

รายงาน

สถานการณ์โทษประหารชีวิต

และการประหารชีวิต

ในปี 2567

AMNESTY
INTERNATIONAL
THAILAND

แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลเป็นขบวนการระดับโลกที่มีผู้ร่วมการรณรงค์
กว่า 10 ล้านคน เพื่อกระตุ้นให้ทุกคนในโลกได้รับการคุ้มครอง
ด้านสิทธิมนุษยชน เรามีวิสัยทัศน์ว่าผู้นำในโลกปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา
เคารพกฎหมายระหว่างประเทศ และต้องถูกตรวจสอบได้
เราเป็นหน่วยงานอิสระไม่ขึ้นกับรัฐบาล อุดมการณ์ทางการเมือง
ไม่มีผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจหรือศาสนา และได้รับการสนับสนุนจาก
คำสมาชิกและการบริจาคจากสาธารณะ เราเชื่อว่าการให้กำลังใจ
และการแสดงความเห็นใจต่อผู้คนทุกแห่งหนจะสามารถเปลี่ยนแปลง
ให้สังคมดีขึ้นได้

© แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล 2568

เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่น เนื้อหาในเอกสารนี้อยู่ภายใต้สัญญาอนุญาตสร้างสรรค์เสรี
หรือ Creative Commons (ให้อ้างอิงแหล่งที่มา ห้ามนำไปใช้เพื่อการค้า
ห้ามดัดแปลงงาน สัญญาอนุญาตสากล 4.0)
<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/legalcode>

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม โปรดอ่านเรื่องการขออนุญาตบนเว็บไซต์
www.amnesty.org

กรณีที่มีการระบุเนื้อหาที่มีลิขสิทธิ์ ซึ่งแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลไม่ได้เป็นเจ้าของ
ลิขสิทธิ์ในเนื้อหาบ้าง เนื้อหาส่วนนั้นจะไม่ตกอยู่ภายใต้สัญญาอนุญาตสร้างสรรค์เสรี
ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี 2568 โดยองค์การแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล
Peter Benenson House, 1 Easton Street London WC1X 0DW, UK

ดัชนี: ACT 50/8976/2025
ภาษาต้นฉบับ: อังกฤษ
amnesty.org

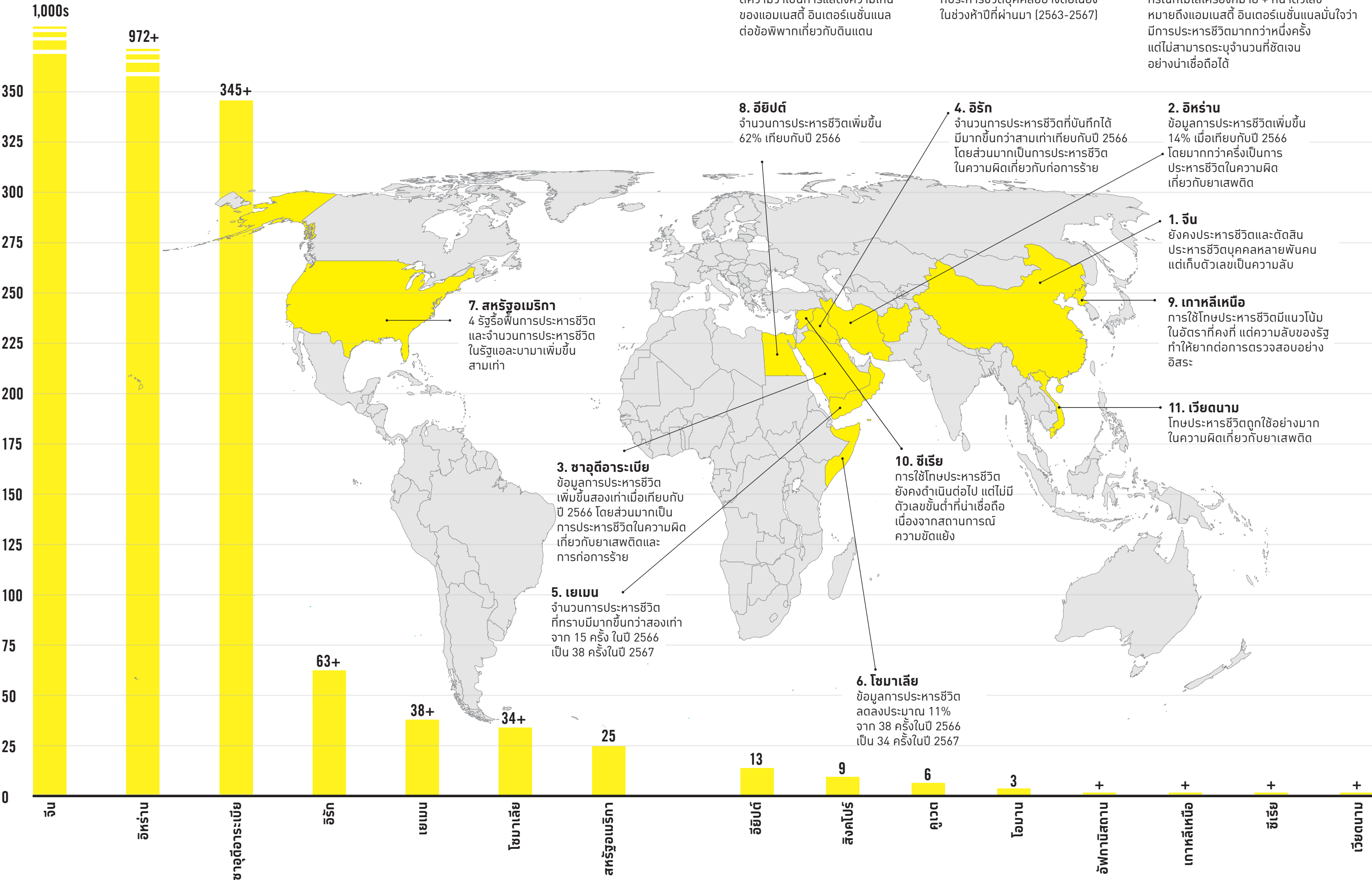
AMNESTY
INTERNATIONAL

สารบัญ

ประเทศที่ประหารชีวิตบุคคลในปี 2567	2
หมายเหตุเกี่ยวกับสถิติการใช้โทษประหารชีวิตของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล	4
การใช้โทษประหารชีวิตในปี 2567	6
แนวโน้มของโทษประหารชีวิตในระดับโลก	6
การประหารชีวิต	9
วิธีการประหารชีวิตในปี 2567	12
การตัดสินประหารชีวิต	13
การลดโทษ การอภัยโทษ และการล้างมลทิน	14
การใช้โทษประหารชีวิตในปี 2567: การละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศ	15
ภาพรวมระดับภูมิภาค	18
ทวีปอเมริกา	18
เอเชีย-แปซิฟิก	27
ยุโรปและเอเชียกลาง	37
ตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือ	38
แอฟริกาทางตอนใต้ของทะเลทรายซาฮารา	45
ภาคผนวก I: การประหารชีวิตและการตัดสินให้ประหารชีวิต ที่มีการบันทึกข้อมูลในปี 2567	52
การประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2567	52
การตัดสินประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2567	53
ภาคผนวก II: ประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิต และประเทศที่ยังคงบดทลงโทษประหารชีวิต ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2567	54
ภาคผนวก III: การให้สัตยาบันรับรองสนธิสัญญาระหว่างประเทศ ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2567	56
ภาคผนวก IV: ผลการออกเสียงมติคณะมนตรีสิทธิมนุษยชน แห่งสหประชาชาติที่ 79/179 17 ธันวาคม 2567	59

ประเทศที่ประหารชีวิตบุคคลในปี 2567

แผนที่นี้แสดงตำแหน่งโดยทั่วไปของ
พรมแดนและเขตอำนาจศาล ซึ่งไม่ควร
ตีความว่าเป็นการแสดงความเห็น
ของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล
ต่อข้อพิพาทเกี่ยวกับดินแดน

จากประเทศทั้งหมดที่ประหารชีวิตบุคคล
ในปี 2567 ในแผนที่ระบุ 11 ประเทศ
ที่ประหารชีวิตบุคคลอย่างต่อเนื่อง
ในช่วงห้าปีที่ผ่านมา (2563-2567)

เครื่องหมาย + หมายถึงตัวเลขขั้นต่ำ
ตามการคำนวณของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล
กรณีที่ไม่ใช่เครื่องหมาย + หน้าตัวเลข
หมายถึงแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลมั่นใจว่า
มีการประหารชีวิตมากกว่าหนึ่งครั้ง
แต่ไม่สามารถระบุจำนวนที่ชัดเจน
อย่างน่าเชื่อถือได้

หมายเหตุเกี่ยวกับสถิติการใช้โทษประหารชีวิตของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนล

รายงานฉบับนี้ครอบคลุมถึงข้อมูลการใช้โทษประหารชีวิตตามคำสั่งศาลระหว่างเดือนมกราคม - ธันวาคม 2567 เช่นเดียวกับปีที่ผ่านๆ มา ข้อมูลในรายงานถูกรวบรวมจากหลายแหล่ง ทั้งตัวเลขอย่างเป็นทางการ คำพิพากษา ข้อมูลจากผู้ที่ถูกพิพากษากับโทษประหารชีวิตรวมถึงครอบครัวและตัวแทนของพวกเขา ข้อมูลจากการรายงานข่าวของสื่อมวลชนและองค์กรภาคประชาสังคม

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนลรายงานเฉพาะการประหารชีวิต การตัดสินประหารชีวิต และแง่มุมด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับใช้โทษประหารชีวิต เช่น การลดโทษและการล้างมลทินเฉพาะกรณีที่สามารถยืนยันข้อมูลได้ รัฐบาลในหลายประเทศไม่ได้เผยแพร่ข้อมูลการใช้โทษประหารชีวิต ในจีนและเวียดนาม ข้อมูลดังกล่าวถูกจัดให้เป็นความลับของราชการ ในปี 2567 ข้อมูลจากบางประเทศมีน้อยหรือไม่มีเลย โดยเฉพาะเบลารุส ลาว และเกาหลีเหนือ เนื่องจากการปิดกั้นและของจำกัดข้อมูลของรัฐ ดังนั้น ตัวเลขการใช้โทษประหารชีวิตในหลายประเทศที่ของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนลนำเสนอจึงเป็นสถิติขั้นต่ำและมีความเป็นไปได้สูงว่าตัวเลขที่แท้จริงจะสูงกว่านี้

ตั้งแต่ปี 2552 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนลยุติการเผยแพร่สถิติโดยประมาณการเกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิตในจีน การตัดสินใจดังกล่าวถือเป็นการสะท้อนถึงข้อกังวลว่าทางการจีนอาจนำตัวเลขการประณามของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนลไปตีความอย่างไม่ถูกต้อง แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนลประกาศชัดเจนเสมอมาว่า ตัวเลขที่สามารถตีพิมพ์ได้เกี่ยวกับจีนต่ำกว่าความเป็นจริงมาก เนื่องจากการควบคุมการเข้าถึงข้อมูล อีกทั้งจีนยังคงไม่ตีพิมพ์เผยแพร่ตัวเลขใดๆ เกี่ยวกับโทษประหารชีวิต อย่างไรก็ตาม ข้อมูลที่มีอยู่ระบุว่า ในแต่ละปีมีการประหารชีวิตและการตัดสินประหารชีวิตบุคคลหลายพันคนในจีน แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนล เรียกร้องอีกครั้งให้ทางการจีน เผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิตในจีน

กรณีที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนลได้รับข้อมูลและสามารถยืนยันข้อมูลใหม่ภายหลังการตีพิมพ์รายงานแล้ว จะมีการปรับปรุงข้อมูลตัวเลขบนเว็บไซต์ [amnesty.org/en/what-we-do/death-penalty](https://www.amnesty.org/en/what-we-do/death-penalty)

ในตารางและรายชื่อ เครื่องหมาย “+” ที่ปรากฏหลังชื่อประเทศ เช่น มาเลเซีย (38+) หมายถึงแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนล ยืนยันว่ามีการประหารชีวิต การตัดสินลงโทษประหารชีวิต หรือผู้ต้องขังที่ได้รับโทษประหารชีวิตในประเทศมาเลเซีย จำนวน 38 ครั้ง แต่เชื่อน่าจะมีมากกว่า 38 ครั้ง ส่วนเครื่องหมาย “+” ที่ปรากฏหลังชื่อประเทศและไม่มีตัวเลขอยู่ด้านหน้าเครื่องหมาย เช่น โอมาน (+) หมายถึง จากการประมวลข้อมูลจากหลักฐาน แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนลเชื่อว่าการประหารชีวิต

หรือการตัดสินใจโทษประหารชีวิต หรือมีผู้ต้องขังที่ได้รับโทษประหารชีวิตมากกว่าหนึ่งครั้ง เพียงแต่ไม่มีข้อมูลมากพอที่จะระบุตัวเลขขั้นต่ำที่น่าเชื่อถือได้ สำหรับการคำนวณตัวเลขรวมในระดับโลกและภูมิภาค เครื่องหมาย “+” ให้นับเป็น 2 รวมกรณีของจีน

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลคัดค้านโทษประหารชีวิตทุกกรณีโดยไม่มีข้อยกเว้น ไม่ว่าจะเป็น ความผิดทางอาญาประเภทใด ไม่ว่าผู้กระทำ ความผิดจะมีบุคลิกลักษณะใด ไม่ว่าจะมี ความผิดหรือบริสุทธิ์ หรือ ไม่ว่าทางการจะใช้วิธีประหารชีวิตแบบใด แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลยึดมั่นบรรทัดฐานให้ยกเลิกโทษประหารชีวิตโดยสิ้นเชิง

การใช้โทษประหารชีวิต ในปี 2567

“กฎหมายฉบับนี้ [ว่าด้วยการยกเลิกโทษประหารชีวิต] ไม่ใช่แค่การปฏิรูปด้านกฎหมาย แต่เป็นการแสดงจุดยืนของเราที่ยึดมั่นในความยุติธรรมและมนุษยธรรม [...] เราเห็นความสำคัญของการฟื้นฟูผู้กระทำผิดและความจำเป็นที่จะต้องเลิกใช้การแก้แค้นเป็นหลัก”

ซียัมบี ซียัมบี

(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมและกิจการรัฐสภา ประเทศซิมบับเว)¹

แนวโน้มของโทษประหารชีวิตในระดับโลก

ตัวเลขของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิตทั่วโลกในปี 2567 แสดงให้เห็นว่ามีการประหารชีวิตที่มีการบันทึกข้อมูลเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน แม้ว่าจำนวนประเทศที่ยังใช้การประหารชีวิตจะอยู่ในระดับต่ำเป็นประวัติการณ์

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลพบว่าจำนวนการประหารชีวิตที่มีการบันทึกข้อมูลเพิ่มขึ้น 32% จากปี 2566 ส่งผลให้ปี 2567 มีสถิติสูงที่สุดนับตั้งแต่ปี 2558 สาเหตุหลักมาจากการเพิ่มขึ้นของการประหารชีวิตใน 3 ประเทศ ได้แก่ **อิหร่าน อิรัก และซาอุดีอาระเบีย**

จำนวนนี้ยังไม่รวมนักโทษจำนวนหลายพันคนที่เชื่อได้ว่าถูกประหารชีวิตในจีน ซึ่งยังคงเป็นประเทศที่มีการประหารชีวิตมากที่สุดในโลก รวมถึง**เกาหลีเหนือและเวียดนาม** ที่ยังมีการประหารชีวิตอยู่อย่างแพร่หลาย แต่การเข้าถึงข้อมูลนั้นยังถูกจำกัดอยู่

ในปี 2567 รัฐบาลหลายประเทศยังคงใช้โทษประหารชีวิตเป็นเครื่องมือควบคุมประชาชนและปิดปากผู้ต่อต้าน โดยมักมุ่งเป้าไปที่นักปกป้องสิทธิมนุษยชน ผู้ชุมนุมประท้วง ผู้เห็นต่าง และฝ่ายตรงข้าม

¹ The Herald, “Zimbabwe abolishes death penalty” (ซิมบับเวยกเลิกโทษประหารชีวิต), 31 ธันวาคม 2567, <https://www.herald.co.zw/zimbabwe-abolishes-death-penalty/>

ทางการเมือง อีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อกลุ่มชาติพันธุ์ ชนกลุ่มน้อยทางศาสนา และผู้ที่มีพื้นฐานเศรษฐกิจสังคมด้อยโอกาส ตัวอย่างเช่น ทางการ**อิหร่าน**ใช้โทษประหารชีวิตกับผู้ที่ทำทนายหรือถูกมองว่าเป็นผู้ทำทนายระบอบสาธารณรัฐอิสลามแห่งอิหร่านและอุดมการณ์ทางการเมืองและศาสนาของรัฐ ระหว่างการประชุมประท้วง “สตรี ชีวิต และเสรีภาพ” (*Woman Life Freedom*) ในช่วงเดือนกันยายน-ธันวาคม 2565 ส่วนทางการ**ซาอุดีอาระเบีย**ยังคงใช้โทษประหารชีวิตเพื่อปิดปากเสียงวิพากษ์วิจารณ์และลงโทษชาวซุนนีที่ร่วมชุมนุมประท้วงต่อต้านรัฐบาลระหว่างปี 2554 ถึง 2556 นอกจากนี้ยังพบการใช้โทษประหารชีวิตในหลายประเทศในความผิดที่เกี่ยวกับ “ความมั่นคง” หรือ “การก่อการร้าย” ซึ่งมักมีการนิยามอย่างกว้างเกินขอบเขต

ความเข้าใจผิดว่าโทษประหารชีวิตนั้นสามารถยับยั้งอาชญากรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ยังคงเป็นแรงผลักดันให้เกิดแนวคิดที่เป็นอันตรายและลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ ในเดือนมีนาคม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมของ**สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก**ประกาศอย่างเป็นทางการว่ารัฐบาลจะกลับมาใช้การประหารชีวิตอีกครั้ง เพื่อปราบ “กบฏ” ภายในกองทัพช่วงที่ความขัดแย้งด้วยกำลังอาวุธทวีความรุนแรงขึ้น และเพื่อยุติความรุนแรงอันเกิดจากกลุ่มอาชญากรในหลายเมือง ขณะเดียวกัน กองทัพของ**บูร์กินาฟาโซ**ก็ประกาศแผนที่จะนำโทษประหารชีวิตกลับมาใช้กับอาชญากรรมทั่วไป หลังจากที่ยกเลิกไปในประมวลกฎหมายอาญาตั้งแต่ปี 2561 โดยให้เหตุผลด้านความมั่นคง และในช่วงที่ประธานาธิบดีโธมัส ครัมปี ของ**สหรัฐอเมริกา** เตรียมรับตำแหน่งในต้นปี 2568 เขาได้กล่าวซ้ำหลายครั้งว่าโทษประหารชีวิตคือเครื่องมือในการปกป้องประชาชนจาก “คนร้าย ช่มชู้ ฆาตกร และอาชญากรโหดเหี้ยม”²

การส่งเสริมให้ใช้โทษประหารชีวิตเป็นแนวคิดที่ขาดหลักฐานรองรับ และยังเป็นมาตรการลงโทษที่หลายรัฐบาลนำมาใช้ในการปราบปรามการใช้และการค้ายาเสพติด ทั้งที่ความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดไม่เข้าข่าย “ความผิดอาญาร้ายแรง” ตามกฎหมายและมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศและไม่ควรถูกลงโทษด้วยการประหารชีวิต นอกจากนี้ การประหารชีวิตยังส่งผลกระทบต่ออย่างไม่ได้สัดส่วนต่อกลุ่มชาติพันธุ์ ชนกลุ่มน้อยทางศาสนา และผู้ที่มีพื้นฐานเศรษฐกิจสังคมด้อยโอกาส จากการบันทึกข้อมูลการประหารชีวิตทั้งหมดในปี 2567 มีถึง 42% ที่มาจากคดียาเสพติดใน 4 ประเทศ ได้แก่ **จีน อิหร่าน สิงคโปร์** และ**ซาอุดีอาระเบีย**³ และในปีเดียวกัน มีหลายประเทศที่พิจารณาเรื่องฟื้นการใช้โทษประหารชีวิตเป็นโทษสำหรับความผิดที่เกี่ยวกับยาเสพติด ได้แก่ **มัลดีฟส์ ไนจีเรีย และตองกา**

อย่างไรก็ตาม ข้อมูลในปี 2567 ยืนยันว่าประเทศที่ใช้โทษประหารชีวิตมีจำนวนน้อยลงเรื่อยๆ โดยมีการประหารชีวิตเกิดขึ้นใน 15 ประเทศเท่านั้น ซึ่งเป็นจำนวนที่น้อยที่สุดเป็นปีที่สองติดต่อกันจากข้อมูลที่บันทึกโดยแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

² Reuters, “Trump says he’ll seek the death penalty for ‘rapists, murderers, and monsters’” (ทรัมป์ประกาศว่าจะผลักดันโทษประหารชีวิตสำหรับ ‘คนช่มชู้ ฆาตกร และอาชญากรโหดร้าย’), 24 ธันวาคม 2567, <https://www.reuters.com/world/us/trump-says-he-will-seek-death-penalty-rapists-murderers-monsters-2024-12-24/>

³ เนื่องจากรัฐบาลเวียดนามปิดกั้นข้อมูลอย่างเข้มงวด จึงไม่สามารถยืนยันได้ว่าการประหารชีวิตหรือไม่ แต่เชื่อว่าการประหารชีวิตในคดียาเสพติดเกิดขึ้นจริง

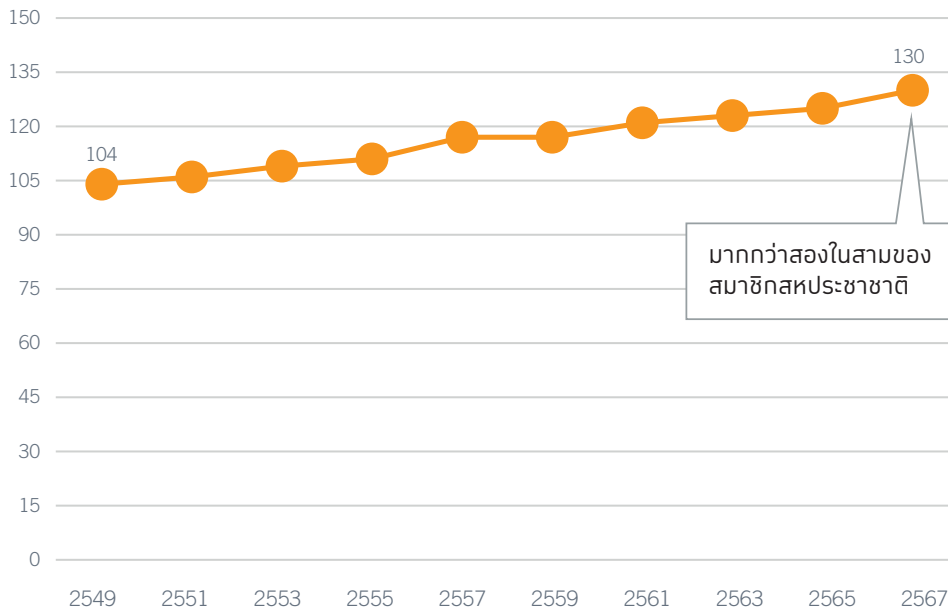
ใน**ซิมบับเว** เมื่อวันที่ 31 ธันวาคม ประธานาธิบดีเอเมอร์สัน มนังกากวา ลงนามรับรองกฎหมาย ยกเลิกโทษประหารชีวิตในคดีอาญาทั่วไป ก่อนหน้านั้นในเดือนเดียวกัน **แซมเบีย**ซึ่งได้ยกเลิก โทษประหารชีวิตอย่างสมบูรณ์ตั้งแต่ปี 2566 ก็ได้ให้สัตยาบันต่อพิธีสารเลือกรับของกติการะหว่าง ประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ฉบับที่สอง ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อยกเลิกโทษประหาร ชีวิตโดยสิ้นเชิง ประกอบกับการที่คณะกรรมการด้านสิทธิมนุษยชนแห่งแอฟริกามีมติครั้งที่ 5 เรียกร้องให้มีการพักใช้การประหารชีวิต ความก้าวหน้าเหล่านี้สะท้อนว่ายังคงมีความหวังในการ ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทวีปแอฟริกา

ส่วนในประเทศอื่นๆ หากยังคงมีการรณรงค์อย่างต่อเนื่อง การยกเลิกโทษประหารชีวิตทั่วโลก ก็สามารถเป็นไปได้เพียงแต่ต้องใช้เวลา การยกเลิกโทษประหารชีวิตสถานเดียวใน**มาเลเซีย**เมื่อ ปี 2566 และกระบวนการพิจารณาโทษใหม่ในภายหลัง ส่งผลให้จำนวนผู้ที่เผชิญความเสี่ยงต่อ การประหารชีวิตลดลงกว่า 1,000 คน ขณะที่ประธานาธิบดีไบเดนของ**สหรัฐอเมริกา** ซึ่งใกล้หมดวาระ ได้ลดโทษประหารชีวิตของนักโทษ 37 คน จากทั้งหมด 40 คน ที่อยู่ในสถานที่คุมขังนักโทษประหาร ของรัฐบาลกลาง อีกทั้งผู้ว่าการรัฐนอร์ทแคโรไลนา รอย คูเปอร์ ในขณะนั้น ก็ได้ลดโทษประหารชีวิต อีก 15 คนในช่วงสิ้นปี นอกเหนือจากการลดโทษที่สำคัญอื่นๆ อีกหลายกรณี

ในเดือนธันวาคม การลงมติครั้งที่ 10 ของที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติว่าด้วยข้อตกลงชั่วคราว เพื่อพักใช้การประหารชีวิต มีจำนวนประเทศสมาชิกมากกว่าสองในสามลงคะแนนเห็นชอบเป็น ครั้งแรก การสนับสนุนนี้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องนับตั้งแต่ที่มีการรับรองมติฉบับแรกในปี 2550 (ภาพที่ 1) แสดงให้เห็นว่าประเทศต่างๆ กำลังก้าวเข้าใกล้การปฏิเสธโทษประหารชีวิตในฐานะ บทลงโทษที่ชอบด้วยกฎหมายตามกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ⁴ โดยในครั้งนี้ **แอนติกาและ บาร์บูดา เคนยา โมร็อกโก และแซมเบีย** ได้ลงคะแนนเห็นชอบเป็นครั้งแรก สะท้อนถึงความก้าวหน้า ที่ต่อเนื่องและเป็นการเปิดเวทีถกเถียงในระดับนานาชาติเพื่อมุ่งสู่การยกเลิกโทษประหารชีวิต

⁴ Amnesty International, “Global: UN member states move closer to rejecting death penalty as lawful punishment under international law” (ทั่วโลก: รัฐสมาชิกสหประชาชาติเคลื่อนไหวใกล้สู่การปฏิเสธโทษประหารชีวิต ในฐานะการลงโทษที่ชอบด้วยกฎหมายภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ), 18 ธันวาคม 2567, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2024/12/global-un-member-states-move-closer-to-rejecting-death-penalty-as-lawful-punishment-under-international-law>

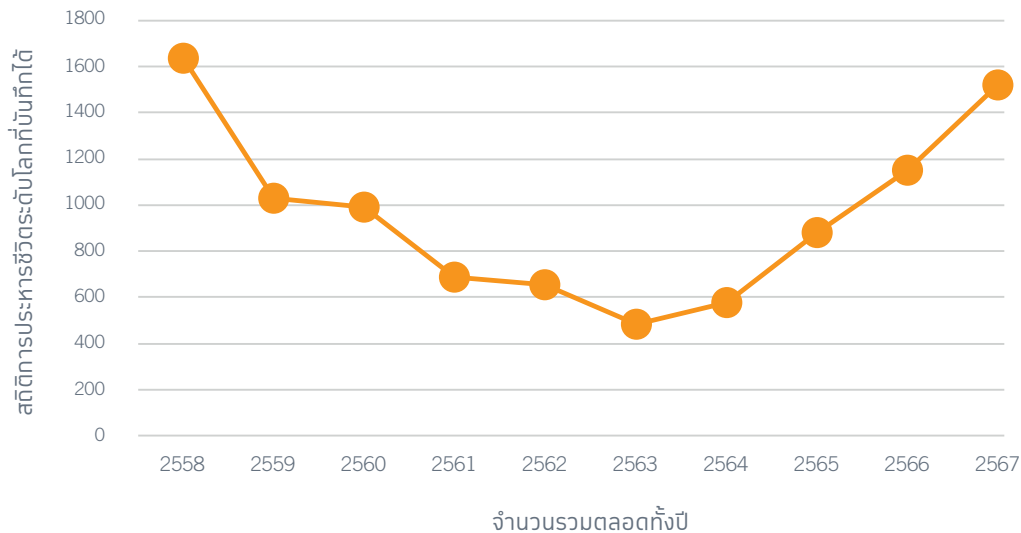
**ภาพที่ 1: ผลการออกเสียงคะแนนมติสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ
เรื่องข้อตกลงชั่วคราวเพื่อพักใช้การประหารชีวิต
ระหว่างปี พ.ศ. 2550 - 2567**

การประหารชีวิต

ปี 2567 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้บันทึกข้อมูลการประหารชีวิตที่เกิดขึ้น 1,518 ครั้ง เพิ่มขึ้น 32% (365) จาก 1,153 ครั้งในปี 2566 ซึ่งนับเป็นตัวเลขสูงที่สุดที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลบันทึกได้หลังจากปี 2558 ที่เคยสูงถึง 1,634 ครั้ง (ภาพที่ 2)

ภาพที่ 2: สถิติการประหารชีวิตระดับโลก ระหว่างปี พ.ศ. 2558 - 2567

ตัวเลขทั้งหมดของสถิติยังไม่ได้รวมอีกหลายพันคนที่เชื่อว่าถูกประหารชีวิตในจีน ซึ่งยังคงเป็นประเทศแนวหน้าในการประหารชีวิตบุคคลของโลกในปี 2567⁵ นอกจากนี้ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลไม่สามารถระบุตัวเลขขั้นต่ำที่น่าเชื่อถือได้สำหรับการประหารชีวิตใน**สาธารณรัฐประชาธิปไตยเกาหลี (เกาหลีเหนือ)** และ**เวียดนาม** ซึ่งเชื่อว่ายังคงมีการใช้โทษประหารชีวิตอย่างแพร่หลาย และเนื่องจากวิกฤตการณ์ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นใน**ปาเลสไตน์ (รัฐ)** และ**ซีเรีย** แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลจึงไม่สามารถยืนยันจำนวนการประหารชีวิตได้ แต่เชื่อได้ว่าการประหารชีวิตและตัดสินประหารชีวิตในปีที่ผ่านมา

ด้วยเหตุนี้ ตัวเลขรวมระดับโลกที่น่าเสนอในรายงานนี้จึงเป็นเพียงตัวเลขขั้นต่ำที่อธิบายขอบเขตที่แท้จริงของการใช้การประหารชีวิตโดยรัฐในระหว่างปีได้เพียงบางส่วน

ตัวเลขการประหารชีวิตระดับโลกที่บันทึกได้ในปี 2567

อัฟกานิสถาน (+) จีน (+) อียิปต์ (13) อิหร่าน (972+) อิรัก (63+) คูเวต (6) เกาหลีเหนือ (+) โอมาน (3) ซาอุดีอาระเบีย (345+) สิงคโปร์ (9) โซมาเลีย (34+) ซีเรีย (+) สหรัฐฯ (25) เวียดนาม (+) เยเมน (38+)

⁵ ในปี 2552 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลยุติการเผยแพร่ตัวเลขโดยประมาณในข้อสถิติการใช้โทษประหารในจีน โดยทางหน่วยงานได้ให้ทางการจีนพิสูจน์ข้ออ้างว่าประสบความสำเร็จตามเป้าหมายในการลดการใช้โทษประหาร ด้วยการเผยแพร่ตัวเลขเหล่านี้ในรายงานของทางการเอง ส่วนในประเทศอื่นก็มีข้อมูลเหล่านี้ดังลำน้อยมากหรือมีเพียงบางส่วน (โปรดดูหมายเหตุเกี่ยวกับสถิติการใช้โทษประหารชีวิตของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม)

การเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญของจำนวนการประหารชีวิตที่บันทึกได้ทั่วโลกมีสาเหตุหลักมาจากการเพิ่มขึ้นของการประหารชีวิตใน 3 ประเทศในทวีปตะวันออกกลาง ได้แก่ **อิหร่าน อิรัก และ ซาอุดีอาระเบีย** ใน**อิหร่าน** ทาง การประหารชีวิตอย่างน้อย 972 ครั้ง เพิ่มขึ้น 14% จาก 853 ครั้งในปี 2566 และเป็นตัวเลขสูงสุดที่มีการบันทึกตั้งแต่ปี 2558 ในจำนวนการประหารชีวิตที่ทราบในอิหร่าน ในปี 2567 อย่างน้อย 52% (505) เป็นผู้ที่ถูกตัดสินในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งสะท้อนแนวโน้มที่น่ากังวลหลังจากทางการกลับไปใช้มาตรการปราบปรามยาเสพติดอย่างรุนแรงในปี 2564 และมีการใช้โทษประหารอย่างมีขอบด้วยกฎหมายเพิ่มขึ้น ใน**อิรัก** จำนวนการประหารชีวิตที่ทราบ (อย่างน้อย 63 ครั้ง) เพิ่มขึ้นถึง 4 เท่าจากปี 2566 (อย่างน้อย 16 ครั้ง) และเป็นตัวเลขสูงสุดที่มีการบันทึกตั้งแต่ปี 2562 โดยทุกกรณีเป็นผู้ที่ถูกตัดสินในคดีที่เกี่ยวกับการก่อการร้าย ส่วนใน**ซาอุดีอาระเบีย** ทาง การเพิ่มจำนวนการประหารชีวิตขึ้นเป็นสองเท่า (อย่างน้อย 345 ครั้ง) เมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า (172 ครั้ง) ซึ่งเป็นตัวเลขสูงสุดของการประหารชีวิตในปีเดียวที่มีการบันทึกโดยแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

การประหารชีวิตที่ทราบใน**อิหร่าน อิรัก และซาอุดีอาระเบีย** คิดเป็น 91% ของจำนวนการประหารชีวิตทั่วโลก โดยอิหร่านคิดเป็น 64% ของทั้งหมด

นอกจากนี้ จำนวนการประหารชีวิตที่ทราบในประเทศอื่นๆ ก็มีการเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะใน**อียิปต์** ซึ่งเพิ่มขึ้นสองในสาม (จาก 8 ครั้งในปี 2566 เป็น 13 ครั้งในปี 2567) **สิงคโปร์** ซึ่งมีจำนวนการประหารชีวิตเพิ่มขึ้นเกือบสองเท่า (จาก 5 ครั้งเป็น 9 ครั้ง) และ**เยเมน** ซึ่งมีจำนวนเพิ่มขึ้นกว่าสองเท่าเมื่อเทียบกับปี 2566 (จากอย่างน้อย 15 ครั้งเป็นอย่างน้อย 38 ครั้ง) จำนวนการประหารชีวิตใน**สหรัฐอเมริกา** (25 ครั้ง) เป็นตัวเลขสูงสุดอันดับสองนับตั้งแต่ปี 2558 (28 ครั้ง) เทียบเท่ากับตัวเลขในปี 2561

ใน**โซมาเลีย** มีจำนวนการประหารชีวิตที่ทราบลดลงเล็กน้อยจากอย่างน้อย 38 ครั้งเป็นอย่างน้อย 34 ครั้ง

มีการบันทึกการประหารชีวิตผู้หญิงใน**จีน (+) อียิปต์ (2) อิหร่าน (30) อิรัก (1) ซาอุดีอาระเบีย (9) และเยเมน (2)**

มีการบันทึกการประหารชีวิตใน 15 ประเทศ ซึ่งเป็นจำนวนประเทศที่มีการประหารชีวิตต่ำที่สุดเป็นปีที่สองติดต่อกันนับตั้งแต่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเริ่มติดตามข้อมูล โดยไม่มีการบันทึกการประหารชีวิตใน**บังกลาเทศ**เป็นครั้งแรกตั้งแต่ปี 2561 ทั้งนี้**โอมาน**มีการประหารชีวิตที่ทราบเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ปี 2564 อีกทั้งไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับการประหารชีวิตใน**ปาเลสไตน์ (รัฐ)** เนื่องจากสถานการณ์ความขัดแย้ง

จำนวนประเทศที่มีการประหารชีวิตในปี 2567 เท่าที่ทราบ ซึ่งเป็นสมาชิกขององค์กรภาคีระหว่างประเทศ

- **องค์การรัฐอเมริกา (Organization of American States):** 1 จาก 34 ประเทศ มีการประหารชีวิต - สหรัฐฯ
- **องค์การว่าด้วยความมั่นคงและความร่วมมือในยุโรป (Organization for Security and Co-operation in Europe):** 1 จาก 57 ประเทศ มีการประหารชีวิต - สหรัฐฯ
- **สหภาพแอฟริกา (African Union):** 2 จาก 55 ประเทศ มีการประหารชีวิต - อียิปต์ และ โซมาเลีย
- **สันนิบาตรรัฐอาหรับ (League of Arab States):** 8 จาก 22 ประเทศ มีการประหารชีวิต - อียิปต์ อิรัก คูเวต โอมาน ซาอุดีอาระเบีย โซมาเลีย ซีเรีย และเยเมน
- **สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of Southeast Asian Nations):** 2 จาก 10 ประเทศ มีการประหารชีวิต - สิงคโปร์และเวียดนาม
- **เครือจักรภพ (Commonwealth):** 1 จาก 56 ประเทศ มีการประหารชีวิต - สิงคโปร์
- **องค์กรสากลประเทศที่ใช้ภาษาฝรั่งเศส (Organisation Internationale de la Francophonie):** 2 จาก 56 ประเทศ มีการประหารชีวิต - อียิปต์ เวียดนาม
- **สหประชาชาติ: 15 จาก 193 ประเทศ มีการประหารชีวิต (8% ของสมาชิกสหประชาชาติ) ปรากฏข้อมูลว่ามีการประหารชีวิตบุคคล - อัฟกานิสถาน จีน อียิปต์ อิหร่าน อิรัก คูเวต เกาหลีเหนือ โอมาน ซาอุดีอาระเบีย สิงคโปร์ โซมาเลีย ซีเรีย สหรัฐฯ เวียดนาม และเยเมน**

วิธีการประหารชีวิตในปี 2567⁶

ตัดศีรษะ	ซาอุดีอาระเบีย					
แขวนคอ	อียิปต์	อิหร่าน	อิรัก	คูเวต	สิงคโปร์	ซีเรีย
ฉีดยา	จีน	สหรัฐฯ	เวียดนาม			
ยิงเป้า	อัฟกานิสถาน	จีน	เกาหลีเหนือ	โอมาน	โซมาเลีย	เยเมน
รมก๊าซไนโตรเจน	สหรัฐฯ					

⁶ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลไม่ได้รับรายงานการประหารชีวิตโดยการขังหั้นในปี 2567 อย่างไรก็ตาม ทางกาตาลันในอัฟกานิสถานแสดงท่าทีว่าอาจมีการใช้การขังหั้นจนถึงแก่ความตายเพื่อเป็นการลงโทษผู้ใหญ่ที่มีความสัมพันธ์ทางเพศโดยสมัครใจนอกสมรส

การตัดสินประหารชีวิต

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลบันทึกข้อมูลจำนวนการตัดสินประหารชีวิตใหม่ในปี 2567 จำนวน 2,087 ครั้ง ลดลง 14% จากที่ตัวเลขที่ทราบ 2,428 ครั้งในปี 2566 ตัวเลขรวมในปี 2567 เป็นจำนวนที่สูงสุดเป็นประวัติการณ์หลังจากปี 2561 และจำนวนที่ลดลงดังกล่าวนี้ทำให้จำนวนในปี 2567 ใกล้เคียงกับจำนวนที่บันทึกได้ในปี 2565 (2,016 ครั้ง) อย่างไรก็ตาม การเข้าถึงข้อมูลการตัดสินประหารชีวิตที่แตกต่างกันมากขึ้นในหลายประเทศ ส่งผลต่อการเปรียบเทียบตัวเลขรวมระดับโลกแบบปีต่อปี ซึ่งเป็นเรื่องท้าทายในแง่วิธีการ

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลบันทึกข้อมูลการตัดสินประหารชีวิตใหม่ใน 46 ประเทศซึ่งลดลง 6 ประเทศในปี 2566 (52 ประเทศ) ทั้งนี้ ไม่มีข้อมูลการตัดสินประหารชีวิตใน**ซีเรีย (รัฐ)** เนื่องจาก การขัดแย้งกันด้วยอาวุธ

ศาลใน 8 ประเทศ ได้แก่ **แคเมอรูน แกมเบีย กายอานา มัลดีฟส์ กาตาร์ เกาหลีใต้ ไต้หวัน และ ซิมบับเว** ไม่มีการตัดสินประหารชีวิตในปี 2567 ถึงแม้ว่าจะเคยตัดสินประหารชีวิตในปี 2566 ทั้งนี้ มีการตัดสินประหารชีวิตใน**ซูดานใต้ ซูดาน และยูกันดา** ในปี 2567 หลังจากงดเว้นมาช่วงหนึ่ง

การตัดสินประหารชีวิตที่บันทึกได้ระดับโลกในปี 2567

อัฟกานิสถาน (+) แอลจีเรีย (8) บังกลาเทศ (165+) เบลารุส (1) บอตสวานา (1) จีน (+) สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก (125+) อียิปต์(365) เอิริโอเปีย (3+) กานา (6) อินเดีย (139) อินโดนีเซีย (85+) อิหร่าน (+) อิรัก (200+) ญี่ปุ่น (3) จอร์แดน (7+) เคนยา (3), คูเวต (7+) ลาว (2+) เลบานอน (2+) ลิเบีย (11+) มาเลเซีย (24) มาลี(16+)

มอริเตเนีย (23+) โมร็อกโก/ซาฮาราตะวันตก (2+) เมียนมา (7+) ไนเจอร์ (16+) ไนจีเรีย (186+) เกาหลีเหนือ (+) ปากีสถาน (117+) ซาอุดีอาระเบีย (+) สิงคโปร์ (5) โซมาเลีย (17+) ซูดานใต้ (3+) ศรีลังกา (25+) ซูดาน (30+) ซีเรีย (+) แทนซาเนีย (12+) ไทย (115) ตรินิแดด และโตเบโก (1) ตูนิเซีย (12+) ยูกันดา (2+) สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (1+) สหรัฐฯ (26) เวียดนาม (150+) เยเมน (152+)

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลบันทึกข้อมูลจำนวนการตัดสินประหารชีวิตที่ทราบมีการเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ใน**สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก** (จากอย่างน้อย 33 ครั้งในปี 2566 เป็น 125 ครั้งในปี 2567) **อินเดีย** (จาก 120 ครั้งเป็น 139 ครั้ง) **อิรัก** (จากอย่างน้อย 138 ครั้งเป็นอย่างน้อย 200 ครั้ง) **มอริเตเนีย** (จากอย่างน้อย 5 ครั้งเป็นอย่างน้อย 23 ครั้ง) **ไนเจอร์** (จากอย่างน้อย 8 ครั้งเป็นอย่างน้อย 16 ครั้ง) **ตูนิเซีย** (จากอย่างน้อย 3 ครั้งเป็นอย่างน้อย 12 ครั้ง) และ**เยเมน** (จากอย่างน้อย 81 ครั้งเป็นอย่างน้อย 152 ครั้ง)

จำนวนการตัดสินประหารชีวิตลดลงอย่างมีนัยสำคัญในประเทศต่อไปนี้ **แอลจีเรีย** (จากอย่างน้อย 38 ครั้งใน 2566 เป็น 8 ครั้งใน 2567) **บังกลาเทศ** (จากอย่างน้อย 248 ครั้งเป็นอย่างน้อย 165 ครั้ง) **อียิปต์** (จาก 590 ครั้งเป็น 365 ครั้ง) **อินโดนีเซีย** (จากอย่างน้อย 114 ครั้งเป็นอย่างน้อย 11 ครั้ง) **เคนยา** (จาก 131 ครั้งเป็น 3 ครั้ง) **เลบานอน** (จากอย่างน้อย 11 ครั้งเป็นอย่างน้อย 2 ครั้ง) **ลิเบีย** (จากอย่างน้อย 29 ครั้งเป็นอย่างน้อย 11 ครั้ง) **มาเลเซีย** (จากอย่างน้อย 38 ครั้งเป็น 24 ครั้ง) **เมียนมา** (จากอย่างน้อย 19 ครั้งเป็นอย่างน้อย 7 ครั้ง) **ไนจีเรีย** (จากอย่างน้อย 246 ครั้งเป็นอย่างน้อย 186 ครั้ง) **โซมาเลีย** (จากอย่างน้อย 31 ครั้งเป็นอย่างน้อย 17 ครั้ง) และ **ศรีลังกา** (จากอย่างน้อย 40 ครั้งเป็น 25 ครั้ง)

มีผู้หญิงที่ถูกตัดสินประหารชีวิตในประเทศ **บังกลาเทศ** (4 ราย) **จีน (+)** **อินเดีย** (8 ราย) **อิหร่าน (+)** **อิรัก** (6 ราย) **จอร์แดน** (2 ราย) **ปากีสถาน** (3 ราย) **ไทย** (20 ราย) และ **เวียดนาม** (3 ราย)

ในระดับโลก มีผู้ต้องโทษประหารชีวิตอย่างน้อย 28,085 คน จนถึงสิ้นปี 2567 ซึ่งในจำนวนนี้มี 11,667 (42%) ในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก⁷

การลดโทษ การอภัยโทษ และการล้างมลทิน

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลบันทึกข้อมูลการลดโทษหรือการอภัยโทษของโทษประหารชีวิตใน 18 ประเทศ ได้แก่ **บังกลาเทศ เบลารุส เติร์กเมนิสถาน อินเดีย อินโดนีเซีย อิรัก (รวมถึงภูมิภาคเคอร์ดิสถาน) ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ คูเวต มาเลเซีย มัลดีฟส์ ไนจีเรีย ปากีสถาน เกาหลีใต้ ใต้หวัน ตรินิแดดและโตบาโก สหรัฐฯ และเวียดนาม**⁸

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลบันทึกข้อมูลการล้างมลทิน 9 ครั้งสำหรับนักโทษประหารชีวิตใน 3 ประเทศ⁹ ได้แก่ **ญี่ปุ่น** (1 ครั้ง) **มาเลเซีย** (5 ครั้ง) และ **สหรัฐฯ** (3 ครั้ง)¹⁰

⁷ สำหรับหลายประเทศที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเชื่อว่ามีความเสี่ยงสูงที่นักโทษจะได้รับโทษประหารชีวิตสูง ไม่มีข้อมูลตัวเลขที่เผยแพร่ หรือไม่สามารถประมาณการตัวเลขที่น่าเชื่อถือได้ ประเทศเหล่านี้รวมถึงจีน อียิปต์ อินโดนีเซีย อิหร่าน ลาว ลิเบีย เมียนมา เกาหลีเหนือ ซาอุดีอาระเบีย และซีเรีย

⁸ การลดโทษเป็นกระบวนการที่เปลี่ยนจากการกำหนดโทษประหารเป็นโทษที่มีความรุนแรงน้อยกว่า เช่น โทษจำคุก โดยมักเป็นไปตามคำสั่งของศาลในชั้นอุทธรณ์ แต่ในบางกรณีก็เป็นคำสั่งของฝ่ายบริหาร การอภัยโทษเกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้รับการยกเว้นจากการถูกลงโทษเพิ่มเติมโดยสมบูรณ์

⁹ ล้างมลทินเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นหลังจากศาลกำหนดโทษและสิ้นสุดกระบวนการอุทธรณ์คดีแล้ว เป็นการยกเลิกความผิดที่มีต่อผู้ที่ถูกศาลลงโทษ หรือให้มีการยกฟ้องจากคดีอาญา ส่งผลให้บุคคลนั้นถือเป็นผู้บริสุทธิ์ในสายตาของกฎหมาย

¹⁰ Death Penalty Information Center (ศูนย์ข้อมูลโทษประหารชีวิต), deathpenaltyinfo.org/policy-issues/innocence-database

การใช้โทษประหารชีวิตในปี 2567: การละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศ

โทษประหารชีวิตยังคงถูกใช้ในลักษณะที่ละเมิดกฎหมายและมาตรฐานระหว่างประเทศในปี 2567 ตัวอย่างเช่น:

- มีข้อมูลการ**ประหารชีวิตบุคคลต่อหน้าสาธารณะ**อย่างน้อย 8 ครั้งในอัฟกานิสถาน (4+) และอิหร่าน (4)
- มีผู้ถูกตัดสินประหารชีวิตอย่างน้อย 8 คนในอิหร่าน (4) และโซมาเลีย (4)¹¹ ขณะที่**มีอายุต่ำกว่า 18 ปี** แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเชื่อว่ายังมีนักโทษประหารชีวิตที่กระทำความผิดขณะที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี อยู่ในอิหร่าน มัลดีฟส์ และซาอุดีอาระเบีย¹²
- มีการกำหนดโทษประหารชีวิตต่อ**ผู้มีความพิการบกพร่องทางจิตหรือสติปัญญา**ในหลายประเทศ รวมทั้งญี่ปุ่น มัลดีฟส์และสหรัฐฯ
- มีการตัดสินโทษประหารชีวิตต่อบุคคลภายหลังการ**พิจารณาที่ไม่สอดคล้องกับมาตรฐานการพิจารณาที่ดีที่เป็นธรรมระหว่างประเทศ** ใน 7 ประเทศ รวมทั้ง อัฟกานิสถาน บังกลาเทศ จีน อียิปต์ อิหร่าน อิรัก เมียนมา เกาหลีเหนือ ปากีสถาน ซาอุดีอาระเบีย สิงคโปร์ และเยเมน
- มีการใช้ “**คำสารภาพ**” ที่อาจได้มาจากการ**ทรมานหรือการปฏิบัติที่โหดร้าย** เป็นหลักฐานเพื่อเอาผิด และตัดสินประหารชีวิตบุคคลในอิหร่านและซาอุดีอาระเบีย
- มีการตัดสินโทษประหารชีวิตในการ**พิจารณาคดีลับหลังจำเลย**ในบังกลาเทศ เลบานอน และเยเมน

¹¹ UN Office of the Special Representative of the Secretary-General for Children and Armed Conflict, “Somalia: UN Officials Alarmed at Execution of Four Young People for Crimes Committed as Minor, Call for Release, Reintegration of Children in Detention” (โซมาเลีย: เจ้าหน้าที่สหประชาชาติแสดงความกังวลต่อการประหารชีวิตเยาวชน 4 คนจากความผิดที่กระทำเมื่อยังไม่บรรลุนิติภาวะ เรียกร้องให้ปล่อยตัวและฟื้นฟูเยาวชนที่ยังถูกควบคุมตัว) 3 กันยายน 2567, <https://childrenandarmedconflict.un.org/2024/09/somalia-un-officials-alarmed-at-execution-of-four-young-people-for-crimes-committed-as-minor-call-for-release-reintegration-of-children-in-detention/>

¹² มักจะมีข้อถกเถียงเกี่ยวกับอายุของนักโทษในกรณีที่ไม่มีความชัดเจน เช่น กรณีที่ไม่มีสูตรคำนวณอายุที่เหมาะสมอย่างครอบคลุมในกรณีที่มีข้อโต้แย้งเรื่องอายุ แนวทางที่ดีในการประเมินอายุควรรวมถึงการพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการทางร่างกาย จิตวิทยา และสังคม โดยควรนำหลักเกณฑ์เหล่านี้มาใช้และยกประโยชน์ให้กับความสงสัยในกรณีที่มีข้อโต้แย้ง ทั้งนี้ เพื่อให้บุคคลได้รับการปฏิบัติเหมือนเป็นผู้กระทำความผิดที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และต้องไม่ถูกตัดสินประหารชีวิต ซึ่งแนวทางนี้สอดคล้องกับหลักการที่ว่าผลประโยชน์สูงสุดของเด็กต้องเป็นข้อพิจารณาหลักในทุกการดำเนินการที่เกี่ยวกับเด็ก ตามข้อ 3(1) ของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ

- มีการใช้**โทษประหารชีวิตสถานเดียว**ใน กานา อิหร่าน ไนจีเรีย ปากีสถาน ซาอุดีอาระเบีย สิงคโปร์ และตรินิแดดและโตเบโก¹³
- มีการตัดสินประหารชีวิตพลเรือนโดย**ศาลทหาร**ในเมียนมาและสาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโกมีการใช้**ศาลพิเศษ** เพื่อกำหนดโทษประหารชีวิตในบังกลาเทศ อินเดีย อิหร่าน ปากีสถาน ซาอุดีอาระเบีย และเยเมน
- มีการตัดสินประหารชีวิตใน**ความผิดที่ไม่เกี่ยวข้องกับการฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา**ซึ่งไม่เข้าหลักเกณฑ์ว่าเป็น “ความผิดอาญาร้ายแรง” ตามกฎหมายระหว่างประเทศ¹⁴
 - **ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด**: มีข้อมูลการประหารชีวิตบุคคลในคดียาเสพติดใน จีน (+)¹⁵ อิหร่าน (505, 52% ของทั้งหมด) ซาอุดีอาระเบีย (122, 35%) และสิงคโปร์ (8, 89%) ในปี 2567 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลบันทึกการประหารชีวิตที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดจำนวน 637 ครั้ง คิดเป็น 42% ของการประหารชีวิตทั่วโลก และเพิ่มขึ้น 25% จากปี 2023 (508) ไม่มีข้อมูลจากประเทศเวียดนาม แม้มีแนวโน้มว่าจะมีการประหารชีวิตในคดีนี้
 - มีรายงานการตัดสินประหารชีวิตใหม่ในคดีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด 337 ครั้ง ใน 13 ประเทศ ได้แก่ บังกลาเทศ (3, 2% ของทั้งหมด) จีน (+)¹⁶ อินโดนีเซีย (64, 75%) อิหร่าน (+) อิรัก (122, 61%) คูเวต (3, 43%) ลาว (2, 100%) มาเลเซีย (9, 38%) ปากีสถาน (2, 2%) สิงคโปร์ (5, 100%) ศรีลังกา (1, 4%) เยเมน (1, 1%) และเวียดนาม (121, 81%) ในประเทศไทย จากจำนวนผู้ต้องโทษประหารทั้งหมด 364 คน ณ สิ้นปี 2567 มี 252 คน (69%) รวมถึงผู้หญิง 37 คน ที่ถูกตัดสินว่ามีความผิดในคดียาเสพติด
 - **อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ** เช่น การทุจริต: จีน และเวียดนาม
 - การกระทำที่ถูกละเลยว่าเป็นความผิดเกี่ยวกับศาสนา เช่น “**การละทิ้งศาสนา**” หรือ “**การดูหมิ่นศาสนา**”: ปากีสถาน
 - **ความสัมพันธ์ทางเพศนอกสมรสระหว่างผู้ใหญ่ที่ยินยอม** ไม่ว่าจะเป็นเพศเดียวกันหรือต่างเพศ: เยเมน

¹³ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติระบุว่า “โทษประหารชีวิตแบบบังคับที่ไม่เปิดโอกาสให้ศาลใช้ดุลยพินิจว่าความผิดดังกล่าวสมควรได้รับโทษประหารชีวิตหรือไม่ และไม่เปิดช่องให้พิจารณาสถานการณ์ของผู้กระทำผิด ถือเป็น การลงโทษที่ขัดต่อหลักความเป็นธรรม” คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน ข้อคิดเห็นทั่วไปฉบับที่ 36 ว่าด้วยข้อ 6: สิทธิในชีวิต, เอกสาร UN CCPR/C/GC/36 [3 กันยายน 2562], ข้อ 37

¹⁴ ตามที่กำหนดไว้ในข้อ 6 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง; คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน ข้อคิดเห็นทั่วไปฉบับที่ 36 ว่าด้วยข้อ 6: สิทธิในชีวิต, เอกสาร UN CCPR/C/GC/36 [3 กันยายน 2562], ข้อ 35

¹⁵ ในการคำนวณยอดรวมระดับโลกและระดับภูมิภาค สัญลักษณ์ “+” ถูกนับเป็นสอง

¹⁶ ในการคำนวณยอดรวมระดับโลกและระดับภูมิภาค สัญลักษณ์ “+” ถูกนับเป็นสอง

- **ข่มขืน:** บังกลาเทศ อียิปต์ อินเดีย อิหร่าน คูเวต ซาอุดีอาระเบีย (รวมถึงความผิดอื่นที่ไม่เป็นอันตรายถึงชีวิต) และเยเมน (รวมกับความผิดฐานลักพาตัว)
- ความผิดฐาน “กบฏ” ในรูปแบบต่างๆ เช่น “การกระทำที่เป็นภัยต่อความมั่นคงของชาติ” “การร่วมมือกับองค์กรต่างชาติ” “การจารกรรม” “การตั้งคำถามต่อนโยบายของผู้ผู้นำ” การเข้าร่วม “ขบวนการก่อความไม่สงบและก่อการร้าย” “การก่อกบฏโดยใช้อาวุธต่อต้านรัฐ/ผู้นำ” และ “อาชญากรรมอื่นๆ ต่อรัฐ” ไม่ว่าจะนำไปสู่การสูญเสียชีวิตหรือไม่ก็ตาม: กานา อิหร่าน ซาอุดีอาระเบีย และเยเมน

ภาพรวมระดับภูมิภาค

ทวีปอเมริกา

แนวโน้มของภูมิภาค

- ประธานาธิบดีโจ ไบเดนของ**สหรัฐอเมริกา**ซึ่งกำลังจะหมดวาระ ได้ลดโทษผู้ต้องโทษประหารชีวิตในระดับรัฐบาลกลางที่มีอยู่ลงถึง 93%
- 4 รัฐของ**สหรัฐอเมริกา** กลับมาดำเนินการประหารชีวิตอีกครั้ง และรัฐแอละแบมามีจำนวนการประหารชีวิตเพิ่มขึ้นสามเท่า
- เป็นปีที่ 16 ติดต่อกันที่**สหรัฐอเมริกา** เป็นประเทศเดียวในภูมิภาคที่ดำเนินการประหารชีวิต
- **ตรินิแดดและโตเบโก** และ**สหรัฐอเมริกา** เป็นเพียงสองประเทศในทวีปอเมริกาที่มีข้อมูลการตัดสินโทษประหารชีวิตใหม่

ประเทศ	การประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2567	การตัดสินประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2567	จำนวนผู้ที่ถูกตัดสินประหารชีวิตจนถึงสิ้นปี 2567 จากข้อมูลที่มีอยู่
แอนติกาและบาร์บูดา	0	0	0
บาฮามาส	0	0	0
บาร์เบโดส	0	0	4
เบลีซ	0	0	0
บราซิล	0	0	0
(ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทั่วไปเท่านั้น)			
ชิลี	0	0	0
(ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทั่วไปเท่านั้น)			
คิวบา	0	0	0
ดอมินีกา	0	0	0

ประเทศ	การประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2567	การตัดสินประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2567	จำนวนผู้ที่ถูกตัดสินประหารชีวิตจนถึงสิ้นปี 2567 จากข้อมูลที่มีอยู่
เอลซัลวาดอร์ (ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทั่วไปเท่านั้น)	0	0	0
กรีเนดา	0	0	1
กัวเตมาลา (ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทั่วไปเท่านั้น)	0	0	0
กายอานา	0	0	24
จาเมกา	0	0	0
เปรู (ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทั่วไปเท่านั้น)	0	0	0
เซนต์คิตส์และเนวิส	0	0	0
เซนต์ลูเชีย	0	0	0
เซนต์วินเซนต์และเกรนาดีนส์	0	0	1
ตรินิแดดและโตเบโก	0	1	37
สหรัฐอเมริกา¹⁷	25 ครั้งใน 9 รัฐ แอละแบมา (6) ฟลอริดา (1) จอร์เจีย (1) อินดีแอนา (1) มิสซูรี (4) โอคลาโฮมา (4) เซาท์แคโรไลนา (2) เท็กซัส (5) ยูทาห์ (1)	26 ครั้งใน 11 รัฐ แอละแบมา(3) ¹⁸ แอริโซนา (1) แคลิฟอร์เนีย (3) ฟลอริดา (7) โอตาโฮ (1) ลุยเซียนา (1) มิสซิสซิปปี (1) เนวาดา (1) โอไฮโอ (1) เทนเนสซี (1) เท็กซัส (6)	2,049 คนรวมทั้งผู้หญิง 45 คน ใน 28 เขตอำนาจศาล ¹⁹ โดย 7 รัฐตัดสินประหารชีวิตบุคคลกว่า 100 คน: แคลิฟอร์เนีย (601) ฟลอริดา (277) เท็กซัส (176) แอละแบมา (158) นอร์ทแคโรไลนา (122) โอไฮโอ (114) แอริโซนา (111)

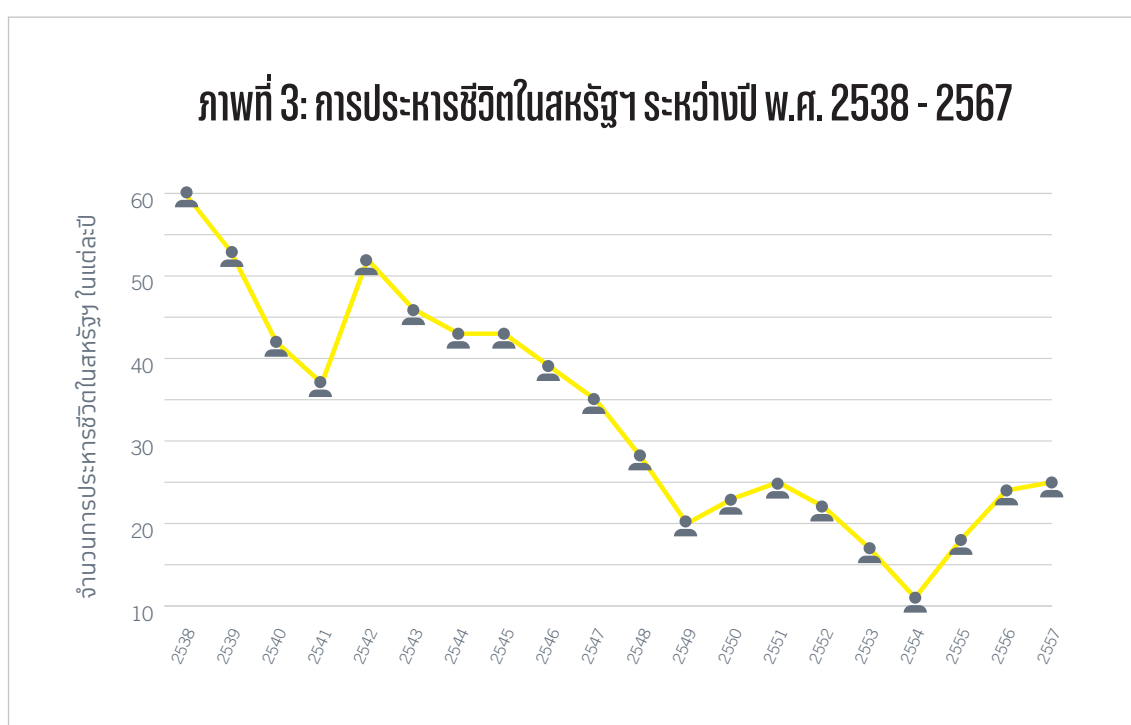
¹⁷ ตัวเลขดังกล่าวอ้างอิงจากการติดตามข้อมูลของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ซึ่งเผยแพร่โดยกรมราชทัณฑ์ ศาล และสื่อในรัฐต่างๆ ของสหรัฐอเมริกา

¹⁸ การตัดสินประหารชีวิตโดยผู้พิพากษาเมื่อวันที่ 12 มกราคม 2567 ถูกบันทึกอยู่ในจำนวนรวมของรัฐแอละแบมาในรายงานปี 2566 โทษประหารชีวิตดังกล่าวได้รับการประกาศโดยคณะลูกขุนเมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน 2566

¹⁹ รัฐนิวแฮมป์เชอร์ ยังคงมีบุคคลหนึ่งคนที่ถูกพิพากษาโทษประหารชีวิต แม้ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตเมื่อปี 2562

แนวโน้มการใช้โทษประหารชีวิตเพิ่มขึ้นในปี 2567 นับตั้งแต่การสิ้นสุดของการแพร่ระบาดของโควิด-19 ในขณะที่ประเทศอื่นๆ ของทวีปอเมริกา มีการลดลงของการใช้โทษประหารชีวิต แม้ว่าสถิติการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา ยังคงอยู่ในระดับที่ต่ำเมื่อเทียบกับแนวโน้มในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา แต่ปีนี้กลับมีการตัดสินประหารชีวิตและการประหารชีวิตสูงสุดในรอบหลายปี

จำนวนการประหารชีวิตทั้งหมด (25 ครั้ง) ในสหรัฐอเมริกา นับเป็นตัวเลขสูงสุดอันดับสองในรอบปี นับตั้งแต่ปี 2558 (28 ครั้ง) เทียบเท่ากับสถิติของปี 2561 (ภาพที่ 3) แม้ว่าการเพิ่มขึ้นจะมีตัวเลขที่ต่างจากปี 2566 (24 ครั้ง) เพียงเล็กน้อย แต่ยังคงสะท้อนให้เห็นถึงความพยายามอย่างต่อเนื่องของหน่วยงานรัฐในการดำเนินการลงโทษประหารชีวิตในปีที่ผ่านมา

ระดับของการเพิ่มขึ้นมีความชัดเจนยิ่งขึ้นเมื่อพิจารณาจำนวนรัฐที่ดำเนินการประหารชีวิตในปี 2567 ที่มากขึ้น ซึ่งเพิ่มขึ้นเกือบสองเท่าเมื่อเทียบกับปี 2566 (จาก 5 รัฐในปี 2566 เป็น 9 รัฐในปี 2567) ทางกรของรัฐบาลจอร์เจียประหารชีวิตเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ปี 2563 หลังจากสิ้นสุดคดีความระหว่างอัยการสูงสุดและทนายความของผู้ต้องโทษประหารชีวิตตั้งแต่การระบาดของโควิด-19²⁰ ในรัฐอินดีแอนา ทางกรได้ประหารชีวิต 1 ครั้ง ซึ่งเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ปี 2552 หลังจากที่ถูกกรมราชทัณฑ์สามารถจัดหาสารเคมีประเภทเพนโทบาร์บิทัล (pentobarbital) สำหรับการฉีดยาประหารชีวิตจาก

²⁰ Associated Press, "Georgia readies to resume executions after a 4-year pause brought by COVID and a legal agreement" (รัฐจอร์เจียเตรียมกลับมาใช้โทษประหารชีวิตหลังหยุดชั่วคราว 4 ปีจากโควิดและข้อตกลงทางกฎหมาย) 11 มีนาคม 2567, <https://apnews.com/article/georgia-death-penalty-execution-covid-bd1e757e66999e90a6456cec90ccd48d>

แหล่งหนึ่งที่ไม่เปิดเผย²¹ เช่นเดียวกับรัฐเซาท์แคโรไลนา ทางการประหารชีวิตชาย 2 คน นับเป็นครั้งแรกตั้งแต่ปี 2554 หลังจากที่ทางการสามารถจัดหาสารเคมีประเภทเพนโทบาร์บิทัลได ²² และรัฐยูทาห์ทางการประหารชีวิตครั้งแรกนับตั้งแต่ปี 2553 หลังจากที่กรมราชทัณฑ์สามารถจัดหาสารเคมีประเภทเพนโทบาร์บิทัลได้ในราคาประมาณ 200,²³

การประหารชีวิตในรัฐแอละแบมาเพิ่มขึ้นจาก 2 ครั้งในปี 2566 เป็น 6 ครั้งในปี 2567 ซึ่งถือเป็นจำนวนสูงสุดที่บันทึกได้ในระดับรัฐปี 2567 ทั้งนี้ โดย 3 ครั้งถูกดำเนินการด้วยวิธีการรมแก๊สไนโตรเจนให้ขาดอากาศหายใจ ซึ่งเป็นวิธีการประหารชีวิตใหม่ที่โหดร้าย และมีการนำมาใช้เป็นครั้งแรกของโลก ผู้เชี่ยวชาญของสหประชาชาติประณามวิธีการนี้ โดยระบุว่า “อาจถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีหรืออาจถึงขั้นเป็นการทรมาน” พร้อมเรียกร้องให้ยุติการใช้วิธีนี้²⁴ การประหารชีวิตในรัฐแอละแบมาและรัฐเท็กซัส (5 ครั้ง) ทั้งสองรัฐรวมกันคิดเป็นเกือบครึ่งหนึ่งของจำนวนรวมทั้งประเทศ

ในรัฐฟลอริดา มีการประหารชีวิตที่ลดลงจาก 6 ครั้งในปี 2566 เป็น 1 ครั้งในปี 2567 และในรัฐเท็กซัส มีการประหารลดลงจาก 8 ครั้งเป็น 5 ครั้ง

รัฐโอไฮโอยังคงงดเว้นการประหารชีวิตต่อไป โดยผู้ว่าการรัฐไมค์ ดีไวน์ ออกคำสั่งเลื่อนการประหารชีวิตเพิ่มเติม “เนื่องจากปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับความเต็มใจของผู้จัดหายาให้กับกรมแก้ไขและฟื้นฟูแห่งโอไฮโอ (Department of Rehabilitation and Correction: DRC) ตามกระบวนการจัดหาของกรมแก้ไขและฟื้นฟูแห่งโอไฮโอ โดยไม่เป็นอันตรายต่อประชาชน และผู้อาศัยในโอไฮโอ”²⁵

²¹ Indiana Capital Chronicle, “State seeks execution date for convicted Fort Wayne murderer” (รัฐอินดีแอนาขอให้ศาลกำหนดวันประหารชีวิตสำหรับผู้ต้องหาคดีฆาตกรรมในเมืองฟอร์ตเวย์น) 26 มิถุนายน 2567, <https://indianacapitalchronicle.com/2024/06/26/states-seeks-execution-date-for-convicted-fort-wayne-murderer/> กรมราชทัณฑ์ที่รัฐอเมริกาประสบปัญหาการหาเคมีภัณฑ์สำหรับการประหารชีวิต เนื่องจากสารเคมีบางประเภทยุติการผลิตในประเทศ และบริษัทยาปฏิเสธที่จะขายผลิตภัณฑ์เพื่อใช้ในการประหารชีวิต สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม โปรดดูที่ Indiana Capital Chronicle, “สารเพนโทบาร์บิทัลคืออะไร? คำถามมากกว่าคำตอบเกี่ยวกับยาประหารชีวิตใหม่ของอินเดียนา”, 5 กรกฎาคม 2567, <https://indianacapitalchronicle.com/2024/07/05/what-is-pentobarbital-more-questions-than-answers-around-indianas-new-execution-drug/>

²² Associated Press, “South Carolina inmate dies by lethal injection in state’s first execution in 13 years” (นักโทษในรัฐเซาท์แคโรไลนาเสียชีวิตจากการฉีดสารพิษในการประหารชีวิตครั้งแรกของรัฐในรอบ 13 ปี), 21 กันยายน 2567, <https://apnews.com/article/south-carolina-execution-freddie-owens-lethal-injection-0e15aef91dfe9ac9667264dce7df0193>

²³ KSL.com, “Honie execution cost Utah Department of Corrections over \$280,000” (การประหารชีวิตโฮนีมีค่าใช้จ่ายกว่า 280,000 ดอลลาร์สหรัฐสำหรับกรมราชทัณฑ์ยูทาห์) 20 สิงหาคม 2567, <https://www.ksl.com/article/51105065/honie-execution-cost-utah-department-of-corrections-over-280000>

²⁴ สำนักงานข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ, “สหรัฐอเมริกา: ผู้เชี่ยวชาญเรียกร้องให้มีการยุติการประหารชีวิตด้วยก๊าซไนโตรเจนในรัฐอลาบามาโดยเร่งด่วน”, 20 พฤศจิกายน 2567, <https://www.ohchr.org/en/press-releases/2024/11/united-states-experts-call-urgent-ban-executions-nitrogen-gas-alabama>

²⁵ สำนักงานผู้ว่าการรัฐโอไฮโอ, “ผู้ว่าการดีไวน์ ออกคำสั่งพักโทษ”, 18 ตุลาคม 2567, <https://governor.ohio.gov/wps/portal/gov/governor/media/news-and-media/governor-dewine-issues-reprieves-10-18-2024>

นับเป็นปีที่สามติดต่อกันที่จำนวนโทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา เพิ่มขึ้นเล็กน้อย โดยมีจำนวนสูงสุดนับตั้งแต่ปี 2562 (36 ครั้ง) ในปี 2567 จำนวนการตัดสินประหารชีวิตใหม่โดยศาลสหรัฐอเมริกา เพิ่มขึ้นหนึ่งรายเมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า (จาก 25 รายในปี 2566 เป็น 26 รายในปี 2567)

จำนวนรัฐที่มีข้อมูลว่ามีการตัดสินประหารชีวิตใหม่ในปี 2567 เพิ่มขึ้นเล็กน้อยเช่นกัน จาก 10 รัฐ เป็น 11 รัฐ ศาลในรัฐไอดาโฮได้ตัดสินโทษประหารชีวิตเป็นครั้งแรกตั้งแต่ปี 2560 ในรัฐมิสซิสซิปปี ตั้งแต่ปี 2565 ในรัฐเนวาดาตั้งแต่ปี 2561 และในรัฐเทนเนสซีตั้งแต่ปี 2564 นอกจากนี้ แอเมเนสดี อินเตอร์เนชันแนลไม่พบการตัดสินโทษประหารชีวิตใหม่ในรัฐนอร์ทแคโรไลนา รัฐเพนซิลเวเนีย และรัฐบาลกลางสหรัฐฯ ซึ่งเคยตัดสินประหารชีวิตในปี 2566

ในรัฐเกิกซัส จำนวนการตัดสินประหารชีวิตเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าเมื่อเทียบกับปี 2566 (จาก 3 ครั้งเป็น 6 ครั้ง) และ ในรัฐฟลอริดา จำนวนการตัดสินประหารชีวิตเพิ่มขึ้น (จาก 5 ครั้งในปี 2566 เป็น 7 ครั้งในปี 2567) หลังจากที่มีการแก้ไขกฎหมายในปี 2567 โดยอนุญาตให้ตัดสินประหารชีวิตได้เมื่อ คณะลูกขุนอย่างน้อย 8 คนจากทั้งหมด 12 คน ลงมติเห็นชอบ

โทษประหารชีวิตในสหรัฐฯ

จนถึงสิ้นปี 2567 มีรัฐทั้งหมด 23 รัฐในสหรัฐอเมริกา ที่ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตนี้สำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท รวมทั้ง 11 รัฐที่ยกเลิกใช้ตั้งแต่ช่วงเริ่มต้นของสหัสวรรษนี้²⁶ จากรัฐที่เหลืออีก 27 รัฐ มี 11 รัฐ (คิดเป็น 41% ของรัฐทั้งหมดยังคงมีโทษประหารชีวิตในทางกฎหมาย) ได้แก่ รัฐแคลิฟอร์เนีย รัฐไอดาโฮ รัฐแคนซัส รัฐเคนทักกี รัฐลุยเซียนา รัฐมอนแทนา รัฐเนวาดา รัฐนอร์ทแคโรไลนา รัฐออริกอน รัฐเพนซิลเวเนีย และรัฐไวโอมิง ที่ไม่มีการประหารชีวิตบุคคลเป็นเวลาอย่างน้อย 10 ปี โดยในจำนวนนี้ รัฐแคลิฟอร์เนีย รัฐออริกอน และรัฐเพนซิลเวเนียยังคงปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ว่ารัฐให้ระงับการประหารชีวิตไว้ชั่วคราวต่อไป

ในระดับรัฐบาลกลาง หน่วยงานทหารสหรัฐฯ ไม่ได้ดำเนินการประหารชีวิตใดๆ มาตั้งแต่ปี 2504 และรัฐบาลไบเดนยังคงปฏิบัติตามข้อตกลงชั่วคราวเพื่อพักใช้การประหารชีวิตสำหรับผู้ที่ถูกศาลตัดสินประหารชีวิตตามกฎหมายทั่วไปของรัฐบาลกลาง ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2564 แต่อย่างไรก็ตาม ภายใต้รัฐบาลทรัมป์ก่อนหน้านี้ มีการรื้อฟื้นการประหารชีวิต 13 ครั้งในระหว่างเดือนกรกฎาคม 2563 ถึงมกราคม 2564 หลังจกเว้นมา 17 ปี

จำนวนผู้ถูกตัดสินประหารชีวิตทั่วยุทธศาสตร์ ลดลง 148 คนจากจำนวน 2,198 คนในปี 2566 สาเหตุหลักของการลดลงครั้งนี้ ได้แก่ การลดโทษโดยประธานาธิบดีโจ ไบเดน ในช่วงใกล้หมดวาระ ซึ่งได้ลดโทษประหารชีวิตของรัฐบาลกลางจำนวน 37 จากทั้งหมด 40 คน²⁷ คำสั่งของประธานาธิบดีนี้ยังคงเหลือ

²⁶ รัฐโคโลราโด รัฐคอนเนตทิคัต รัฐเดลาแวร์ รัฐอิลลินอยส์ รัฐแมริแลนด์ รัฐนิวแฮมป์เชียร์ รัฐนิวเจอร์ซีย์ รัฐนิวเม็กซิโก รัฐนิวยอร์ก รัฐเวอร์จิเนีย และรัฐวอชิงตัน นอกจากนี้ เขตปกครองพิเศษโคลัมเบียก็ยกเลิกโทษประหารชีวิตเช่นกัน

²⁷ กระทรวงยุติธรรมแห่งสหรัฐอเมริกา, “การให้อภัยโทษโดยฝ่ายบริหาร”, 23 ธันวาคม 2567, <https://www.justice.gov/pardon/media/1382291/dl?inline>

ผู้ชาย 7 คนที่เสี่ยงถูกประหารชีวิต²⁸ โดยในจำนวนนี้มี 4 คนที่ถูกตัดสินโดยศาลทหาร รอย คูเปอร์ ผู้ว่าการรัฐนอร์ทแคโรไลนาในขณะนั้น ได้ดำเนินการในลักษณะเดียวกัน โดยลดโทษประหารชีวิตให้กับนักโทษชาย 15 คนในช่วงปลายปี²⁹

ในเดือนพฤษภาคม ทางการของรัฐแคลิฟอร์เนียได้ข้อสรุปในการย้ายผู้ที่ถูกตัดสินประหารชีวิตทั้งหมด รวมนักโทษหญิง 20 คน ไปยังสถาบันต่างๆ ทั่วรัฐ เพื่อคุมขังร่วมกับนักโทษทั่วไป³⁰

การละเมิดกฎหมายและมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศยังคงเกิดขึ้นในหลายกรณี โดยบ่อยครั้งมีการซ้ำเติมจากข้อจำกัดทางกระบวนการที่ปิดกั้นการนำเสนอพยานหลักฐานใหม่หรือการยื่นอุทธรณ์ ตัวอย่างเช่น **กรณีของโจเซฟ คอริโคแรม** ซึ่งถูกวินิจฉัยมานานแล้วว่าป่วยด้วยโรคจิตเภทแบบหวาดระแวง (paranoid schizophrenia) แต่เขายังคงถูกประหารชีวิตในรัฐอินเดียนา เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม 2567³¹ ในปี 2548 เขาได้พลาดกำหนดวันในการยื่นคำร้องเพื่อทบทวนคดีหลังการพิพากษาตัดสินลงโทษ ทนายความของเขาพยายามร้องขอให้มีการทบทวนคดีซ้ำหลายครั้ง โดยระบุว่าอาการป่วยทางจิตของโจเซฟส่งผลกระทบบอย่างรุนแรงต่อการต่อสู้คดีตลอดมา อย่างไรก็ตาม ทางการยังคงอนุญาตให้มีการประหารชีวิตต่อไป

อคติและการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติยังคงส่งผลกระทบต่อคดีในสหรัฐฯ ตัวอย่างเช่น **กรณีของริชาร์ด มัวร์** ชายผิวสีย 59 ปี ถูกประหารชีวิตในรัฐเซาท์แคโรไลนาเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2567 จากคดีฆาตกรรมพนักงานร้านสะดวกซื้อผิวขาวในปี 2542 ในการพิจารณาคดี อัยการปฏิเสธที่จะไม่ให้คณะลูกขุนผิวสี 2 คนได้รับเลือกพิจารณาคดี ส่งผลให้ลูกขุนทั้งหมดเป็นคนผิวขาว³² ส่วน **มาร์เซลลัส วิลเลียมส์** ชายผิวสีย 55 ปี ถูกประหารชีวิตในรัฐมิสซูรีเมื่อวันที่ 24 กันยายน 2567 แม้จะมีข้อสงสัยอย่างมากเกี่ยวกับคุณภาพของการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายของทนายของเขาในการพิจารณาคดี ความน่าเชื่อถือของพยานหลักฐานบุคคลของฝ่ายโจทก์ และการจัดการหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับดีเอ็นเอของรัฐ ในการพิจารณาคดีนี้ซึ่งเกิดขึ้นในพื้นที่ที่มีประวัติการเลือกปฏิบัติในการคัดเลือกคณะลูกขุนของอัยการ และมีการบังคับใช้โทษประหารชีวิตที่มีความแตกต่างอย่างมากตาม

²⁸ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล สหรัฐอเมริกา, “Amnesty International Welcomes President Biden’s Decision to Commute 37 Federal Death Sentences but Urges for Death Row to be Fully Cleared” (แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลยินดีกับการตัดสินใจของประธานาธิบดีไบเดนในการลดโทษประหารชีวิตของรัฐบาลกลาง จำนวน 37 ราย แต่ยังเรียกร้องให้ยุติโทษประหารให้หมดสิ้น), 23 ธันวาคม 2567, <https://www.amnestyusa.org/press-releases/amnesty-international-welcomes-president-bidens-decision-to-commute-37-federal-death-sentences-but-urges-for-death-row-to-be-fully-cleared/>

²⁹ สำนักงานผู้ว่าการรัฐนอร์ทแคโรไลนา, “ผู้ว่าการคูเปอร์ดำเนินการเกี่ยวกับการลดโทษประหารชีวิต”, 31 ธันวาคม 2567, <https://governor.nc.gov/news/press-releases/2024/12/31/governor-cooper-takes-capital-clemency-actions>

³⁰ กรมราชทัณฑ์และการฟื้นฟูแห่งแคลิฟอร์เนีย, โครงการย้ายนักโทษประหาร (CITP), <https://www.cdcr.ca.gov/capital-punishment/condemned-inmate-transfer-program/>

³¹ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล สหรัฐอเมริกา, Further Information: Indiana carries out its first execution since 2009 (ข้อมูลเพิ่มเติม – อินดีแอนาประหารชีวิตผู้ต้องหาคดีครั้งแรกนับตั้งแต่ปี 2552) (AMR 51/8874/2024), 20 ธันวาคม 2567, <https://www.amnesty.org/en/documents/amr51/8874/2024/en/>

³² แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล สหรัฐอเมริกา, Racial bias as South Carolina execution set (อคติทางเชื้อชาติในกระบวนการประหารชีวิตของรัฐเซาท์แคโรไลนา) (AMR 51/8606/2024), 8 ตุลาคม 2567, <https://www.amnesty.org/en/documents/amr51/8606/2024/en/>

เชื้อชาติของเหยื่อ อัยการได้ปฏิเสธไม่ให้ลูกขุนผิวสี 6 คนจาก 7 คน ได้มีโอกาสรับเลือกเพื่อพิจารณาคดี³³

ในรัฐแคลิฟอร์เนีย ผู้พิพากษาแห่งรัฐบาลกลางมีคำสั่งเมื่อวันที่ 22 เมษายน ให้อัยการเขตเมืองอะลามาดา (Alameda County) ทบทวนคำพิพากษาโทษประหารชีวิต จำนวน 35 คดี หลังจากพบว่า มีอัยการหลายคนใช้กลยุทธ์การเลือกปฏิบัติในการคัดเลือกคณะลูกขุน โดยเจตนาที่กีดกันผู้ที่เป็นคนผิวดำและชาวยิวไม่ให้มีส่วนร่วมในการพิจารณาคดีโทษประหารชีวิตในปี 2538 ³⁴

ในปี 2567 ได้มีการผ่านกฎหมายเพื่อยกเลิกหรือจำกัดโทษประหารชีวิต เมื่อวันที่ 26 กันยายน 2567 ผู้ว่าการรัฐเดลาแวร์ จอห์น คาร์นิย์ ได้ลงนามในร่างกฎหมายเพื่อยกเลิกโทษประหารชีวิตจากกฎหมายของรัฐ ซึ่งศาลฎีกาของรัฐเคยพิพากษาว่ากฎหมายดังกล่าวขัดต่อรัฐธรรมนูญ ตั้งแต่ปี 2559³⁵ สองวันต่อมาในวันที่ 28 กันยายน ผู้ว่าการรัฐแคลิฟอร์เนีย กาวิน นิวซัม ได้ลงนามในกฎหมายยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตต่อผู้ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา³⁶

ในทางตรงกันข้าม มี 3 รัฐที่ได้แก้ไขกฎหมายเพื่ออำนวยความสะดวกต่อการประหารชีวิต ได้แก่ รัฐหลุยเซียนา มีผลบังคับใช้กฎหมายเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2567 อนุญาตให้ประหารชีวิตด้วยวิธีทำให้ขาดอากาศด้วยการรมก๊าซไนโตรเจน และสร้างกฎหมายรักษาความลับของข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการประหารชีวิตโดยมีผลบังคับใช้³⁷ ในรัฐยูทาห์ ผู้ว่าการรัฐสเปนเซอร์ ค็อกซ์ ลงนามกฎหมายเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2567 ห้ามเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการประหารชีวิต³⁸ ในรัฐเทนเนสซี ผู้ว่าการรัฐบิล ลี ลงนามกฎหมายเมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม เพื่อยกเลิกการให้โทษประหารชีวิตให้ครอบคลุมความผิดในฐานะ “ข่มขืนเด็ก การข่มขืนเด็กโดยมีลักษณะฉ้อโกง หรือข่มขืนเด็กโดยมีลักษณะฉ้อโกงเป็นพิเศษ” ซึ่งถือเป็นการละเมิดต่อข้อจำกัดระหว่างประเทศที่อนุญาตให้ใช้โทษประหารชีวิตเฉพาะในความผิดที่มีการฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาเท่านั้น ในระหว่างที่ยังไม่มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตโดยสมบูรณ์³⁹

³³ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล สหรัฐอเมริกา, Execution would violate International Law (การประหารชีวิตจะเป็นการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศ) (AMR 51/8530/2024), 13 กันยายน 2567, <https://www.amnesty.org/en/documents/amr51/8530/2024/en/>

³⁴ Los Angeles Times, “Federal judge orders Alameda County to review death penalty cases” (ผู้พิพากษาศาลรัฐบาลกลางสั่งให้เขตอลาเมดาทบทวนคดีโทษประหารชีวิต), 23 เมษายน 2567, <https://www.latimes.com/california/story/2024-04-23/federal-judge-orders-alameda-county-to-review-death-penalty-cases>

³⁵ สภานิติบัญญัติแห่งรัฐเดลาแวร์, ร่างกฎหมายฉบับที่ 70 – ในการประชุมสภานิติบัญญัติ สมัยที่ 152 (2566-2567), <https://legis.delaware.gov/BillDetail/129979>

³⁶ ข้อมูลนิติบัญญัติแห่งแคลิฟอร์เนีย, SB-1001 โทษประหารชีวิต: บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา https://leginfo.ca.gov/faces/billHistoryClient.xhtml?bill_id=202320240SB1001

³⁷ สภานิติบัญญัติแห่งรัฐหลุยเซียนา, การประชุมสามัญครั้งที่สองปี 2024 HB6 – โดยผู้แทนราษฎรนิโคลัส มัสคาเรโล <https://www.legis.la.gov/legis/BillInfo.aspx?i=245598>

³⁸ สภานิติบัญญัติแห่งรัฐยูทาห์, S.B. 109 การแก้ไขปรับปรุงราชทัณฑ์, <https://le.utah.gov/~2024/bills/static/SB0109.html>

³⁹ สภานิติบัญญัติแห่งรัฐเทนเนสซี, ร่างกฎหมายสภาผู้แทนราษฎร 1663 / ร่างกฎหมายวุฒิสภา 1834, <https://wapp.capitol.tn.gov/apps/BillInfo/default.aspx?BillNumber=SB1834&GA=113>

ชาย 5 คนยังคงเผชิญกับกระบวนการพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรมโดยคณะกรรมการทหารที่ฐานทัพเรือสหรัฐ อ่าวกวนตานาโม ประเทศคิวบา โดย 3 คนในนั้นถูกกล่าวหาว่ามีส่วนร่วมในการวางแผนก่อเหตุโจมตีเมื่อวันที่ 11 กันยายน 2544 ซึ่งได้พยายามยื่นข้อตกลงรับสารภาพผิดกับอัยการ เพื่อแลกกับการยกเลิกโทษประหารชีวิต แม้ว่าคณะกรรมการทหารจะอนุมัติข้อตกลงดังกล่าวแล้ว แต่กระทรวงกลาโหมสหรัฐ ได้เข้าแทรกแซงและยกเลิกข้อตกลงในภายหลัง⁴⁰ ทำให้กระบวนการอุทธรณ์คำร้องยังคงไม่ได้รับการแก้ไขจนถึงสิ้นปีที่ผ่านมา⁴¹

ตามข้อมูลจากศูนย์ข้อมูลโทษประหารชีวิต (Death Penalty Information Center) ระบุว่า มีชาย 3 คนได้รับการล้างมลทินทำให้พ้นโทษประหารชีวิตจากในรัฐแคลิฟอร์เนีย รัฐเพนซิลเวเนีย และรัฐเท็กซัส ส่งผลให้มีผู้ได้รับการล้างมลทินรวมเป็น 200 รายนับตั้งแต่ปี 2516 ⁴²

นอกเหนือจากสหรัฐอเมริกาแล้ว ในปี 2567 **ตรินิแดดและโตเบโก**ยังเป็นประเทศเดียวในภูมิภาคที่พบข้อมูลว่ามีการตัดสินประหารชีวิตในปี 2567 (1 ครั้ง) อีกทั้งเป็นประเทศเดียวในภูมิภาคที่ยังคงโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดฐานฆาตกรรม และเป็นประเทศที่มีผู้ต้องโทษประหารชีวิตถึงร้อยละ 55 จากจำนวนผู้ต้องโทษประหารชีวิตทั้งหมด 67 คนที่ทราบว่าถูกคุมขังอยู่ในภูมิภาคนี้ (ไม่นับรวมสหรัฐ)

ประเทศอีก 8 ประเทศที่ยังคงมีโทษประหารชีวิตสำหรับคดีอาญาทั่วไป เช่น การฆาตกรรม ได้แก่ **แอนทีกาและบาร์บิวดา บาฮามาส เบลีซ คิวบา โดมินีกา จาเมกา เซนต์คิตส์และเนวิส และเซนต์ลูเชีย** ประเทศเหล่านี้ไม่มีผู้ต้องโทษประหารชีวิตและไม่มีการตัดสินโทษประหารชีวิตใหม่ในปี 2567 ใน **กรีเนดา และเซนต์วินเซนต์และเกรนาดีนส์**ยังคงมีการคุมขังผู้ต้องโทษประหารชีวิตประเทศละหนึ่งคน แต่ไม่สามารถดำเนินการได้เนื่องจากโทษประหารชีวิตขัดกับมาตรฐานทางตุลาการในทั้งสองประเทศที่ห้ามตัดสินโทษประหารชีวิตหลังจากห้าปีนับตั้งแต่มีการกำหนดโทษ ในทำนองเดียวกัน ศาลสูงของตรินิแดดและโตเบโกลดโทษประหารชีวิตของชายหนึ่งคนที่ถูกคุมขังในเรือนจำมานานกว่าห้าปี

เมื่อวันที่ 2 สิงหาคม 2567 คณะกรรมการที่ปรึกษาแห่งชาติว่าด้วยการปฏิรูปรัฐธรรมนูญของ **ตรินิแดดและโตเบโก**ได้ยื่นรายงานผลการจัดทำประชามติต่อนายกรัฐมนตรี เป็นที่น่าผิดหวังที่รายงานฉบับนี้มีการเสนอแนะให้คงบทบัญญัติที่อนุญาตให้มีโทษประหารชีวิตต่อไป⁴³ อย่างไรก็ตาม

⁴⁰ Associated Press, “Plea deals revived for alleged 9/11 mastermind Khalid Sheikh Mohammed and others” (ข้อตกลงรับสารภาพถูกรื้อฟื้นสำหรับคาลิด ชีค โมฮัมเหม็ด ผู้ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้บงการเหตุการณ์ 9/11 และคนอื่นๆ), 7 พฤศจิกายน 2567, <https://apnews.com/article/guantanamo-plea-deal-911-austin-death-penalty-073c3455e27ecbfd0f7dd524ccffdef3>

⁴¹ New York Times, “Plea deals revived for alleged 9/11 mastermind Khalid Sheikh Mohammed and others” (ศาลอุทธรณ์ยื่นข้อตกลงรับสารภาพในคดี 11 กันยายน), 30 ธันวาคม 2567, <https://www.nytimes.com/2024/12/30/us/politics/911-case-plea-deals.html>

⁴² Death Penalty Information Center, Innocence Database (ฐานข้อมูลผู้บริสุทธิ์), <https://deathpenaltyinfo.org/facts-and-research/data/innocence?page=4>

⁴³ We The People - รายงานของคณะกรรมการที่ปรึกษาแห่งชาติว่าด้วยการปฏิรูปตามรัฐธรรมนูญ, กรกฎาคม 2567, <https://constitutionalreform2024.gov.tt/wp-content/uploads/2024/08/Report-of-the-National-Advisory-Committee-on-Constitutional-Reform.pdf>

รายงานยังเสนอให้ถอด “ข้อกำหนดยกเว้น” ออกจากรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ซึ่งข้อกำหนดดังกล่าวปกป้องกฎหมายที่มีอยู่ก่อนการได้รับอิสรภาพจากการถูกทำลายทางกฎหมาย ซึ่งส่งผลให้โทษประหารชีวิตภาคบังคับยังคงอยู่ แม้จะมีความพยายามหลายครั้งในการให้ศาลวินิจฉัยว่าขัดต่อเสรีภาพขั้นพื้นฐานที่รัฐธรรมนูญรับรองก็ตาม

เอเชีย-แปซิฟิก

แนวโน้มของภูมิภาค

- ใน**จีน** ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิตยังคงเป็นความลับทางราชการ แต่เชื่อได้ว่ามีผู้ถูกประหารชีวิตและถูกตัดสินประหารชีวิตหลายพันคน เช่นเดียวกับใน**เกาหลีเหนือ**และ**เวียดนาม**ที่ยังคงใช้โทษประหารชีวิตอย่างแพร่หลาย
- ความพยายามในการปราบปรามการค้าและการครอบครองยาเสพติดยังคงเป็นปัจจัยหลักที่ส่งผลให้มีการใช้โทษประหารชีวิตอย่างโหดร้ายใน**จีน**และหลายประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
- ใน**มาเลเซีย** ศาลสหพันธรัฐและศาลอุทธรณ์ลดโทษประหารชีวิตมากกว่า 1,000 คดี

ประเทศ	การประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2567	การตัดสินประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2567	จำนวนผู้ที่ถูกตัดสินประหารชีวิตจนถึงสิ้นปี 2567 จากข้อมูลที่มีอยู่
อัฟกานิสถาน	+	+	+
บังกลาเทศ	0	165+	2,000+
บรูไนดารุสซาลาม	0	0	+
จีน	+	+	+
อินเดีย ⁴⁴	0	139	564
อินโดนีเซีย	0	85+	+
ญี่ปุ่น	0	3	106 ⁴⁵
ลาว	0	2+	+
มาเลเซีย	0	24	99+ ⁴⁶
มัลดีฟส์	0	0	20 ⁴⁷
เมียนมา	0	7+	+
เกาหลีเหนือ	+	+	+
ปากีสถาน	0	117+	6,161 ⁴⁸
สิงคโปร์	9	5	40+

⁴⁴ Project 39A, “โทษประหารชีวิตในอินเดีย: รายงานสถิติประจำปี”, มกราคม 2568, <https://www.project39a.com/annual-statistics-2024>

⁴⁵ โดยศาลฎีกายืนยันโทษประหารชีวิต

⁴⁶ ข้อมูลจากกรมราชทัณฑ์ที่เผยแพร่ในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2568 ระบุว่า ณ วันที่ 22 มกราคม พ.ศ. 2568 มีผู้ถูกตัดสินโทษประหารชีวิตในมาเลเซีย 140 คน ซึ่งรวมถึง 40 คนในข้อหาที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด รัฐสภามาเลเซีย สมัยประชุมที่หนึ่งวาระที่สี่ ของรัฐสภาชุดที่สิบห้า 3 กุมภาพันธ์ ถึง 6 มีนาคม พ.ศ. 2568 กระทั่งถูกถามเป็นลายลักษณ์อักษรหมายเลข 552

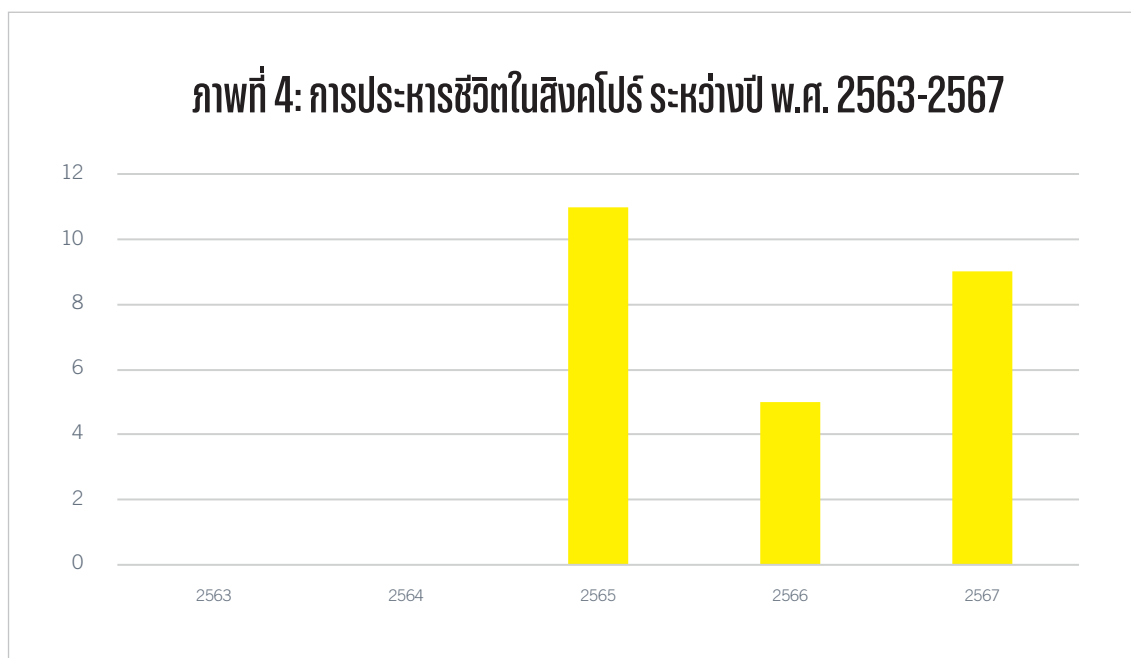
⁴⁷ รวมถึงผู้ต้องหาสี่รายที่ศาลฎีกายืนยันโทษประหารชีวิต

⁴⁸ โครงการยุติธรรมแห่งปากีสถาน, “โทษประหารชีวิตในปากีสถาน: การทำแผนที่ข้อมูลโทษประหารชีวิต”, ตุลาคม 2567, <https://jpp.org.pk/wp-content/uploads/2024/10/Death-Penalty-2024.pdf>

ประเทศ	การประหารชีวิต ที่บันทึกได้ในปี 2567	การตัดสินประหารชีวิต ที่บันทึกได้ในปี 2567	จำนวนผู้ที่ถูกตัดสินประหารชีวิต จนถึงสิ้นปี 2567 จากข้อมูลที่มีอยู่
เกาหลีใต้	0	0	57 ⁴⁹
ศรีลังกา	0	25+	1,000+
ไต้หวัน ⁵⁰	0	0	42 ⁵¹
ไทย	0	115	364
ตองกา	0	0	0
เวียดนาม	+	150+	1,200+

ภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกยังคงมีจำนวนการประหารชีวิตสูงที่สุดในโลก แต่เนื่องจากการปกปิดข้อมูลและความเข้มงวดของรัฐต่างๆ ทำให้แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลไม่สามารถบันทึกตัวเลขที่ครบถ้วนได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อมูลการใช้โทษประหารชีวิตในจีนและเวียดนามยังคงถูกจัดเป็นความลับ และการเข้าถึงข้อมูลในเกาหลีเหนือยังคงถูกจำกัดอย่างเข้มงวด ทำให้จำนวนในภูมิภาคนี้และทั่วโลกมีแนวโน้มที่ต่ำกว่าความเป็นจริง

นอกจากนี้ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลยังบันทึกการประหารชีวิตในอัฟกานิสถานและสิงคโปร์ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสิงคโปร์ รัฐบาลได้เพิ่มการประหารชีวิตเกือบสองเท่าเมื่อเทียบกับปี 2566 (จาก 5 ครั้งเป็น 9 ครั้ง) และได้ดำเนินการประหารชีวิต 6 ครั้งในระยะเวลาสองเดือน (ภาพที่ 4)

⁴⁹ รวมถึงผู้ต้องหาสี่รายที่ถูกตัดสินภายใต้กฎหมายทหาร

⁵⁰ พันธมิตรไต้หวันเพื่อยุติโทษประหารชีวิต

⁵¹ รวมถึงผู้ต้องหา 37 รายที่ศาลฎีกายืนยันโทษประหารชีวิต

ใน**บังกลาเทศ** รัฐบาลชั่วคราวชุดใหม่เข้ารับตำแหน่งเดือนสิงหาคม จึงยังไม่มี การบันทึกการประหารชีวิตเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ปี 2561 ใน**เมียนมา** มีรายงานว่าเจ้าหน้าที่ทหารประหารชีวิตบุคคลสองรายในเดือนกันยายน แต่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลยังไม่สามารถยืนยันข้อมูลดังกล่าวได้

ในปีนี้มี การบันทึกการตัดสินประหารชีวิตใหม่ในภูมิภาคนี้อย่างน้อย 848 ครั้ง ซึ่งลดลง 105 ครั้ง หรือลดลงเป็น 11% เมื่อเทียบกับปี 2566 (มีอย่างน้อย 948 ครั้ง) อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างโดยรวมอาจเกี่ยวข้องกับ การปรับวิธีการรวบรวมข้อมูลหรือการเข้าถึงข้อมูลทางการของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ใน**อินเดีย** มีจำนวนการตัดสินประหารชีวิตเพิ่มขึ้นอย่างโดดเด่น (จาก 120 ครั้งในปี 2566 เป็น 139 ครั้งในปี 2567) และใน**ปากีสถาน** (จากอย่างน้อย 102 ครั้งเป็นอย่างน้อย 117 ครั้ง)

จำนวนการตัดสินโทษประหารชีวิตลดลง ใน**บังกลาเทศ** (จากอย่างน้อย 248 ครั้งในปี 2566 เป็น 165 ครั้งในปี 2567) **อินโดนีเซีย** (จากอย่างน้อย 114 ครั้งเป็นอย่างน้อย 85 ครั้ง) **ลาว** (จากอย่างน้อย 4 ครั้งเป็นอย่างน้อย 2 ครั้ง) และ**เมียนมา** (จากอย่างน้อย 19 ครั้งเป็นอย่างน้อย 7 ครั้ง) แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลไม่มีการบันทึกจำนวนการตัดสินประหารชีวิตใหม่ใน**มัลดีฟส์ เกาหลีใต้** และ**ไต้หวัน** ทำให้ในปี 2567 มี 15 ประเทศ ที่มีการบันทึกว่ามีการตัดสินประหารชีวิต ซึ่งเป็นจำนวนที่น้อยกว่าในปี 2566

โทษประหารชีวิตที่จะเกิดกฎหมายและมาตรฐานระหว่างประเทศยังคงถูกใช้ทั่วทั้งภูมิภาค รวมถึงกระบวนการพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรม โทษประหารชีวิตสถานเดียวและการใช้ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและความผิดอื่นๆ ที่ไม่เข้าข่าย “ความผิดอาญาร้ายแรง” (การฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา) ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่โทษประหารชีวิตถูกจำกัดการใช้ภายใต้กรอบนี้

ใน**อัฟกานิสถาน** สื่อและสหประชาชาติรายงานว่ากลุ่มตาลีบันที่มีอำนาจโดยพฤตินัย ว่ามีการประหารชีวิตต่อหน้าสาธารณะอย่างน้อย 4 ครั้ง⁵² นอกจากนี้ ในเดือนมีนาคม Hibatullah Akhundzada ผู้นำกลุ่มตาลีบันเสนอให้ประหารชีวิตด้วยการขว้างก้อนหินในข้อหาเพศสัมพันธ์นอกสมรสระหว่างผู้ใหญ่ที่ต่างยินยอม⁵³

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเก็บข้อมูลโทษประหารชีวิตใหม่ใน**บังกลาเทศ** จำนวน 165 ครั้ง ในจำนวนนี้ มี 3 ครั้งที่เป็น การลงโทษในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งรวมถึงผู้หญิง 1 รายที่ถูกตัดสินประหารชีวิตในความผิดนี้ส่วน 12 ครั้งในความผิดฐานข่มขืน และที่เหลือในความผิดฐานฆ่าโดยเจตนา ทั้งนี้ 5 ครั้งมีการพิพากษาโดยไม่มีจำเลยปรากฏตัว และ 32 ครั้งที่ถูกพิพากษาโดยศาลพิเศษและศาลพิจารณาคดีโดยเร่งด่วน ซึ่งมีผู้หญิงถูกตัดสินประหารชีวิตทั้งหมด 4 ราย

⁵² สำนักงานข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ, “ความคิดเห็นของเจเรมี ลอเรนซ์ โฆษกสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ เกี่ยวกับการประหารชีวิตต่อหน้าสาธารณะในอัฟกานิสถาน”, 28 กุมภาพันธ์ 2567, <https://www.ohchr.org/en/statements/2024/02/comment-un-human-rights-spokesperson-jeremy-laurence-public-executions>

⁵³ Amu TV, “ผู้นำกลุ่มตาลีบันเสนอว่าการบังคับใช้กฎหมายชารีอะห์อาจนำไปสู่การขว้างหินและการเขี่ยนตีผู้หญิง”, 24 มีนาคม 2567, <https://amu.tv/88500/>

ทางการจีนยังคงเก็บข้อมูลการใช้โทษประหารชีวิตเป็นความลับ อย่างไรก็ตาม มีการเปิดเผยข้อมูลบางส่วนเป็นครั้งคราว ซึ่งมีลักษณะเป็นการส่งสัญญาณว่าทางการไม่ยอมรับอาชญากรรมและการแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างจากรัฐ และเพื่อรักษาอำนาจในการควบคุมประชาชน

ในระหว่างปีที่ผ่านมา ข้อมูลเกี่ยวกับการประหารชีวิตถูกเผยแพร่ผ่านแนวปฏิบัติของศาลและสื่อของรัฐ พร้อมคำอธิบายที่แสดงให้เห็นถึงความร้ายแรงของสถานการณ์และความผิดที่เกิดขึ้น เพื่อเตือนประชาชนให้ตระหนักว่า อาชญากรรมบางประเภทจะถูกลงโทษอย่างรุนแรง⁵⁴ ในบางกรณีโทษประหารชีวิตถูกนำมาใช้ลงโทษความผิดทางเพศต่อเด็กที่ไม่ได้ถึงแก่ชีวิต และการค้ำมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก⁵⁵ นอกจากนี้ อาชญากรรมอื่นๆ ที่มีโทษประหารชีวิต เช่น คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ เช่น การทุจริต โดยแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลบันทึกข้อมูลว่ามีการตัดสินประหารชีวิต 7 ครั้ง ในคดีทุจริตซึ่งใน 6 ครั้งนั้นอนุญาตให้ได้รับการลดโทษหลังจาก 2 ปี (โทษประหารชีวิตแบบรอลงอาญา)

การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับความผิดเหล่านี้ยังชี้ให้เห็นว่า โทษประหารชีวิตถูกใช้เป็นเครื่องมือในการเชือดไก่ให้ลิงดู โดยการลงโทษเจ้าหน้าที่รัฐที่ถูกตัดสินว่ามีความผิดเพื่อเป็นตัวอย่างให้สังคมเห็นมีรายงานว่ามีเจ้าหน้าที่รัฐหนึ่งรายถูกประหารชีวิตในมณฑลส่านซีเมื่อเดือนกรกฎาคมในข้อหาค้ายาเสพติด⁵⁶ นอกจากนี้ อดีตเลขาธิการคณะกรรมการพรรคฯ ถูกประหารชีวิตในเขตปกครองตนเองมองโกเลียในเมื่อเดือนธันวาคม หลังถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานทุจริต รับสินบน ยักยอกเงินกองทุนของรัฐ และสมรู้ร่วมคิดกับองค์กรอาชญากรรม⁵⁷

โทษประหารชีวิตยังคงถูกใช้เพื่อส่งสารทางการเมืองและมุ่งเป้าไปยังฝ่ายตรงข้ามทางการเมือง เมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ นายหยาง เหว่งจวิน นักเขียนชาวจีน-ออสเตรเลีย ถูกตัดสินประหารชีวิต (โดยให้โอกาสลดโทษหลัง 2 ปี) ในข้อหาจารกรรม หลังจากการพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรมและเป็นการลับ⁵⁸ ต่อมาเมื่อวันที่ 21 มิถุนายน ศาลประชาชนสูงสุด ร่วมกับสำนักงานอัยการสูงสุดประชาชน กระทรวงพิทักษ์สันติราษฎร์กระทรวงความมั่นคงแห่งชาติ และกระทรวงยุติธรรม ได้ออก “ความเห็นเกี่ยวกับ

⁵⁴ Global Times, “ศาลสูงสุดของจีนและสหพันธ์สตรีเผยแพร่คดีตัวอย่างเพื่อสร้างการตระหนักรู้ในการป้องกันความรุนแรงในครอบครัว”, 25 พฤศจิกายน 2024, <https://www.globaltimes.cn/page/202411/1323746.shtml>

⁵⁵ China Daily, “SPC อนุมัติการประหารชีวิตฆาตกรข้อดี 3 ราย”, 1 กุมภาพันธ์ 2567, <https://www.chinadaily.com.cn/a/202402/01/WS65baebc9a3104efcbdae906f.html>; “ฆาตกรข่มขืนเด็กสามรายถูกประหารชีวิตหลังศาลสูงสุดอนุมัติคำพิพากษา”, 13 พฤศจิกายน 2567, <https://www.chinadaily.com.cn/a/202411/13/WS67348aa7a310f1265a1cd2f1.html>; Global Times, “ศาลสูงสุดของจีนและสหพันธ์สตรีเผยแพร่กรณีศึกษาทั่วไปเพื่อสร้างความตระหนักรู้ในการป้องกันความรุนแรงในครอบครัว”, 25 พฤศจิกายน 2567, <https://www.globaltimes.cn/page/202411/1323746.shtml>; China Daily, “Xu Jiajin ผู้ก่อเหตุฆาตกรรมในวิทยาเขตอู่ชี่ ถูกประหารชีวิตหลังศาลอนุมัติ”, 20 มกราคม 2568, <https://www.chinadaily.com.cn/a/202501/20/WS678dff9ea310a2ab06ea8137.html>

⁵⁶ mw.cn, “一公职人员贩毒被执行死刑 (เจ้าหน้าที่รัฐถูกประหารชีวิตในข้อหาค้ายาเสพติด)”, 22 กรกฎาคม 2567, https://m.gmw.cn/2024-07/22/content_1303798043.htm

⁵⁷ China Daily, “Former Inner Mongolia official executed for corruption-related crimes” (อดีตเจ้าหน้าที่ระดับสูงในเขตปกครองตนเองมองโกเลียในถูกประหารชีวิตจากคดีเกี่ยวข้องกับการทุจริต), 17 ธันวาคม 2567, <https://www.chinadaily.com.cn/a/202412/17/WS67610ab2a310f1265a1d35f8.html>

⁵⁸ BBC News, “Yang Hengjun: Australian writer given suspended death sentence in China” (หยาง เหว่งจวิน: นักเขียนชาวออสเตรเลียได้รับโทษประหารชีวิตแบบรอลงอาญาในจีน), 5 กุมภาพันธ์ 2567, <https://www.bbc.co.uk/news/world-australia-68201475>

การลงโทษ ‘กลุ่มหัวรุนแรงที่สนับสนุนเอกราชของไต้หวัน’ ว่าเป็นการกระทำที่หรือยุ้งให้เกิดการแบ่งแยกดินแดนตามกฎหมาย” ความเห็นของศาลฎีกา⁵⁹ จึงเป็นแนวปฏิบัติให้ศาลชั้นต้นและหน่วยงานผู้บังคับใช้กฎหมายดำเนินคดีในความผิดต่อความมั่นคงแห่งรัฐในหลายกฎหมาย หากมีจุดมุ่งหมายเพื่อแสวงหาเอกราชของไต้หวันจากประเทศจีน ถึงแม้ว่าจะเป็นกระทำโดยสงบก็ตาม⁵⁹

ใน**อินเดีย** สถิติจาก Project 39A แห่งมหาวิทยาลัยกฎหมายแห่งชาติ เดลี (National Law University) ระบุว่า จำนวนนักโทษที่ถูกตัดสินประหารชีวิต ณ สิ้นปี 2567 สูงที่สุดในรอบเกือบสองทศวรรษ⁶⁰ เมื่อวันที่ 2 กันยายน 2567 พระราชบัญญัติคุ้มครองปราจิตา (สตรีและเด็ก) พ.ศ. 2567 มีผลบังคับใช้ในรัฐเบงกอลตะวันตก⁶¹ ได้แก้ไขให้โทษประหารชีวิตเป็นโทษสถานเดียวสำหรับความผิดฐานข่มขืนอย่างรุนแรงที่ส่งผลให้ผู้ถูกกระทำเสียชีวิตหรืออยู่ในภาวะที่ฟื้นตัวกลับสู่ภาวะต้นโดยไม่มีสติรู้ตัว (สภาพผักหรืออาการเจ้าชาย/เจ้าหญิงนิทรา) และกำหนดโทษประหารชีวิตแบบใช้ดุษฎีพิณิจสำหรับกรณีข่มขืนผู้หญิง⁶²

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้บันทึกโทษประหารชีวิตใหม่ใน**อินโดนีเซีย** จำนวน 85 ครั้ง ในจำนวนนี้ 64 ครั้งเป็นความผิดที่เกี่ยวกับยาเสพติด และ 21 ครั้งเป็นความผิดฐานฆ่าผู้อื่น เมื่อเดือนธันวาคม รัฐบาลอินโดนีเซียร่วมกับรัฐบาลออสเตรเลียและฟิลิปปินส์ตกลงให้ผู้ต้องหาชาย 5 คนและหญิง 1 คนที่ถูกตัดสินประหารชีวิตกลับไปยังประเทศต้นทาง⁶³

ใน**ญี่ปุ่น** ไม่มีรายงานการประหารชีวิตเป็นปีที่สองอย่างต่อเนื่อง เมื่อวันที่ 26 กันยายน 2567 ศาลแขวงชิซุโอกะพิพากษาให้นายฮากามาตะ อิวาโอะ ซึ่งเป็นนักโทษประหารที่ถูกคุมขังยาวนาน

⁵⁹ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, China: Judicial guidelines to curtail activism for Taiwan a further blow for human rights protections” (จีน: แนวทางตุลาการที่มุ่งจำกัดการเคลื่อนไหวเพื่อไต้หวันเป็นอีกหนึ่งการบ่อนทำลายการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน) (ACT 50/8276/2024), 11 กรกฎาคม 2567, <https://www.amnesty.org/en/documents/act50/8276/2024/en/>

⁶⁰ Project 39A, Death Penalty in India: Annual Statistics Report (โทษประหารชีวิตในอินเดีย: รายงานสถิติประจำปี), เดือนมกราคม 2568, หน้า 6, <https://www.project39a.com/annual-statistics-2024>

⁶¹ ราชกิจจานุเบกษาแห่งกัลกัตตา, หมายเลข WB(ส่วนที่สี่)/2024/SAR-14 ลงวันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2567, https://prsindia.org/files/bills_acts/bills_states/west-bengal/2024/Bill14of2024WB.pdf

⁶² Project 39A, “กฎหมายคุ้มครองสตรีและเด็กคืออะไร”, 20 ธันวาคม 2567, <https://p39ablog.com/2024/12/apara-jita-billexplained/>

⁶³ The Guardian, “‘Human body can only take so much’: home in Australia, remaining Bali Nine face their new normal” (ร่างกายมนุษย์ทนได้เท่านั้น: กลับบ้านที่ออสเตรเลีย สมาชิกที่เหลือของคดีบาหลีนินั้เผชิญชีวิตใหม่ของพวกเขา), 16 ธันวาคม 2024, <https://www.theguardian.com/world/2024/dec/16/bali-9-australia-return-scott-rush-michael-czugaj-townsville-bishop-timothyharris>; Amnesty International Indonesia, “Indonesia: Transfer of woman on death row to the Philippines must be a pivotal moment towards abolishing death penalty” (อินโดนีเซีย: การส่งตัวผู้หญิงจากแดนประหารไปฟิลิปปินส์ควรเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญในการยกเลิกโทษประหารชีวิต), 19 ธันวาคม 2024, <https://www.amnesty.id/kabar-terbaru/siaran-pers/indonesia-transfer-of-woman-on-deathrow-to-the-philippines-must-be-a-pivotal-moment-towards-abolishing-death-penalty/12/2024/>

ที่สุด⁶⁴ พันโทจากความผิดฐานฆาตกรรม ในการพิจารณาคดีครั้งแรก เมื่อปี 2511 อาทามาตะ ถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานฆาตกรรมนายจ้างและครอบครัวของนายจ้าง โดยคำตัดสินส่วนใหญ่อาศัย “คำรับสารภาพ” ที่ได้มาจากการการทรมานและการปฏิบัติโหดร้ายอื่นๆ ซึ่งเขาได้ถอนคำให้การ ระหว่างพิจารณาคดี อย่างไรก็ตาม ในเดือนมีนาคม 2557 มีหลักฐานดีเอ็นเอใหม่ที่ก่อให้เกิดข้อสงสัย เกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของคำตัดสิน ศาลแขวงซึชูโอกะจึงสั่งให้มีการพิจารณาคดีใหม่ และสั่งให้ ปลอ่ยตัวอาทามาตะจากเรือนจำ แต่เนื่องจากอัยการยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวมาโดยตลอด ทำให้ ใช้เวลากว่า 10 ปีในการพิจารณาคดีใหม่ซึ่งเกิดขึ้นอีกครั้งในเดือนตุลาคม 2566 และถึงแม้ว่าจะ มีการพิจารณาคดีนี้ใหม่ ทางการยังคงพยายามใช้โทษประหารชีวิตเป็นบทลงโทษ

เมื่อวันที่ 29 ตุลาคม ศาลสหพันธรัฐ**มาเลเซีย**ได้สรุปการทบทวนโทษประหารชีวิตสถานเดียว สำหรับผู้ที่ยื่นอุทธรณ์ตามกระบวนการเสร็จสิ้น ก่อนที่โทษประหารชีวิตภาคบังคับจะถูกเปลี่ยนเป็น โทษที่ใช้ดุลพินิจได้ในเดือนกรกฎาคม 2566⁶⁵ หลังจากการยกเลิกโทษประหารชีวิตสถานเดียวแล้ว ศาลสหพันธรัฐได้รับอำนาจพิเศษในการทบทวนคำพิพากษา โดยมีรายงานว่าผู้ต้องขังที่รอการ ประหารชีวิตจำนวน 936 คนได้ยื่นคำร้องขอให้มีการทบทวน⁶⁶ ข้อมูลที่ศาลสหพันธรัฐเผยแพร่ต่อ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ระบุว่า ผู้ชาย 761 คนและผู้หญิง 93 คน ได้รับการลดโทษประหารชีวิต ภายใต้กระบวนการกำหนดโทษใหม่ชั่วคราว (854 คน หรือ 91% ของผู้ยื่นคำร้อง) และอีก 46 คน ซึ่งรวมถึงผู้หญิง 3 คน ได้รับการลดโทษภายใต้กระบวนการทบทวนตามปกติ โดยรวมแล้ว ศาล สหพันธรัฐลดโทษประหารชีวิตแก่ผู้ต้องหา 900 ราย นอกจากนี้ ศาลอุทธรณ์ยังลดโทษประหารชีวิต อีก 116 คดีในปี 2567 ทั้งนี้ มาเลเซียมีผู้ที่ถูกตัดสินโทษประหารชีวิตทั้งสิ้น 1,337 คนก่อนที่จะมีการ ยกเลิกโทษประหารชีวิตสถานเดียว⁶⁷

ศาลสหพันธรัฐได้ยืนยันคำพิพากษาโทษประหารชีวิต 43 คดีภายใต้เขตอำนาจศาลชั่วคราว โดยเป็น คดีที่ชายถูกพิพากษาว่ามีความผิดฐานฆ่าผู้อื่น และ มีอีก 4 คดีในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นภายใต้เขต อำนาจศาลปกติ นอกจากนี้ เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2568 รัฐสภาได้เผยแพร่ข้อมูลว่ามีอีก 22 คดีที่ถูก ยกเลิกคำร้องโดยกระบวนการ และผู้ต้องหา 4 รายเสียชีวิตก่อนที่กระบวนการกำหนดโทษใหม่ในคดี ของพวกเขาจะเสร็จสิ้น

⁶⁴ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “Japan: Acquittal of man who spent 45 years on death row pivotal moment for justice” (ญี่ปุ่น: การยกฟ้องชายที่ใช้ชีวิตในแดนประหารมา 45 ปี ถือเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญเพื่อความยุติธรรม), 26 กันยายน 2567, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2024/09/japan-acquittal-of-man-who-spent-45-years-on-death-row-pivotal-moment-for-justice/>

⁶⁵ รัฐสภามาเลเซีย, คำตอบต่อรัฐสภา, สมัยประชุมที่หนึ่ง, วาระที่สี่, รัฐสภาชุดที่สิบห้า, กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2568, กระฎุมภ์ หมายเลข 86. โทษประหารชีวิตภาคบังคับถูกยกเลิกภายใต้พระราชบัญญัติยกเลิกโทษประหารชีวิตภาคบังคับ พ.ศ. 2566 (พระราชบัญญัติ 846)

⁶⁶ ภายใต้พระราชบัญญัติการทบทวนคำพิพากษาโทษประหารชีวิตและการจำคุกตลอดชีวิต (เขตอำนาจศาลชั่วคราว ของศาลสหพันธรัฐ) พ.ศ. 2566 (พระราชบัญญัติ 847) นอกจากนี้ ยังมีการทบทวนคดีของอีก 120 คนที่ถูกตัดสินจำคุก ตลอดชีวิตและได้ดำเนินการตามกระบวนการทางศาลตามปกติจนสิ้นสุดแล้ว ข้อมูลดังกล่าวปรากฏในคำตอบต่อรัฐสภา สมัยประชุมที่หนึ่ง วาระที่สี่ ของรัฐสภาชุดที่สิบห้า กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2568 กระฎุมภ์หมายเลข 86

⁶⁷ คำตอบเป็นลายลักษณ์อักษรต่อรัฐสภา, การประชุมครั้งที่สาม, วาระที่ห้า, รัฐสภาชุดที่สิบสี่, 4 ตุลาคม 2565.

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้รับข้อมูลสถิติอย่างเป็นทางการซึ่งระบุว่า ในปีนี้ มีการตัดสินประหารชีวิต 24 ครั้ง โดยในจำนวนนี้ 6 ครั้งเป็นการพิพากษาโดยศาลอุทธรณ์ และ 9 ครั้งเกี่ยวข้องกับผู้ต้องหาชายที่ถูกพิพากษาว่ามีความผิดฐานค้ายาเสพติด

ใน**มัลดีฟส์** อาลี อิห์ซาน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงความมั่นคงแห่งมาตุภูมิและเทคโนโลยี ได้แถลงชี้แจงความมุ่งมั่นของรัฐบาลในการรื้อฟื้นโทษประหารชีวิตมาใช้อีกครั้งในปีที่ผ่านมา⁶⁸ และเมื่อเดือนสิงหาคม เขายังกล่าวอีกว่ากระทรวงของเขาได้ส่งร่างแก้ไขกฎหมายไปยังอัยการสูงสุด เพื่อกำหนดโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดเกี่ยวกับการค้ายาเสพติด⁶⁹

ใน**เมียนมา** กองทัพยังคงใช้โทษประหารชีวิตเป็นเครื่องมือในการปราบปรามฝ่ายตรงข้ามทางการเมือง ท่ามกลางความกังวลเกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรม นอกจากนี้ ทางการเมียนมาได้ตัดสินโทษประหารชีวิตแก่กลุ่มนักกิจกรรมอย่างน้อย 7 ราย จากการถูกกล่าวหาว่าฆาตกรรมผู้หญิงสองคน⁷⁰ องค์กร Assistance Association for Political Prisoners ได้รวบรวมรายงานการตัดสินประหารชีวิตเพิ่มเติมอีก 5 ครั้งโดยศาลทหารภายใต้กฎหมายต่อต้านการก่อการร้าย⁷¹

เนื่องจากขาดความโปร่งใส การเข้าถึงสื่ออิสระ และการจำกัดการเข้าประเทศ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลจึงไม่สามารถตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับการตัดสินโทษประหารชีวิตใน**เกาหลีเหนือ**ได้ แต่อย่างไรก็ดี สื่อต่างประเทศได้รายงานการประหารชีวิตหลายครั้ง ซึ่งรวมถึงการประหารชีวิตในความผิดที่ไม่ใช่ “ความผิดอาญาร้ายแรงซึ่งต้องจำกัดการใช้โทษประหารชีวิตตามกฎหมายระหว่างประเทศหรือไม่ถือเป็นความผิดทางอาญาตามกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ”⁷²

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้รับข้อมูลการตัดสินโทษประหารชีวิตครั้งใหม่ จำนวน 117 คดีในประเทศ**ปากีสถาน** ซึ่งในจำนวนนี้ เป็นความผิดที่ฐานฆ่า จำนวน 103 คดี ความผิดฐาน “ดูหมิ่นศาสนา” จำนวน 9 คดี ซึ่งความผิดฐานนี้ไม่ถือเป็นความผิดทางอาญาที่ยอมรับได้ตามข้อกำหนด

⁶⁸ The Sun, The Sun, “Maldives readies introducing death penalty: Home Minister” (มัลดีฟส์เตรียมนำโทษประหารชีวิตกลับมาใช้: รัฐมนตรีมหาดไทย), 22 ตุลาคม 2567, <https://english.sun.mv/92733>

⁶⁹ PSM Maldives, “Proposed law amendment to impose death penalty for drug smugglers” (ร่างแก้ไขกฎหมายเสนอให้มีโทษประหารชีวิตสำหรับผู้ลักลอบค้ายาเสพติด), 15 สิงหาคม 2567, <https://www.psmnews.mv/en/142188> โทษประหารชีวิตไม่ได้ถูกรวมอยู่ในร่างแก้ไขเพิ่มเติมที่นำเสนอในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2568

⁷⁰ Radio Free Asia, “Myanmar’s junta imposes multiple death sentences on activists” (รัฐบาลทหารเมียนมาตัดสินประหารชีวิตนักกิจกรรมหลายราย), 7 มีนาคม 2567, <https://www.rfa.org/english/news/myanmar/death-penalty-03072024185517.html>

⁷¹ Assistance Association for Political Prisoners, Sentenced database, <https://airtable.com/appHDJLeiPs-MGFJ7s/shriEaQw2eWEEU7zr/tblldh7ajAunXjn6eP>

⁷² ตัวอย่างเช่น Korea Times, “N. Korea ramps up public executions of people distributing S. Korean movies: unification ministry” (เกาหลีเหนือเพิ่มการประหารชีวิตในที่สาธารณะต่อผู้เผยแพร่ภาพยนตร์เกาหลีใต้: กระทรวงรวมชาติ), 27 มิถุนายน 2024, https://www.koreatimes.co.kr/www/nation/2025/02/103_377602.html; Radio Free Asia, “North Korea executes 2 women who fled and were forcibly repatriated from China” (เกาหลีเหนือประหารชีวิตผู้หญิง 2 คนที่หลบหนีและถูกส่งตัวกลับจากจีน), 17 กันยายน 2024, <https://www.rfa.org/english/news/korea/north-korea-china-forced-repatriation-escapees-execution-09172024143449.html>

ภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ และไม่ใช่ “ความผิดอาญาร้ายแรง” รวมทั้ง ความผิดฐานก่อการร้าย จำนวน 3 คดี และความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอีก 2 คดี ในจำนวนผู้ที่ถูกตัดสินโทษประหารชีวิตเป็นผู้หญิง 3 คน โดย 2 คนถูกตัดสินในความผิดฐานฆ่า และอีก 1 คนในความผิดฐาน “ดูหมิ่นศาสนา” นอกจากนี้ ศาลต่อต้านการก่อการร้ายตัดสินประหารชีวิตผู้ชาย 14 คน ในจำนวนนี้ ศาลพิเศษอื่นๆ ซึ่งรวมถึงศาลพิจารณาคดีอาญาแบบจำลอง (Model Criminal Trial Courts) ซึ่งเป็นศาลพิเศษที่ก่อตั้งขึ้นในปี 2562 เพื่อจัดการกับคดีอาญาที่ค้างคั่ง ได้ตัดสินประหารชีวิต ผู้ต้องหาจำนวน 10 คน

ใน**สิงคโปร์** ชาย 9 คนถูกตัดสินประหารชีวิตสถานเดียว โดย 8 คนมีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งในจำนวนนี้ สองคนถูกผู้พิพากษาพิจารณาว่าเป็น ‘ผู้ขนส่ง’ แต่ไม่ได้รับการพิจารณาให้ใช้ดุลพินิจในการลดหย่อนโทษ เนื่องจากอัยการไม่ได้ออกหนังสือรับรองความร่วมมือในการขัดขวางการค้ายาเสพติด⁷³ นอกจากนี้ ในปีที่ผ่านมา มีการตัดสินประหารชีวิตใหม่ห้าครั้ง ซึ่งทั้งหมดเป็นโทษประหารชีวิตสถานเดียวในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด โดยในคดีหนึ่ง ผู้พิพากษาพบว่าจำเลยมีการกระทำความผิดตรงตามองค์ประกอบความผิดของการเป็น “ผู้ขนส่ง” ยาเสพติด แต่เนื่องจากอัยการมิได้ออกหนังสือรับรองความร่วมมือ ศาลจึงไม่สามารถใช้ดุลพินิจในการลดหย่อนโทษได้

ตลอดทั้งปี รัฐบาล**สิงคโปร์**แสดงเจตจำนงอย่างแน่วแน่ที่จะดำเนินการประหารชีวิต เมื่อเดือนสิงหาคม และตุลาคม มีการพิจารณาโทษประหารชีวิตใน 4 คดี แม้คดีเหล่านี้จะอยู่ในระหว่างการดำเนินคดีทางแพ่ง และหนึ่งในผู้ต้องหานี้ยังมีคำร้องขอให้ทบทวนคดีอาญาที่ยังอยู่ในกระบวนการพิจารณาด้วย⁷⁴ การดำเนินการดังกล่าวเป็นการละเมิดมาตรการคุ้มครองของสหประชาชาติที่ห้ามการประหารชีวิตในระหว่างการพิจารณาอุทธรณ์⁷⁵ นอกจากนี้ ในเดือนมิถุนายน กระทรวงมหาดไทยได้ทบทวนแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการแจ้งกำหนดการประหารชีวิต โดยมีเป้าหมายเพื่อลดระยะเวลาการแจ้งสำหรับผู้ที่ได้รับหมายประหารชีวิตและได้รับการพักการประหารชีวิตหลังจากผ่านช่วงเวลาแจ้งไปครั้งหนึ่งแล้ว⁷⁶

⁷³ สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อกำหนดที่จำเป็นเพื่อหลีกเลี่ยงโทษประหารชีวิตภาคบังคับในสิงคโปร์ โปรดดู แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล สิงคโปร์: ร่วมมือหรือไม่ก็ตาย: การปฏิรูปที่บกพร่องของสิงคโปร์ต่อโทษประหารชีวิตภาคบังคับ (ACT 50/7158/2017), เดือนตุลาคม 2560, <https://www.amnesty.org/en/documents/act50/7158/2017/en/>

⁷⁴ Transformative Justice Collective, “Urgent: Imminent execution in Singapore” (ด่วน: การประหารชีวิตใกล้จะเกิดขึ้นในสิงคโปร์), 1 สิงหาคม 2024, <https://transformativejusticecollective.org/2024/08/01/urgent-imminent-execution-in-singapore/>; Joint statement, “Singapore: Authorities must end executions and stop targeting anti-death penalty activists to curb criticism” (แถลงการณ์ร่วม: สิงคโปร์ต้องยุติการประหารชีวิตและหยุดคุกคามนักกิจกรรมต่อต้านโทษประหารเพื่อสกัดเสียงวิจารณ์), ACT 50/8446/2024, 22 สิงหาคม 2024, <https://www.amnesty.org/en/documents/act50/8446/2024/en/>

⁷⁵ รับรองโดยสภาเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติโดยไม่มีการลงคะแนนเสียง ในข้อมติ 1984/50 เมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม พ.ศ. 2527 และรับรองโดยสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติโดยไม่มีการลงคะแนนเสียง ในข้อมติ 39/118 เมื่อวันที่ 14 ธันวาคม พ.ศ. 2527

⁷⁶ ศาลอุทธรณ์แห่งสิงคโปร์, โมฮัมหมัด อัชวาน บิน โบฮารี v. พนักงานอัยการ, [2567] SGCA 38, วรศ 12(b), eligitation.sg/gd/s/2024_SGCA_38

การเปลี่ยนแปลงทางกฎหมายได้จำกัดสิทธิของผู้ที่รื้อรับโทษประหารชีวิตในการยื่นคำร้องขอระงับการประหารชีวิตและทบทวนคดีของตน⁷⁷ กล่าวคือ พระราชบัญญัติการยื่นคำร้องหลังการอุทธรณ์ในคดีที่มีโทษประหารชีวิต พ.ศ. 2565 ซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 28 มิถุนายน 2567 ได้กำหนดขั้นตอนใหม่สำหรับกระบวนการทบทวนคดีประหารชีวิตภายหลังสิ้นสุดกระบวนการอุทธรณ์⁷⁸ ขั้นตอนดังกล่าวได้จำกัดเหตุผลและสถานการณ์ในการอุทธรณ์อย่างมีนัยสำคัญ รวมถึงการขอระงับการประหารชีวิตด้วย⁷⁹ นอกจากนี้ ร่างพระราชบัญญัติการบริหารความยุติธรรม (การคุ้มครอง) (แก้ไขเพิ่มเติม) ซึ่งนำเสนอต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2567 มุ่งหวังที่จะขยายขอบเขตของการกระทำที่ถือว่าเป็นการละเมิดอำนาจศาลภายใต้พระราชบัญญัติการบริหารความยุติธรรม (การคุ้มครอง) พ.ศ. 2559 โดยครอบคลุมถึงการยุบส่งเสริมให้คู่ความ ทนายความ หรือผู้สนับสนุนให้มีการดำเนินการกระบวนการทางศาล โดยที่ทราบหรือควรรู้ว่ากระบวนการดังกล่าวเป็นการหลอกลวง ไม่มีมูลความจริงอย่างชัดเจน หรือมีวัตถุประสงค์ที่ไม่เหมาะสม⁸⁰

เมื่อวันที่ 20 กันยายน 2567 ศาลรัฐธรรมนูญได้พิจารณาคำร้องเกี่ยวกับ โทษประหารชีวิตนั้นขัดกับรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นการยื่นคำร้องโดยผู้ต้องขังชาย 36 คน และหญิง 1 คนที่รื้อการประหารชีวิต แม้ศาลจะรับทราบถึงข้อบกพร่องของการใช้โทษประหารชีวิตในไต้หวัน แต่ยังคงวินิจฉัยว่าโทษประหารชีวิตนั้นชอบด้วยรัฐธรรมนูญสำหรับความผิดร้ายแรง เช่น ความผิดฐานฆ่าผู้อื่น⁸¹ ในการวินิจฉัย ศาลกำหนดว่าโทษประหารชีวิตจะถูกตัดสินได้เฉพาะเมื่อการตัดสินนั้นเป็นเอกฉันท์เท่านั้น และอัยการต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาคดี ศาลยังกำหนดให้ห้ามตัดสินโทษประหารชีวิตแก่ผู้ที่มีความบกพร่องทางจิตอย่างรุนแรง และผู้ถูกตัดสินโทษประหารชีวิตต้องได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมายในการสอบสวน การพิจารณาคดี และการอุทธรณ์ รวมถึงต้องมีการเปิดโอกาสให้มีการโต้แย้งด้วยวาจาในศาลฎีกา⁸² ทั้งนี้ ศาลรัฐธรรมนูญได้ให้เวลาแก่ทางการไต้หวันสองปีในการแก้ไขกฎหมายให้สอดคล้องกับคำวินิจฉัยดังกล่าว

ในไทย แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้รับข้อมูลอย่างเป็นทางการ ซึ่งระบุว่า ในปี 2567 ศาลชั้นต้นของไทยได้ตัดสินประหารชีวิตใหม่ จำนวน 115 คดี ในจำนวนนี้ เป็นผู้หญิง จำนวน 20 คนและ

⁷⁷ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, "Singapore: Authorities must end human rights crackdown and unlawful drug related executions" (สิงคโปร์: ทางการต้องยุติการปราบปรามสิทธิมนุษยชนและการประหารชีวิตที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายในคดียาเสพติด) (ACT 50/8704/2024), 31 ตุลาคม 2567, <https://www.amnesty.org/en/documents/act50/8704/2024/en/>

⁷⁸ พระราชบัญญัติฉบับที่ 41 ที่ประกาศใช้ในปี 2022, <https://sso.agc.gov.sg/Acts-Supp/41-2022/Published/20230109?DocDate=20230109>

⁷⁹ กระทรวงกฎหมายสิงคโปร์, "การดำเนินการตามพระราชบัญญัติการยื่นคำร้องหลังการอุทธรณ์ในคดีที่มีโทษประหารชีวิต พ.ศ. 2565", 27 มิถุนายน 2567, [https://www.mlaw.gov.sg/operationalisation-of-the-post-appeal-applications-in-capital-cases-act-2022/#:~:text=The%20Post%2DAppeal%20Applications%20in%20Capital%20Cases%20\(%E2%80%9CPACC%E2%80%9D,effect%20on%2028%20June%202024.&text=2.,and%20the%20rule%20of%20law.](https://www.mlaw.gov.sg/operationalisation-of-the-post-appeal-applications-in-capital-cases-act-2022/#:~:text=The%20Post%2DAppeal%20Applications%20in%20Capital%20Cases%20(%E2%80%9CPACC%E2%80%9D,effect%20on%2028%20June%202024.&text=2.,and%20the%20rule%20of%20law.)

⁸⁰ พระราชบัญญัติ ฉบับที่ 34/2024 (2567) ลงวันที่ 14 ตุลาคม 2567 โดยมีผลทางกฎหมายวันที่ 25 มกราคม 2568

⁸¹ ศาลรัฐธรรมนูญไต้หวัน, คำพิพากษา 113-Hsien-Pan-8 (2024), ลงวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2567

⁸² ศาลรัฐธรรมนูญไต้หวัน, ศาลรัฐธรรมนูญส่งมอบคำพิพากษา 113-Hsien-Pan-8 (2024), 20 กันยายน พ.ศ. 2567 https://cons.judicial.gov.tw/en/docdata.aspx?fid=5506&id=353656&_sm_au_=isVp6WPqZqL5QQRjWKK-GvK7v4Q2s6

ชาวต่างชาติ จำนวน 3 คน เมื่อเดือนมกราคม 2568 มีผู้ต้องขังที่รอการประหารชีวิต จำนวน 364 คน ในจำนวนนี้ มีผู้ยื่นอุทธรณ์จนครบกระบวนการแล้วจำนวน 20 คน และมีจำนวนมากกว่าสองในสาม (252 คน หรือ 69%) ถูกตัดสินในความผิดที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งขัดต่อกฎหมายและมาตรฐานระหว่างประเทศ การตัดสินประหารชีวิตในความผิดที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดส่งผลกระทบต่อผู้หญิงอย่างไม่ได้สัดส่วน เนื่องจากมีผู้หญิงที่เกี่ยวข้องกับคดียาเสพติด จำนวน 37 คนจาก 39 คน (95%) ที่รอรับโทษประหารชีวิตในความผิดดังกล่าว

เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2567 สภานิติบัญญัติแห่ง**ตองกา**ได้จัดการอภิปรายครั้งแรกของประธานสภาขุนนางในประเด็นเกี่ยวกับโทษประหารชีวิตและประสิทธิภาพของโทษประหารชีวิตในการเป็นเครื่องมือป้องปรามอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด⁸³ ในการลงมติ สมาชิกสภานิติบัญญัติได้ปฏิเสธข้อเสนอที่ให้ม็วื้อฟื้นโทษประหารชีวิตมาใช้ลงโทษความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ด้วยคะแนนเสียง 38 ต่อ 8 เสียง⁸⁴

จำนวนการประหารชีวิตใน**เวียดนาม**ยังคงถูกปกปิดเป็นความลับของรัฐ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้บันทึกว่ามีการตัดสินประหารชีวิต จำนวนทั้งสิ้น 150 ครั้ง ซึ่งรวมถึงคดีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดจำนวน 121 คดี โดยในจำนวนนี้มีผู้หญิง 3 คน และชาวต่างชาติ 5 คน นอกจากนี้ ยังมีคดีเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ เช่น การทุจริต ซึ่งรวมถึงการลงโทษเจ้าหน้าที่รัฐอีก 2 คน

⁸³ Parliament of Tonga, “Capital punishment as a deterrent for illicit drug offences?” (โทษประหารชีวิตสามารถใช้เป็นมาตรการยับยั้งอาชญากรรมยาเสพติดได้หรือไม่?), 24 พฤษภาคม 2567, <https://www.parliament.gov.to/media-centre/press-releases/capital-punishment-as-a-deterrent-for-illicit-drug-offences>

⁸⁴ Radio New Zealand, “Tonga legislators reject death penalty proposal” (สมาชิกสภานิติบัญญัติของตองกาปฏิเสธข้อเสนอการใช้โทษประหารชีวิต), 31 พฤษภาคม 2567, <https://www.rnz.co.nz/international/pacific-news/518323/tonga-legislators-reject-death-penalty-proposal>

ยุโรปและเอเชียกลาง

แนวโน้มของภูมิภาค

- **เบลารุส** ยังคงเป็นประเทศเดียวในยุโรปที่ใช้โทษประหารชีวิต
- **รัสเซีย** และ **ทาจิกิสถาน** ยังคงปฏิบัติตามข้อตกลงชั่วคราวเพื่อพักใช้การประหารชีวิต

ประเทศ	การประหารชีวิต ที่บันทึกได้ในปี 2567	การตัดสินประหารชีวิต ที่บันทึกได้ในปี 2567	จำนวนผู้ที่ถูกตัดสินประหารชีวิต จนถึงสิ้นปี 2567 จากข้อมูลที่มีอยู่
เบลารุส	0	1	1+
รัสเซีย	0	0	0
ทาจิกิสถาน	0	0	0

ใน **เบลารุส** เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน 2567 ชาวเยอรมันคนหนึ่งถูกศาลตัดสินว่ามีความผิดฐาน “ก่อการร้าย” ในหลายมาตราตามประมวลกฎหมายอาญาและถูกตัดสินประหารชีวิต หลังจากการพิจารณาคดีลับที่ศาลภูมิภาคมินสค์⁸⁵ แต่ในภายหลัง ได้รับอภัยโทษโดยประธานาธิบดีเล็กซานเดอร์ ลูกาเซนกา เมื่อวันที่ 30 กรกฎาคม⁸⁶ และต่อมาได้รับการปล่อยตัวให้กับทางการเยอรมันโดยเป็นส่วนหนึ่งของข้อตกลงแลกเปลี่ยนนักโทษที่เกิดขึ้นระหว่างสหรัฐอเมริกา ประเทศเยอรมนี และประเทศอื่นในสหภาพยุโรป และประเทศรัสเซียและประเทศเบลารุส⁸⁷

เนื่องจากทางการถือว่าข้อมูลเกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิตเป็นข้อมูลลับทางราชการ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลจึงไม่สามารถยืนยันจำนวนผู้ต้องขังที่ได้รับโทษประหารชีวิตในเบลารุส อย่างไรก็ตาม เป็นที่ทราบกันว่าชายชาวเบลารุสคนหนึ่งซึ่งถูกตัดสินประหารชีวิตเมื่อวันที่ 19 ตุลาคม 2566 และได้ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ซึ่งศาลได้พิจารณาและปฏิเสธ⁸⁸ คำอุทธรณ์เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2567 เชื่อว่าเขายังคงอยู่ภายใต้โทษประหารชีวิตจนถึงสิ้นปี 2567 เนื่องจากไม่มีข้อมูลอื่นที่บ่งชี้ว่าเขาได้รับการเปลี่ยนโทษหรือถูกประหารชีวิตไปแล้ว ด้วยเหตุนี้ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลจึงเชื่อว่ามีบุคคลอย่างน้อยหนึ่งคนที่ยังคงถูกตัดสินประหารชีวิตในเบลารุสจนถึงสิ้นปี 2567⁸⁹

⁸⁵ Human Rights Center Viasna, “Rico Krieger returns to Germany after Belarusian death sentence” (รีโก ครีเกอร์ กลับเยอรมนีหลังถูกตัดสินโทษประหารชีวิตในเบลารุส), 5 สิงหาคม 2024, <https://spring96.org/en/news/115910>; BBC, “Belarus sentences German medic to death, activists say” (นักเคลื่อนไหวโทษว่าเบลารุสตัดสินโทษประหารชีวิตแพทย์ชาวเยอรมัน), 19 กรกฎาคม 2567, <https://www.bbc.com/news/articles/c06ke3p0pz8o>

⁸⁶ BBC, “Belarus pardon for German hints at wider prisoner swap” (การอภัยโทษชาวเยอรมันของเบลารุสบ่งชี้ถึงการแลกเปลี่ยนนักโทษในวงกว้าง), 30 กรกฎาคม 2567, <https://www.bbc.com/news/articles/ce78xl8r2xlo>

⁸⁷ The Insider, “Russia exchanges spies for political prisoners: Gershkovich, Kara-Murza, Whelan, Yashin, Kurmasheva, Chanysheva, Orlov released” (รัสเซียแลกตัวสายลับกับนักโทษการเมือง: เกอร์ชโควิช คาราบูร์ชา วีแลน ยาชิน เคอร์มาเชวา ชานีเชวา และออรัลอฟ ได้รับการปล่อยตัว), 1 สิงหาคม 2567, <https://theins.ru/en/news/273542>

⁸⁸ Human Rights Center Viasna, “Human rights situation in Belarus. July 2024” (สถานการณ์สิทธิมนุษยชนในเบลารุส เดือนกรกฎาคม 2567), 8 สิงหาคม 2567, <https://spring96.org/en/news/115947>

⁸⁹ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลไม่สามารถยืนยันสถานะของ วิกตอร์ แซร์เฮล ได้ ซึ่งเขาถูกตัดสินประหารชีวิตเมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 2562 หลังจากคำอุทธรณ์ของเขาถูกศาลสูงสุดปฏิเสธเมื่อวันที่ 31 มกราคม 2020 ชะตากรรมและที่อยู่ของเขายังคงถูกปิดบังและเต็มไปด้วยความลึกลับจนถึงปัจจุบัน, <https://spring96.org/en/news/110810>

ตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือ

แนวโน้มของภูมิภาค

- จำนวนการประหารชีวิตที่มีการบันทึกข้อมูลเพิ่มขึ้นอย่างน่าตกใจใน 3 ประเทศ โดยใน**อิหร่าน** เป็นจำนวนสูงสุดนับตั้งแต่ปี 2558 และใน**ซาอุดีอาระเบีย**มีจำนวนสูงสุดเป็นประวัติการณ์เท่าที่เคยมีการบันทึกไว้ภายในปีเดียว
- จำนวนการประหารชีวิตที่มีการบันทึกข้อมูลใน**เยเมน**เพิ่มขึ้นกว่าสองเท่าเมื่อเทียบกับปี 2566 และเพิ่มขึ้นเกือบสี่เท่าใน**อิรัก**ในปีเดียวกัน
- **โอมาน**มีการประหารชีวิตเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ปี 2564
- รัฐบาล**โมร็อกโก**เป็นประเทศล่าสุดในภูมิภาคที่ลงมติเห็นชอบต่อข้อมติสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติเรื่องข้อตกลงชั่วคราวเพื่อพักใช้การประหารชีวิต

ประเทศ	การประหารชีวิต ที่บันทึกได้ในปี 2567	การตัดสินประหารชีวิต ที่บันทึกได้ในปี 2567	จำนวนผู้ที่ถูกตัดสินประหารชีวิต จนถึงสิ้นปี 2567 จากข้อมูลที่มีอยู่
แอลจีเรีย	0	8	262+
บาห์เรน	0	0	26 ⁹⁰
อียิปต์	13	365 ⁹¹	+
อิหร่าน	972+ ⁹²	+	+
อิรัก	63+	200+	8,000+
อิสราเอล	0	0	0
จอร์แดน	0	7+	223+
คูเวต	6	7+	32+
เลบานอน	0	2+	78

⁹⁰ Bahrain Center for Human Rights, "Bahrain: Joint Letter on Human Rights Priorities to All Member States of the United Nations General Assembly" (บาห์เรน: จดหมายเปิดผนึกร่วมว่าด้วยลำดับความสำคัญด้านสิทธิมนุษยชนถึงรัฐสมาชิกทั้งหมดของสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ), 25 กันยายน 2567, <https://bahrainrights.net/?p=136999>

⁹¹ โครงการริเริ่มเพื่อสิทธิส่วนบุคคลแห่งอียิปต์ (EIPR) แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลยังได้ปรึกษากับองค์กรสิทธิมนุษยชนอียิปต์อีกสองแห่ง ได้แก่ คณะกรรมการอียิปต์เพื่อสิทธิและเสรีภาพ (ECRF) และแนวร่วมสิทธิมนุษยชนอียิปต์ (EFHR)

⁹² แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้ทำงานร่วมกับศูนย์อับดุลเราะห์มาน โบรมันด์ สำหรับสถิติในปี 2567 โดยอ้างอิงจากแหล่งข้อมูลสาธารณะ ซึ่งรวมถึงองค์กรสิทธิมนุษยชนอื่นที่ตั้งอยู่นอกอิหร่าน นอกจากนี้ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลยังได้รับข้อมูลจากองค์กรสิทธิมนุษยชนอิหร่าน เกี่ยวกับการประหารชีวิตที่ดำเนินการในปี 2567

ประเทศ	การประหารชีวิต ที่บันทึกได้ในปี 2567	การตัดสินประหารชีวิต ที่บันทึกได้ในปี 2567	จำนวนผู้ที่ถูกตัดสินประหารชีวิต จนถึงสิ้นปี 2567 จากข้อมูลที่มีอยู่
ลิเบีย	0	11+ ⁹³	+
โมร็อกโก/ ซาฮาราตะวันตก	0	2+	88 ⁹⁴
โอมาน	3	0	+
ปาเลสไตน์ (รัฐ) ⁹⁵			
กาตาร์	0	0	1+
ซาอุดีอาระเบีย	345+	+	71+
ซีเรีย	+	+	+
ตูนิเซีย	0	12+	148
สหรัฐอเมริกาบริติช	0	1+	+
เยเมน	38+	152+	233+

ในปี 2567 ซึ่งเต็มไปด้วยความขัดแย้งทางอาวุธที่กักขังและปะทุขึ้นใหม่ ตลอดจนวิกฤตและความวุ่นวายในภูมิภาคตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือ โทษประหารชีวิตยังคงเป็นเครื่องมือสำคัญที่รัฐบาลบางประเทศใช้ควบคุมประชาชนและปราบปรามผู้เห็นต่าง การลงโทษที่โหดร้ายนี้ถูกนำมาใช้กับความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายและความมั่นคงที่กำหนดไว้อย่างคลุมเครือ รวมถึงอาชญากรรมเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งส่งผลให้จำนวนการประหารชีวิตเพิ่มขึ้นอย่างมาก โดยตัวเลขรวมในภูมิภาคดังกล่าวพุ่งสูงสุดในรอบกว่า 10 ปี การใช้โทษประหารชีวิตยังคงส่งผลกระทบต่อชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์และศาสนา รวมถึงผู้ที่มาจากพื้นฐานเศรษฐกิจสังคมที่ด้อยโอกาส และมักถูกบังคับใช้โดยละเมิดกฎหมายและมาตรฐานสากล ซึ่งจำกัดโทษประหารไว้สำหรับ “ความผิดอาญาร้ายแรง” โดยหลายกรณีเกิดขึ้นหลังการพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรมอย่างร้ายแรงภายใต้ศาลพิเศษและศาลทหาร

จำนวนการประหารชีวิตที่มีการบันทึกข้อมูลในภูมิภาคนี้เพิ่มขึ้นอย่างน่าตกใจ 369 คน หรือ 34% จาก 1,073 คน ในปี 2566 เป็น 1,442 คน ในปี 2567 และยังคงเพิ่มขึ้นทุกปีตั้งแต่ปี 2563 โดยส่วนใหญ่เป็นผลจากตัวเลขที่พุ่งสูงขึ้นใน 3 ประเทศ ใน**อิหร่าน** การประหารชีวิตประชาชนอย่างน้อย 972 คน เพิ่มขึ้น 14% จาก 853 คน ในปี 2566 และเป็นตัวเลขสูงสุดที่บันทึกไว้ตั้งแต่ปี 2558 ใน**อิรัก** จำนวนการประหารชีวิตที่ทราบ (อย่างน้อย 63 คน) เพิ่มขึ้นเกือบสี่เท่า จากอย่างน้อย 16 คน ในปี

⁹³ จำนวนคำพิพากษาประหารชีวิตอาจมีมากกว่าข้อมูลที่บันทึกไว้ เนื่องจากข้อมูลนี้ครอบคลุมเฉพาะการประหารชีวิตที่ทราบในเขตตะวันตกของลิเบีย ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลเอกภาพแห่งชาติ (GNU) ในขณะที่พื้นที่ทางตะวันออกของลิเบีย ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมโดยพฤตินัยของกลุ่มกองทัพอาวูรีเลียอาหรับ (LAAF) ศาลทหารได้ตัดสินคดีและกำหนดโทษจำคุก รวมถึงโทษประหารชีวิต ในการพิจารณาคดีลับ ซึ่งประชาชนและครอบครัวของจำเลยไม่สามารถเข้าถึงได้

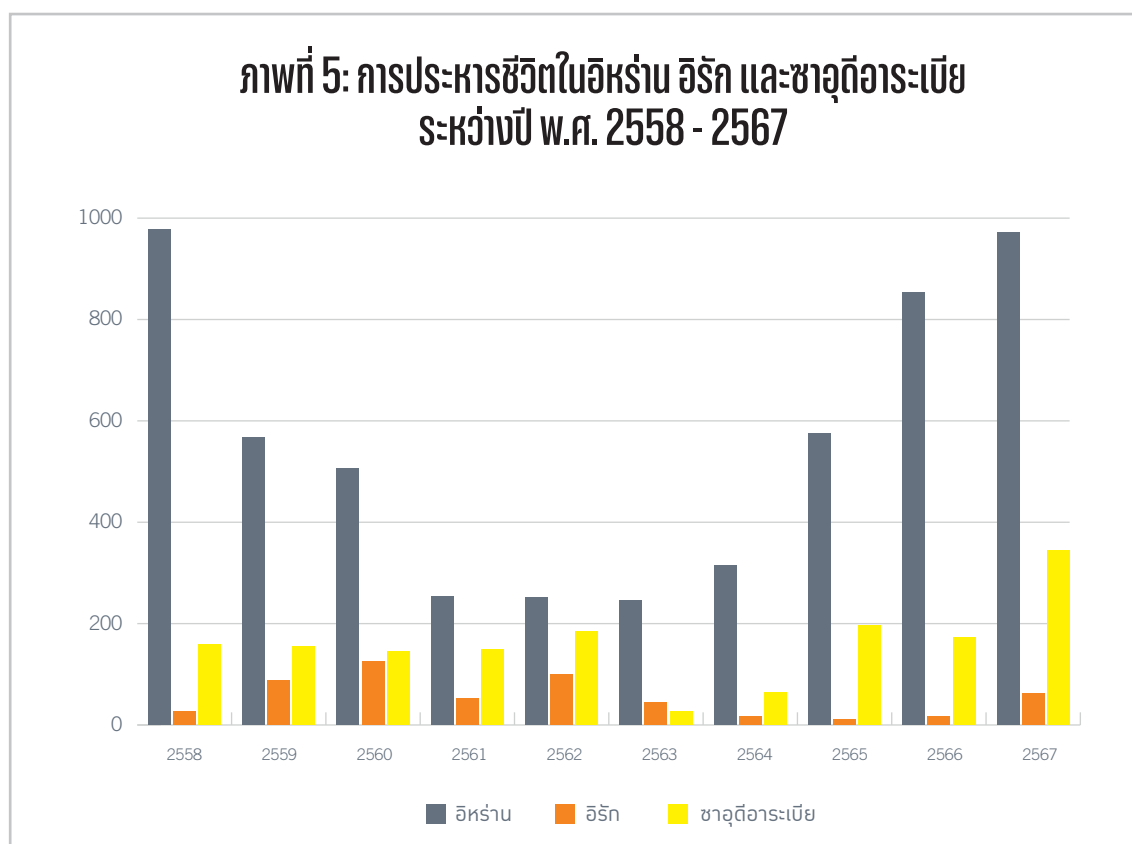
⁹⁴ Morocco World News, “Morocco Votes in Favor of UN Death Penalty Moratorium After 17 Years of Abstention” (โมร็อกโกลงคะแนนเห็นชอบมติพักใช้โทษประหารของสหประชาชาติหลังงดออกเสียงมานาน 17 ปี), 10 ธันวาคม 2567, <https://www.maroc.ma/en/news/morocco-vote-un-resolution-death-penalty-moratorium-justice-minister>

⁹⁵ ไม่มีข้อมูลเนื่องจากสถานการณ์ความขัดแย้ง

2566 และเป็นตัวเลขสูงสุดที่บันทึกไว้ตั้งแต่ปี 2562 ใน**ซาอุดีอาระเบีย** ทางการเพิ่มการใช้โทษประหารเป็นสองเท่า (อย่างน้อย 345 คน) จาก 172 คน ในปี 2566 ซึ่งเป็นจำนวนสูงสุดของการประหารชีวิตที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเคยบันทึกไว้ในปีเดียว

สามประเทศนี้คิดเป็น 96% ของจำนวนการประหารชีวิตที่มีการบันทึกข้อมูลในภูมิภาค โดย**อิหร่าน** มีสัดส่วนสูงสุดถึง 67% นอกจากนี้ ยังมีอีกห้าประเทศจาก 18 ประเทศที่ยังคงใช้โทษประหารสำหรับอาญาทั่วไป⁹⁶ ที่มีการประหารชีวิตในปี 2567 โดยมีจำนวนเพิ่มขึ้นเล็กน้อยจากปี 2566 รัฐบาลอียิปต์ประหารชีวิต 13 คน เพิ่มขึ้นจาก 8 คน ในปี 2566 ส่วนคูเวตมีการประหารชีวิต 6 คน เพิ่มขึ้นจาก 5 คน ใน**เยเมน** จำนวนการประหารชีวิตที่ทราบสูงที่สุดที่องค์กรเคยบันทึกไว้ตั้งแต่ปี 2554 ใน**โอมาน** มีการประหารชีวิตเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ปี 2564 และเนื่องจากสถานการณ์วิกฤตที่ยังดำเนินอยู่ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลจึงไม่สามารถยืนยันตัวเลขในปาเลสไตน์ (รัฐปาเลสไตน์) และ**ซีเรีย**ได้ แต่เชื่อว่ายังคงมีการประหารชีวิตและตัดสินโทษประหารเกิดขึ้น

ศาลทวิภูมิภาคตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือมีคำตัดสินโทษประหารชีวิตใหม่น้อยกว่า 773 คน ลดลง 19% จาก 950 คน ในปี 2566 การลดลงของสถิติที่บันทึกไว้ส่วนใหญ่เกิดจากจำนวนโทษประหารชีวิตใน**อียิปต์**ที่ลดลง จากอย่างน้อย 538 คน ในปี 2566 เหลือ 365 คน ในปี 2567 ในทางตรงกันข้าม จำนวนผู้ที่ถูกตัดสินประหารชีวิตในอิรักเพิ่มขึ้น 45% จากอย่างน้อย 138 คน ในปี 2566 เป็นอย่างน้อย 200 คน ในปี 2567 ขณะที่ใน**เยเมน** ตัวเลขเพิ่มขึ้นเกือบสองเท่า จากอย่างน้อย 81 คน เป็น 152 คน

⁹⁶ อิสราเอลยกเลิกโทษประหารในคดีฆาตกรรมแล้ว แต่ยังคงมีอยู่ในบางความผิดภายใต้สถานการณ์พิเศษ

มากกว่าครึ่งหนึ่งของการประหารชีวิตที่มีการบันทึกข้อมูลในอิหร่าน (972 คน) เกิดจากความผิดที่ไม่ควรถูกลงโทษถึงขั้นประหารชีวิตตามกฎหมายระหว่างประเทศ รวมถึงความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และข้อกล่าวหาที่คลุมเครือ เช่น “เป็นศัตรูกับพระเจ้า” (*moharebeh*) และ “ทำให้โลกเสื่อมทราม” (*efsad-e fel-arz*) ซึ่งขัดต่อหลักการทางกฎหมาย อย่างน้อย 52% (505 คน) ของการประหารชีวิตที่มีการบันทึกข้อมูลในปี 2567 เป็นผู้ที่ถูกตัดสินว่ามีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งสะท้อนแนวโน้มที่น่าวิตกเพิ่มขึ้นนับตั้งแต่ทางการกลับมาใช้มาตรการลงโทษรุนแรงเกี่ยวกับคดียาเสพติดในปี 2564 นโยบายดังกล่าวทำให้มีการใช้โทษประหารชีวิตอย่างผิดกฎหมายเพิ่มขึ้น โดยเป็นความพยายามที่ล้มเหลวในการควบคุมการใช้และการค้ายาเสพติด และเพื่อใช้โทษประหารชีวิตเป็นเครื่องมือกดขี่ประชาชน

โทษประหารชีวิตและการประหารชีวิตที่มีการบันทึกข้อมูลยังคงถูกบังคับใช้โดยพลการ ละเมิดสิทธิในการมีชีวิต หลังการพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรมอย่างร้ายแรงในศาลปฏิวัติ ศาลเหล่านี้ขาดความเป็นอิสระ ดำเนินการภายใต้อิทธิพลของหน่วยงานความมั่นคงและข่าวกรอง และมักอาศัย “คำรับสารภาพ” ที่ได้จากการทรมานมาใช้เป็นหลักฐานในการตัดสินลงโทษและพิพากษาโทษประหารชีวิต⁹⁷

การใช้โทษประหารชีวิตส่งผลกระทบต่อชนกลุ่มน้อยที่ถูกกดขี่ในอิหร่าน โดยเฉพาะชาวเคิร์ด บาลูจิส และชาวอัฟกัน โดยมีการประหารชีวิตชาวบาลูจิสคิดเป็นอย่างน้อย 10% ของการประหารชีวิตทั้งหมด ทั้งที่ประชากรกลุ่มนี้มีสัดส่วนเพียง 5% ของประชากรอิหร่านทั้งหมด⁹⁸ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จำนวนชาวอัฟกันและผู้ที่มิใช่เชื้อสายอัฟกันที่ถูกประหารชีวิตในปี 2567 เพิ่มขึ้นอย่างมากเมื่อเทียบกับปี 2566 จาก 25 คน เป็น 80 คน จำนวนประมาณครึ่งหนึ่งถูกประหารชีวิตจากความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด การเพิ่มขึ้นนี้เกิดขึ้นพร้อมกับการใช้ภาษาที่แสดงความเกลียดชังและการปฏิบัติที่ไร่นุชยธรรมต่อชาวอัฟกันโดยรัฐบาลอิหร่าน⁹⁹

รัฐบาลอิหร่านยังคงใช้โทษประหารชีวิตเพื่อลงโทษผู้ที่ท้าทายหรือถูกมองว่าท้าทายระบอบสาธารณรัฐอิสลามแห่งอิหร่านและอุดมการณ์ทางการเมืองและศาสนาของรัฐ จากการประท้วง “สตรี ชีวิต และเสรีภาพ” (*Woman Life Freedom*) ในช่วงเดือนกันยายนถึงธันวาคม 2565 โดยในปี 2567 ทางทางได้ประหารชีวิตอย่างน้อย 2 คน หนึ่งในนั้นเป็นเยาวชนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาผู้มีความเชื่อมโยงกับการประท้วง หลังจากกระบวนการพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรมและใช้ “คำรับสารภาพ”

⁹⁷ ดูเพิ่มเติม แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, Amnesty International, “‘Don’t let them kill us’: Iran’s relentless execution crisis since the 2022 uprising” (อย่าปล่อยให้พวกเขาฆ่าเรา: วิกฤตการประหารชีวิตอย่างต่อเนื่องในอิหร่าน นับตั้งแต่การลุกฮือปี 2565) (MDE 13/7869/2024), 4 เมษายน 2567, <https://www.amnesty.org/en/documents/mde13/7869/2024/en/>

⁹⁸ ตัวอย่างอื่นๆ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “อิหร่าน: นักกิจกรรมชาวเคิร์ดถูกตัดสินประหารชีวิต: เวิร์เฮ โมราดี” (ปฏิวัติการถูกเงิน, MDE 13/8788/2024), 26 พฤศจิกายน 2567, <https://www.amnesty.org/en/documents/mde13/8788/2024/en/>; “อิหร่าน: การประหารชีวิตผู้ประท้วงที่มีความบกพร่องทางจิตและชายชาวเคิร์ดสะท้อนความโหดร้ายที่รุนแรงขึ้น”, 24 มกราคม 2567, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2024/01/iran-executions-of-protester-with-mental-disability-and-kurdish-man-mark-plunge-into-new-realms-of-cruelty/>

⁹⁹ <https://x.com/AmnestyIran/status/1846847027902108028>

ที่ได้จากการทรมานเป็นหลักฐานตัดสินโทษ และในสิ้นปี ยังคงมีอีกหลายคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการประท้วงดังกล่าวถูกพิพากษาประหารชีวิต¹⁰⁰

นอกจากนี้ ทางกรยังใช้ข้อกล่าวหาที่มีแรงจูงใจทางการเมืองซึ่งมีโทษถึงประหารชีวิตกับนักปกป้องสิทธิมนุษยชนหญิง **ชาร์ิเฟห์ โมฮัมมาดี** นักกิจกรรมเพื่อสิทธิผู้หญิง ที่ถูกตัดสินประหารชีวิตในเดือนมิถุนายน 2567¹⁰¹ และ **พัชชาน อาซิชี** นักกิจกรรมด้านมนุษยธรรมชาวเคิร์ด ถูกตัดสินโทษประหารชีวิตในเดือนกรกฎาคม 2567¹⁰²

ทางการได้ตัดสินและประหารชีวิตบุคคลอายุต่ำกว่า 18 ปี อย่างน้อย 4 คน และยังมีอีกหลายคนที่ยังคงอยู่ในสถานที่ถูกขังนักโทษประหาร¹⁰³

ใน**อิรัก** การประหารชีวิตที่มีการบันทึกข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวข้องกับผู้ที่ถูกตัดสินว่ามีความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย ท่ามกลางความกังวลด้านการละเมิดสิทธิในการพิจารณาคดีอย่างเป็นธรรมและข้อกล่าวหาเรื่องการทรมานหรือการปฏิบัติที่โหดร้ายเพื่อบังคับให้รับสารภาพ หลายครั้งมีการประหารชีวิตผู้ต้องขังหลายคนพร้อมกันในลักษณะของการประหารชีวิตหมู่ โดยที่ตัวแทนทางกฎหมายและครอบครัวไม่ได้รับแจ้งล่วงหน้า¹⁰⁴ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้รับข้อมูลที่ไม่สามารถตรวจสอบได้อย่างอิสระว่า มีการประหารชีวิตลับเพิ่มเติมอีก 30 คน ที่เมืองนัสนิยาในวันที่ 20 มิถุนายน แต่กระทรวงยุติธรรมได้ออกแถลงการณ์ปฏิเสธรายงานดังกล่าว¹⁰⁵ สำหรับโทษประหารชีวิตใหม่ 181 คนที่ศาลอิรักตัดสินในปีเดียวกันนั้นเกี่ยวข้องกับการก่อการร้าย 40 คน เกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรม 19 คน และ เกี่ยวข้องกับคดียาเสพติด 122 คน โดยมี 11 คน เป็นชาวต่างชาติ

เขตเคอร์ดิสถานของอิรักยังคงยึดนโยบายพักใช้การประหารชีวิตอย่างต่อเนื่อง ข้อมูลทางการที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้รับระบุว่า ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2567 มีผู้ที่ถูกตัดสินประหารชีวิต 471 คน ในจำนวนดังกล่าวเป็นผู้หญิง 22 คน

¹⁰⁰แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “Iran: Further Information: Risks of Further Protest-Related Executions” (อิหร่าน: ข้อมูลเพิ่มเติม – ความเสี่ยงของการประหารชีวิตเพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องกับการประท้วง) (ปฏิบัติการฉุกเฉิน, MDE 13/8873/2024), 19 ธันวาคม 2567, <https://www.amnesty.org/en/documents/mde13/8873/2024/en/>

¹⁰¹แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “อิหร่าน: นักปกป้องสิทธิสตรีเผชิญความเสี่ยงถูกประหารชีวิต: ชาร์ิเฟห์ โมฮัมมาดี” (ปฏิบัติการฉุกเฉิน, MDE 13/8506/2024), 9 กันยายน 2567, <https://www.amnesty.org/en/documents/mde13/8506/2024/en/>

¹⁰²แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “Iran: Woman Rights Defender at Risk of Execution: Sharifeh Mohammadi” (อิหร่าน: นักปกป้องสิทธิสตรีเสี่ยงถูกประหารชีวิต – ชาร์ิเฟห์ โมฮัมมาดี) (ปฏิบัติการฉุกเฉิน, MDE 13/8585/2024), 30 กันยายน 2567, <https://www.amnesty.org/en/documents/mde13/8585/2024/en/>

¹⁰³ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “Iran: Kurdish Woman Activist Sentenced to Death: Pakshshan Azizi” (อิหร่าน: เยาวชนที่ถูกจับกุมตอนอายุ 17 ปีเผชิญความเสี่ยงถูกประหารชีวิตในเร็ว ๆ นี้: โมฮัมหมัด เรซา อาซิชี) (ปฏิบัติการฉุกเฉิน, MDE 13/8673/2024), 24 ตุลาคม 2567, <https://www.amnesty.org/en/documents/mde13/8673/2024/en/>

¹⁰⁴ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “Iraq: At least 13 people executed amid alarming lack of transparency” (อิรัก: มีผู้ถูกประหารชีวิตอย่างน้อย 13 ราย ท่ามกลางความไม่โปร่งใสที่น่าวิตก), 24 เมษายน 2567, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2024/04/iraq-at-least-13-people-executed-amid-alarming-lack-of-transparency/>

¹⁰⁵ กระทรวงยุติธรรมอิรัก, هذا نشر هذا، وزارة العدل العراقية تنفي تنفيذ إعدامات سرية وتؤكد على مقاضاة الموقوف الذي نشر هذا، الخبر المضلل [กระทรวงยุติธรรมอิรักปฏิเสธการประหารชีวิตลับ และยืนยันว่าจะดำเนินคดีกับเว็บไซต์ที่เผยแพร่ข่าวเท็จนี้], 15 กรกฎาคม 2567, <https://moj.gov.iq/view.8293/>

แม้ทางการซาอุดีอาระเบียจะให้คำมั่นซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าจะจำกัดการใช้โทษประหารชีวิต แต่กลับเพิ่มการใช้โทษประหารอย่างต่อเนื่อง โดยมักเกิดขึ้นภายใต้กระบวนการพิจารณาคดีที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐานสากลว่าด้วยการพิจารณาคดีที่เป็นธรรมและไม่ปฏิบัติตามหลักประกันระหว่างประเทศ ที่ต้องมีในคดีโทษประหารทุกกรณี ร่างประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยบทลงโทษตามดุลยพินิจของซาอุดีอาระเบียที่หลุดออกมา และได้รับการวิเคราะห์โดยแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล แสดงให้เห็นว่ากฎหมายดังกล่าวบัญญัติโทษประหารชีวิตไว้เป็นบทลงโทษหลักสำหรับความผิดหลายประเภท รวมถึงบางข้อหาที่ไม่เข้าเกณฑ์ “ความผิดอาญาร้ายแรงที่สุด” ตามกฎหมายและมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ โดยกำหนดควบคู่กับโทษจำคุกและโทษปรับ และยังเปิดช่องให้ผู้พิพากษามีอำนาจใช้ดุลยพินิจในการพิพากษาประหารชีวิตได้ต่อไป¹⁰⁶

มากกว่าหนึ่งในสามของการประหารชีวิตที่มีการบันทึกข้อมูลในซาอุดีอาระเบียในปี 2567 เกิดจากความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (122 คน) เพิ่มขึ้นอย่างมากจากเพียง 2 คนในปี 2566 คดีฆาตกรรม 139 คน หรือ 40% ของทั้งหมด ความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย 50 คน หรือ 14% และความผิดอื่นที่เกี่ยวข้องกับการฆาตกรรมอีก 28 คน หรือ 8% คดีอื่นๆ เช่น ความผิดฐานล่องละเมิดทางเพศ (1 คน) เสพยาและข่มขืน (2 คน) ลักพาตัว ปล้น และข่มขืน (2 คน) และลักพาตัวและข่มขืน (1 คน) ผู้ที่ถูกประหารชีวิต 41% เป็นชาวต่างชาติ (140 คน) โดยในจำนวนนี้ 93 คน หรือ 66% ถูกตัดสินในคดียาเสพติด ผู้ต้องขังชายอย่างน้อย 50 คน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวอียิปต์ ถูกตัดสินว่ามีความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติด และยังคงอยู่ในสถานที่ยกขังนักโทษประหารที่เรือนจำตาบูก¹⁰⁷

ทางการซาอุดีอาระเบียยังคงใช้โทษประหารชีวิตเป็นเครื่องมือในการปราบปรามผู้เห็นต่างทางการเมืองและลงโทษประชาชน ชนกลุ่มน้อยเชื้อชาติที่สนับสนุนการประท้วง “ต่อต้านรัฐบาล” ระหว่างปี 2554 ถึง 2556 ในเดือนสิงหาคม สำนักงานข่าวซาอุดีอาระเบียประกาศการประหารชีวิตอัดุลมะญิด อัล-นิมร์ ในข้อหาก่อการร้ายจากการเข้าร่วมกับอัลกออิดะห์ อย่างไรก็ตาม เอกสารของศาลที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลวิเคราะห์พบว่า เขาถูกตั้งข้อหาในตอนแรกด้วยข้อหาอื่น เช่น “พยายามบ่อนทำลายโครงสร้างทางสังคมและความเป็นหนึ่งเดียวของชาติด้วยการเข้าร่วมการชุมนุมประท้วง ... สนับสนุนความไม่สงบ และตะโกนข้อความต่อต้านรัฐและผู้นำ” ความแตกต่างระหว่างข้อกล่าวหาที่ประกาศโดยสำนักงานข่าวซาอุดีอาระเบียกับเอกสารของศาลในคดีของอัล-นิมร์แสดงให้เห็นถึงความไม่โปร่งใสอย่างชัดเจนในกระบวนการยุติธรรมของคดีโทษประหารชีวิต

¹⁰⁶ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “Saudi Arabia: Manifesto for Repression: Saudi Arabia’s Forthcoming Penal Code Must Uphold Human Rights in Line with International Law and Standards” (ซาอุดีอาระเบีย: แผนการกดขี่ – ประมวลกฎหมายอาญาดังฉบับใหม่ต้องเคารพสิทธิมนุษยชนตามกฎหมายและมาตรฐานสากล) (MDE 23/7783/2024), 19 มีนาคม 2567, https://www.amnesty.org/en/documents/mde23/7783/2024/en/?utm_source=annual_report&utm_medium=pdf&utm_campaign=2024

¹⁰⁷ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “Saudi Arabia: Highest execution toll in decades as authorities put to death 198 people” (ซาอุดีอาระเบีย: จำนวนการประหารชีวิตสูงสุดในรอบหลายทศวรรษ ขณะทางการประหารชีวิตประชาชน 198 ราย), 28 กันยายน 2567, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2024/09/saudi-arabia-highest-execution-toll-in-decades-as-authorities-put-to-death-198-people/>

บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีในขณะที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด ยังคงต้องเผชิญกับการประหารชีวิตแม้ในคดีที่เกี่ยวข้องกับการเข้าร่วมชุมนุมประท้วงต่อต้านรัฐบาล หลายคนถูกตัดสินโทษประหารชีวิตหลังการพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรมอย่างร้ายแรง ซึ่งอ้างอิงเพียง “คำรับสารภาพ” ที่ได้จากการทรมาน¹⁰⁸

ทางการเยเมนเพิ่มการใช้โทษประหารชีวิตในปี 2567 โดยมีการประหารชีวิตอย่างน้อย 38 คน ทั่วประเทศ มากกว่าปี 2566 ถึง 23 คน การประหารชีวิตที่มีการบันทึกข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรม ยกเว้น 1 คน ที่เกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมเด็ก รัฐบาลของประเทศที่ได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติเพิ่มจำนวนการประหารชีวิตในพื้นที่ที่อยู่ภายใต้การควบคุมของตน ในขณะที่กลุ่มฮูตีซึ่งมีอำนาจโดยพฤตินัยมีการประหารชีวิตเพียง 1 คน ที่มีการบันทึกข้อมูล แต่ก็เป็นไปได้ว่าอาจมีจำนวนมากกว่านั้น

จำนวนโทษประหารชีวิตใหม่ที่ทราบว่ามีการตัดสินในเยเมน (อย่างน้อย 152 คน) เพิ่มขึ้นเกือบสองเท่าเมื่อเทียบกับปีก่อน (อย่างน้อย 81 คน) โดยกว่าครึ่งหนึ่ง (80 คน) เกี่ยวข้องกับความผิดด้านความมั่นคงและความขัดแย้ง อีก 29 คน เกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรม และ 22 คน เป็นคดีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศซึ่งไม่ถือเป็นความผิดตามมาตรฐานสากล เช่น ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างผู้ใหญ่ของเพศเดียวกันโดยสมัครใจ นอกจากนี้ยังมี 1 คน ที่เกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติด และ 1 คน เกี่ยวข้องกับการลักพาตัวและข่มขืน กลุ่มฮูตีซึ่งมีอำนาจโดยพฤตินัยตัดสินโทษประหารชีวิตจากคดีด้านความมั่นคงและความขัดแย้งมากกว่ารัฐบาลของประเทศที่ได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติถึงสองเท่า (68 คน เทียบกับ 34 คน)

¹⁰⁸ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “Saudi Arabia: Two young men at imminent risk of execution: Abdullah al-Derazi, Jalal Labbad” (ชุดดีอาร์เอบี: ชายหนุ่มสองคนเผชิญความเสี่ยงถูกประหารชีวิตในเร็วๆ นี้: อับดุลเลาะห์ อัล-เดราซี, จาลาล ลับบัด) (MDE 23/7363/2023), 17 มกราคม 2567, <https://www.amnesty.org/en/documents/mde23/7363/2023/en/>

แอฟริกาทางตอนใต้ของทะเลทรายซาฮารา

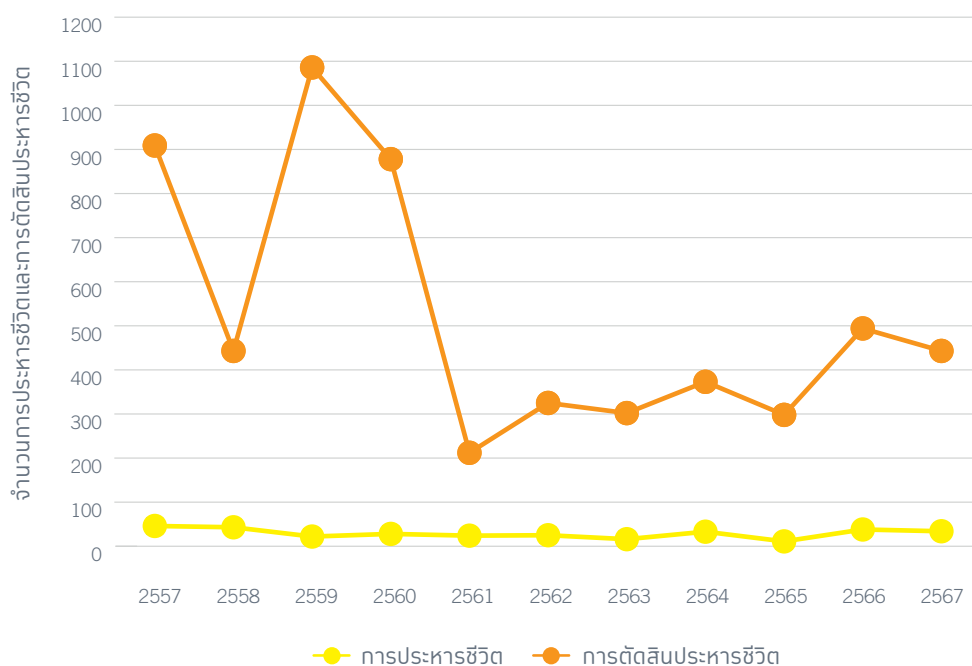
แนวโน้มของภูมิภาค

- จำนวนการประหารชีวิตลดลง 11% และการตัดสินโทษประหารชีวิตลดลง 10%
- **โซมาเลีย**เป็นประเทศเดียวในภูมิภาคที่ทราบว่าการประหารชีวิตเป็นปีที่สอง
- เป็นปีที่สองติดต่อกันที่มีการตัดสินประหารชีวิตที่บันทึกได้ใน 14 ประเทศ
- **ซิมบับเว**ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทั่วไป และ**แซมเบีย**เข้าร่วมพิธีสารเลือกรับของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ฉบับที่ 2 โดยมีเป้าหมายเพื่อยกเลิกโทษประหารชีวิต
- **สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก**และ**บูร์กินาฟาโซ**วางแผนที่จะกลับมาประหารชีวิตและตัดสินประหารชีวิตสำหรับอาญาทั่วไปอีกครั้ง ในขณะที่**ไนจีเรีย**ดำเนินการเช่นเดียวกันเพื่อให้ความผิดที่เกี่ยวกับยาเสพติดมีโทษประหารชีวิตได้

ประเทศ	การประหารชีวิต ที่บันทึกได้ในปี 2567	การตัดสินประหารชีวิต ที่บันทึกได้ในปี 2567	จำนวนผู้ที่ถูกตัดสินประหารชีวิต จนถึงสิ้นปี 2567 จากข้อมูลที่มีอยู่
บอตสวานา	0	1	16+
บูร์กินาฟาโซ	0	0	0
แคเมอรูน	0	0	+
คอโมโรส	0	0	+
สาธารณรัฐ ประชาธิปไตยคองโก	0	125+	+
อิเควทอเรียลกินี	0	0	0
เอริเทรีย	0	0	0
เอสวาตินี	0	0	1
เอริโอเปีย	0	3+	+
แกมเบีย	0	0	18
กานา	0	6	182
เคนยา	0	3	117
เลโซโท	0	0	0
ไลบีเรีย	0	0	15+
มาลาวี	0	0	+
มาลี	0	16+	+
มอริเตเนีย	0	23+	150+
ไนเจอร์	0	16+	24+
ไนจีเรีย	0	186+	3,484+

ประเทศ	การประหารชีวิต ที่บันทึกได้ในปี 2567	การตัดสินประหารชีวิต ที่บันทึกได้ในปี 2567	จำนวนผู้ที่ถูกตัดสินประหารชีวิต จนถึงสิ้นปี 2567 จากข้อมูลที่มีอยู่
โซมาเลีย	34+	17+	+
ซูดานใต้	0	3+	221+
ซูดาน	0	30+	30+
แทนซาเนีย	0	12+	703+
ยูกันดา	0	2+	104+ ¹⁰⁹
ซิมบับเว	0	0	48+ ¹¹⁰

ภาพที่ 6: การประหารชีวิตและการตัดสินประหารชีวิตที่บันทึกได้ในแอฟริกา
ทางตอนใต้ของทะเลทรายซาฮารา ระหว่างปี พ.ศ. 2557 - 2567

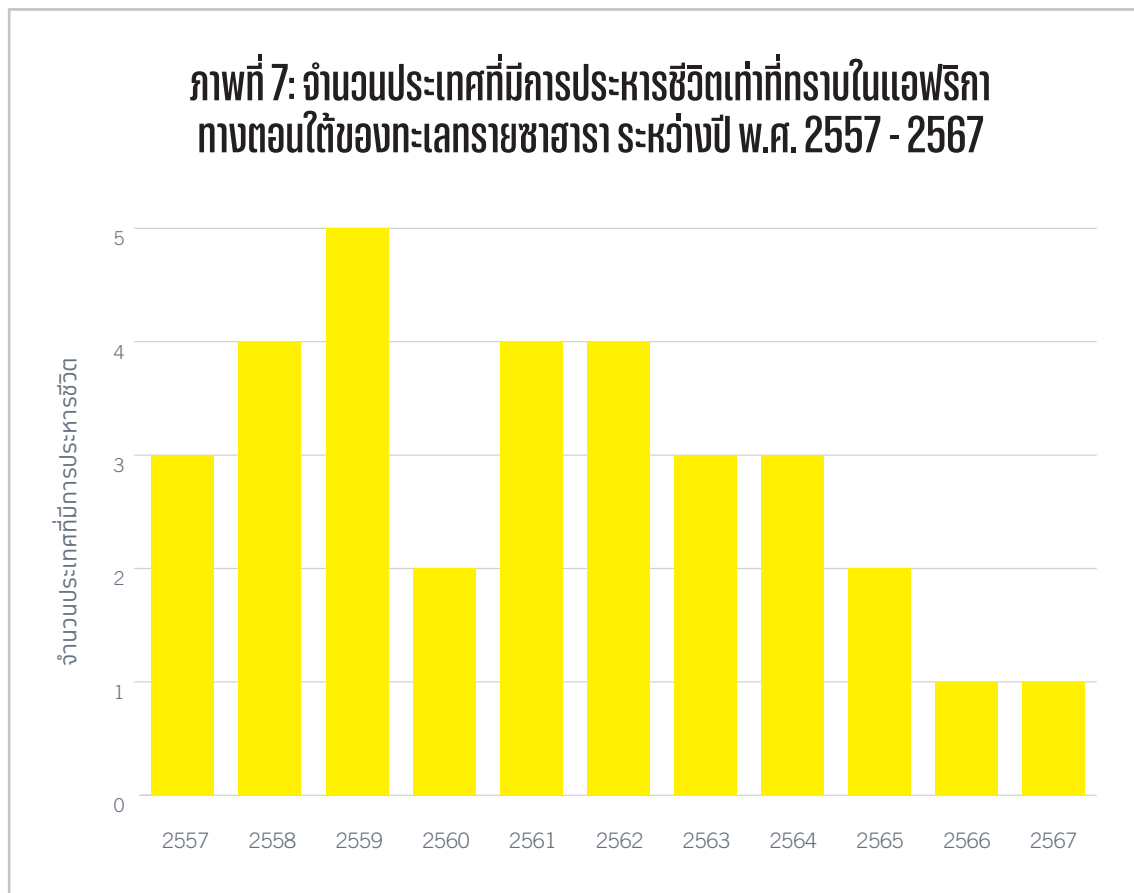
ในปี 2567 ภูมิภาคแอฟริกาใต้และทะเลทรายซาฮารายังคงแสดงแนวโน้มที่เป็นบวกเกี่ยวกับการลดใช้โทษประหารชีวิตหลังจากที่มีความดุดอยในปี 2566 จำนวนการประหารชีวิตและการตัดสิน

¹⁰⁹ Foundation for Human Rights Initiative, "Is Uganda moving towards the abolition of the death penalty" (ประเทศยูกันดากำลังเคลื่อนไปสู่การยกเลิกโทษประหารชีวิตหรือไม่), 16 ตุลาคม 2567, <https://fhri.or.ug/is-uganda-moving-towards-the-abolition-of-the-death-penalty/>

¹¹⁰ วันที่ 7 มีนาคม 2568 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้รับข้อมูลจากกระทรวงยุติธรรมของซิมบับเวเพื่อยืนยันว่าปี 2567 มีจำนวนผู้ถูกตัดสินประหารชีวิตจนถึงสิ้น 48 ราย ถึงแม้ว่าซิมบับเวยกเลิกโทษประหารชีวิตอาญาทั่วไปในปีเดียวกันก็ตาม

ประหารชีวิตมีอัตราลดลงเล็กน้อย แม้ว่ามีประเทศที่ใช้โทษประหารชีวิตเป็นจำนวนเท่าเดิมเมื่อเทียบกับปีที่แล้ว นอกจากนี้ **แซมเบีย**ได้เข้าร่วมพิธีสารเลือกรับฉบับที่สองของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง โดยมีเป้าหมายเพื่อยกเลิกโทษประหารชีวิต และ**ซิมบับเว**ได้ประกาศยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทั่วไป อย่างไรก็ตาม ทางกรมใน**สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก**และ**บูร์กินาฟาโซ**ได้ประกาศแผนการกลับมาประหารชีวิตและตัดสินประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทั่วไปอีกครั้ง ในขณะที่**ไนจีเรีย**ได้นำโทษประหารชีวิตกลับมาใช้ใหม่สำหรับความผิดที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

จำนวนการประหารชีวิตในภูมิภาคลดลงมากกว่า 11% จาก 38 ครั้งในปี 2566 เป็น 34 ครั้งในปี 2567 (ภาพที่ 6) แม้ว่า**โซมาเลีย**จะเป็นประเทศเดียวที่มีการประหารชีวิตในปี 2566 และ 2567 (ภาพที่ 7) แต่จำนวนการประหารชีวิต 34 ครั้งที่ยืนยันได้ในปี 2567 เป็นจำนวนที่สูงเป็นอันดับสองที่ยืนยันได้ในภูมิภาคนี้ นับตั้งแต่ปี 2558

การตัดสินประหารชีวิตที่ยืนยันได้ลดลงมากกว่า 10% จาก 494 ครั้งในปี 2566 เป็น 443 ครั้งในปี 2567 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลบันทึกการใช้โทษประหารชีวิตใน 14 ประเทศ เท่ากับปี 2566 อย่างไรก็ตาม มีการใช้โทษประหารชีวิตที่ยืนยันได้เพิ่มขึ้นใน 8 ประเทศ ได้แก่ **สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก** (อย่างน้อย 33 ครั้งเป็น 125 ครั้ง) **มาลี** (อย่างน้อย 13 ครั้งเป็น 16 ครั้ง)

มอริเตเนีย (อย่างน้อย 5 ครั้งเป็น 23 ครั้ง) **ไนเจอร์** (อย่างน้อย 8 ครั้งเป็น 16 ครั้ง) **ซูดานใต้** (0 ครั้งเป็นอย่างน้อย 3 ครั้ง) **ซูดาน** (0 ครั้งเป็นอย่างน้อย 30 ครั้ง) **แทนซาเนีย** (อย่างน้อย 3 ครั้งเป็น 12 ครั้ง) และ **ยูกันดา** (0 ครั้งเป็นอย่างน้อย 2 ครั้ง)

หลังจากการยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดอาญาทุกประเภทในช่วงปลายเดือนธันวาคม 2566 **แซมเบีย** ได้ลงนามพิธีสารเลือกรับฉบับที่สองของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองโดยมีเป้าหมายเพื่อยกเลิกโทษประหารชีวิตในเดือนธันวาคม 2567¹¹¹ ขณะที่ในเดือนเดียวกัน **ซิมบับเว** ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตความผิดอาญาทั่วไป¹¹² แม้ว่าสภาแห่งชาติของซิมบับเวได้ผ่านร่างกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดอาญาทุกประเภท แต่การแก้ไขในนาทีสุดท้ายโดยวุฒิสภาได้เพิ่มบทบัญญัติใหม่ของพระราชบัญญัติการป้องกันประเทศ ที่อนุญาตให้นำโทษประหารชีวิตกลับมาใช้ในช่วงเวลาฉุกเฉิน¹¹³

ใน **กานา** พระราชบัญญัติ 1101 ที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตจากความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาเริ่มมีผลบังคับใช้เดือนมกราคม 2567 หลังจากที่ดีตประธานาธิบดีนานา อากุโฟ-ออตโต ลงนามในร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมความผิดทางอาญา พ.ศ. 2566¹¹⁴ หลังจากมีผลบังคับใช้ ผู้ต้องหา 12 คนที่ถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานฆาตกรรมและการสมรู้ร่วมคิดเพื่อฆาตกรรมได้รับโทษจำคุกตลอดชีวิตแทนการตัดสินประหารชีวิต¹¹⁵ อย่างไรก็ตาม มีผู้ถูกตัดสินประหารชีวิตอีก 6 คนในปี 2567 ฐานกบฏระดับสูงตามมาตรา 3 ของรัฐธรรมนูญกานา พ.ศ. 2535¹¹⁶ เมื่อสิ้นปี 2567 ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกองทัพบก พ.ศ. 2566 ซึ่งยกเลิกโทษประหารชีวิตในประมวลกฎหมายทหาร ยังไม่ได้รับการลงนามจากประธานาธิบดี และระยะเวลาสำหรับการลงนามดังกล่าวก็ได้สิ้นสุดลงแล้วด้วย

¹¹¹ คณะผู้แทนถาวรแห่งสาธารณรัฐแซมเบียประจำสหประชาชาติ, ประเทศแซมเบียเข้าร่วมเป็นภาคีในพิธีสารเลือกรับฉบับที่สองว่าด้วยการยกเลิกโทษประหารชีวิต, 20 ธันวาคม 2567, <https://www.zambiaun.org/zambia-becomes-party-to-the-second-optional-protocol-on-the-abolition-of-the-death-penalty/>

¹¹² แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, "ประเทศซิมบับเว: ช่วงเวลาประวัติศาสตร์เมื่อประธานาธิบดีลงนามในร่างกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิตในสถานการณ์ปกติ", 31 ธันวาคม 2567, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2024/12/amnesty-international-applauds-zimbabwes-decision-to-abolish-the-death-penalty-for-all-crimes-but-regrets-the-possibility-of-its-reinstatement-during-state-of-emergency-under-the-defence-act/>

¹¹³ ประเทศซิมบับเว: พระราชบัญญัติยกเลิกโทษประหารชีวิต พ.ศ. 2567 มาตรา 116 การระงับโทษประหารชีวิตที่กำหนดภายใต้พระราชบัญญัตินี้, หน้า 103, https://www.veritaszim.net/sites/veritas_d/files/Death%20Penalty%20Abolition%20Act%2C%20%20Act%20No.%204%20of%202024.pdf

¹¹⁴ Ghana News Agency, "Criminal Offences Amendment Bill, 2023 is already an Act — Speaker" (ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมความผิดทางอาญา พ.ศ. 2566 เป็นพระราชบัญญัติแล้ว — ประธานสภาฯ กล่าว), 22 ธันวาคม 2567, <https://gna.org.gh/2023/12/criminal-offences-amendment-bill-2023-is-already-an-act-speaker/>.

¹¹⁵ Think News Online, "Death Penalty Abolition in Ghana: Criminal Offences (Amendment) Act, 2023 (Act 1101)" [การยกเลิกโทษประหารชีวิตในกานา: พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมความผิดทางอาญา พ.ศ. 2566 (พระราชบัญญัติ 1101)], 30 มกราคม 2567, <https://www.thinknews online.com/post/death-penalty-abolition-in-ghana-criminal-offences-amendment-act-2023-act-1101>

¹¹⁶ รัฐธรรมนูญแห่งกานา พ.ศ. 2535 (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2539), https://www.constituteproject.org/constitution/Ghana_1996

ความก้าวหน้าในการยกเลิกโทษประหารชีวิตในประเทศอื่นๆ ยังคงดำเนินต่อไป แม้ว่าจะมีอัตราที่ช้ากว่าในปี 2566 ทางกรณ**ไลบีเรีย**ได้ให้คำมั่นสัญญาว่าจะยกเลิกโทษประหารชีวิตภายในวันที่ 31 ตุลาคม 2567¹¹⁷ แต่ร่างกฎหมายที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตความผิดอาญาทุกประเภทผ่านความเห็นชอบอย่างเป็นทางการจากรัฐสภาในปี 2565 ยังคงรอการพิจารณาจากสภาผู้แทนราษฎรเมื่อสิ้นปี 2567 นอกจากนี้ ในเดือนพฤศจิกายน กระทรวงยุติธรรมได้นำเสนอร่างกฎหมายแก้ไขเพิ่มเติมสำหรับการยกเลิกโทษประหารชีวิตในระหว่างการเจรจากับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลักจากภาครัฐภาคประชาสังคม และภาคส่วนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง¹¹⁸ ซึ่งกระทรวงยุติธรรมเน้นย้ำถึงความมุ่งมั่นที่จะนำร่างกฎหมายนี้เข้าสู่การประชุมสมานิติบัญญัติของประธานาธิบดี และจะเสนอร่างกฎหมายนี้ต่อสมานิติบัญญัติชุดใหม่ในปี 2568 เมื่อเดือนสิงหาคม ทางกรณ**แกมเบีย**ได้ประกาศใช้ร่างรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแกมเบียปี 2567 ในราชกิจจานุเบกษา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการแก้ไขรัฐธรรมนูญ เพื่อทดแทนรัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. 2540 ที่ยังคงกำหนดโทษประหารชีวิตอยู่¹¹⁹ ร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตดังกล่าวและถูกนำเสนอต่อสภาแห่งชาติเมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2567 ที่ผ่านมา¹²⁰

แม้ว่าภูมิภาคนี้จะมีความก้าวหน้าในการยกเลิกโทษประหารชีวิตตลอดระยะเวลาห้าปีที่ผ่านมา แต่ก็มีความน่ากังวลที่การใช้โทษประหารชีวิตอาจถูกขยายขอบเขตในบางประเทศ เดือนมีนาคม 2567 ทางกรณ**สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก**ประกาศเจตนารมณ์ที่จะกลับมาใช้การประหารชีวิตอีกครั้งเพื่อรับมือกับปัญหา “การทรยศ” ในกองทัพ ในช่วงเวลาที่ประเทศกำลังเผชิญกับความขัดแย้งกันด้วยอาวุธที่เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกลับมาของกลุ่มติดอาวุธขบวนการ 23 มีนาคม (M23) ที่ได้รับการสนับสนุนจาก**รวันดา**¹²¹ นับตั้งแต่มีการประกาศดังกล่าว ศาลทหารตัดสินประหารชีวิตใหม่อย่างน้อย 125 คน เทียบกับ 33 ครั้งที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้บันทึกไว้ตลอดปี 2566¹²² โดยการประหารชีวิตครั้งล่าสุดที่ทราบใน**สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก**เกิดขึ้นเมื่อปี 2546

¹¹⁷ ประเทศซิมบับเว: พระราชบัญญัติยกเลิกโทษประหารชีวิต พ.ศ. 2567 มาตรา 116 การระงับโทษประหารชีวิตที่กำหนดภายใต้พระราชบัญญัตินี้, หน้า 103, https://www.veritaszim.net/sites/veritas_d/files/Death%20Penalty%20Abolition%20Act%2C%20%20Act%20No.%204%20of%202024.pdf

¹¹⁸ Ghana News Agency, “ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมความผิดทางอาญา พ.ศ. 2566 เป็นพระราชบัญญัติแล้ว — ประธานสภาฯ กล่าว”, 22 ธันวาคม 2566, <https://gna.org.gh/2023/12/criminal-offences-amendment-bill-2023-is-already-an-act-speaker/>

¹¹⁹ Think News Online, การยกเลิกโทษประหารชีวิตในกานา: พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมความผิดทางอาญา พ.ศ. 2566 (พระราชบัญญัติ 1101), 30 มกราคม 2567, <https://www.thinknewsonline.com/post/death-penalty-abolition-in-ghana-criminal-offences-amendment-act-2023-act-1101>

¹²⁰ รัฐธรรมนูญแห่งกานา พ.ศ. 2535 (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2539), https://www.constituteproject.org/constitution/Ghana_1996

¹²¹ สำนักเลขาธิการสิทธิมนุษยชน 75, คำมั่นสัญญาที่ไลบีเรียยื่นต่อสำนักเลขาธิการสิทธิมนุษยชน 75, เดือนธันวาคม 2566, https://www.ohchr.org/sites/default/files/udhr/publishingimages/75udhr/Liberia_EN.pdf

¹²² OHCHR Liberia's Post, การเจรจาทันทีเกี่ยวกับการยกเลิกโทษประหารชีวิตในประเทศไลบีเรีย, 30 พฤศจิกายน 2567, https://www.facebook.com/story.php?story_fbid=585315547390541&id=100077363018206&_rdr

ในเดือนพฤษภาคม วุฒิสภา**ไนจีเรีย**ได้ผ่านร่างกฎหมายที่กำหนดโทษประหารชีวิตสำหรับผู้ต้องหาในคดีที่เกี่ยวข้องยาเสพติด¹²³ ขณะที่ก่อนหน้านี้ สภาผู้แทนราษฎรได้ผ่านร่างกฎหมายฉบับหนึ่งที่กำหนดโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นโทษสูงสุดสำหรับความผิดที่เกี่ยวข้อง¹²⁴ จนถึงสิ้นปี 2567 มีการแต่งตั้งคณะกรรมการจำนวน 5 คนจากทั้งวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎร เพื่อรวบรวมและปรับปรุงร่างกฎหมายทั้งสองฉบับก่อนนำเสนอต่อประธานาธิบดีเพื่อลงนาม¹²⁵ และเดือนพฤศจิกายน ทางทหารในประเทศ**บูร์กินาฟาโซ**ประกาศว่ากำลังพิจารณาเพื่อที่จะนำโทษประหารชีวิตกลับมาใช้อีกครั้ง¹²⁶ ซึ่งถือว่าเป็นการขัดต่อมาตรฐานระหว่างประเทศที่ห้ามรัฐภาคีของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง¹²⁷ บูร์กินาฟาโซได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตความผิดอาญาทั่วไปเมื่อปี 2561 และมีการประหารชีวิตครั้งสุดท้ายปี 2531¹²⁸

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้บันทึกการลดโทษประหารชีวิต จำนวน 113 ครั้งและการอภัยโทษของโทษประหารชีวิต จำนวน 185 ครั้งใน 4 ประเทศ (ภาพที่ 8) โดยศาลพิพากษาลดโทษประหารชีวิตใน**เคนยา** (5 ครั้ง) และการลดโทษโดยฝ่ายบริหารใน**ไนจีเรีย** (108 ครั้ง) มีการอภัยโทษใน**เอริเทรีย** (178 ครั้ง) และ**ไนจีเรีย** (7 ครั้ง) นอกจากนี้ มีบุคคลอย่างน้อย 5 คนที่ได้รับการยกเลิกความผิดทางอาญาที่มีโทษประหารชีวิต และมีชาวต่างชาติอย่างน้อย 6 คนที่ถูกตัดสินประหารชีวิตและถูกส่งตัวให้กลับประเทศต้นทางในปี 2567 การยกฟ้องคดีเกิดขึ้นใน**กานา** (3 ครั้ง) **เคนยา** (1 ครั้ง) **ไนจีเรีย** (2 ครั้ง) และ**ยูกันดา** (1 ครั้ง) ขณะที่ชาว**โมร็อกโก** 6 คนที่ถูกตัดสินประหารชีวิตในโซมาเลียได้รับการปล่อยตัวจากเรือนจำภายใต้ศาลทหารและถูกส่งตัวกลับโมร็อกโก¹²⁹

¹²³ Foroyaa, รัฐธรรมนูญและสภาแห่งชาติ, 5 ธันวาคม 2567, <https://foroyaa.net/the-constitution-and-the-national-assembly/>

¹²⁴ All Africa, ประเทศแกมเบีย: การประกาศร่างพระราชบัญญัติรัฐธรรมนูญ (การประกาศใช้), 23 ธันวาคม 2567, <https://allafrica.com/stories/202412240084.html>

¹²⁵ บันทึกเวียนเลขที่ 002/MME/CAB/ME/MIN/J&GS/2024 ลงวันที่ 13 มีนาคม 2024 ว่าด้วยการยกเลิกการพักโทษประหารชีวิตในสาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก <https://www.peinedemort.org/document/12106/Note-Circulaire-relative-ala-levee-du-moratoire-sur-l-execution-de-la-peine-de-mort-en-Republique-democratique-du-Congo>

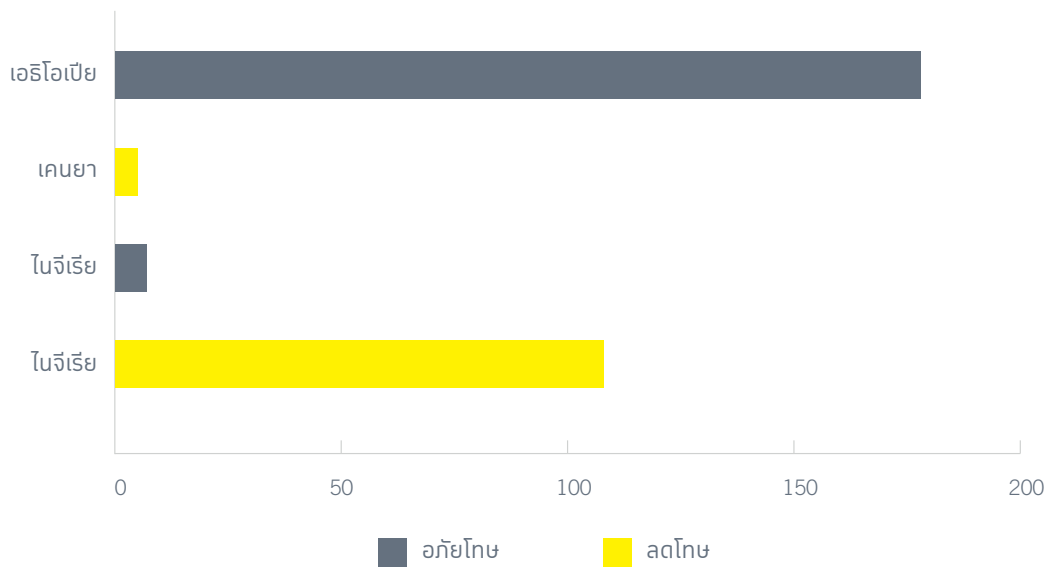
¹²⁶ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก: การเพิ่มขึ้นอย่างน่าตกใจของโทษประหารชีวิต ในขณะที่รัฐบาลผู้ว่าจะกลับมาดำเนินการประหารชีวิตอีกครั้ง, 22 มกราคม 2568, <https://www.amnesty.org/en/documents/afr62/8938/2025/en/>; แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, โทษประหารชีวิตและการประหารชีวิตในปี 2566, 29 พฤษภาคม 2566, <https://www.amnesty.org/en/documents/act50/7952/2024/en/>

¹²⁷ Reuters, วุฒิสภาของไนจีเรียเสนอโทษประหารชีวิตสำหรับการค้ายาเสพติด, 9 พฤษภาคม 2567, <https://www.reuters.com/world/africa/nigerias-senate-proposes-death-penalty-drug-trafficking-2024-05-09/>

¹²⁸ Reuters, วุฒิสภาของไนจีเรียเสนอโทษประหารชีวิตสำหรับการค้ายาเสพติด (อ้างถึงก่อนหน้านี้)

¹²⁹ Reuters, วุฒิสภาของไนจีเรียเสนอโทษประหารชีวิตสำหรับการค้ายาเสพติด (อ้างถึงก่อนหน้านี้)

ภาพที่ 8: จำนวนการลดโทษและการอภัยโทษในแอฟริกา
ทางตอนใต้ของทะเลทรายซาฮารา พ.ศ.2567

ภาคผนวก I: การประหารชีวิต และการตัดสินให้ประหารชีวิต ที่มีการบันทึกข้อมูลในปี 2567

รายงานฉบับนี้ครอบคลุมการใช้โทษประหารชีวิตผ่านกระบวนการศาลเท่านั้น ไม่รวมการสังหารนอกกระบวนการยุติธรรม แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลรายงานเฉพาะตัวเลขที่สามารถยืนยันได้อย่างสมบูรณ์ แม้ว่าตัวเลขที่แท้จริงในบางประเทศอาจสูงกว่านี้มาก รัฐบาลบางแห่งจงใจปกปิดขั้นตอนการปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิต ส่วนรัฐอื่นๆ ไม่ได้เก็บข้อมูลหรือไม่ยอมเผยแพร่ตัวเลขคำตัดสินลงโทษประหารชีวิตและการประหารชีวิต

เครื่องหมาย “+” ที่ตามหลังชื่อประเทศ อย่างเช่น อิรัก (63+) หมายถึงแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลยืนยันว่ามีการประหารชีวิตหรือการตัดสินให้ประหารชีวิตในอิรัก 63 ครั้ง แต่เชื่อน่าจะมีมากกว่า 63 ครั้ง ส่วนเครื่องหมาย “+” ที่อยู่หลังประเทศและไม่มีตัวเลขอยู่ด้านหน้า อย่างเช่น เวียดนาม (+) หมายถึง แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ประมวลข้อมูลจากหลักฐานและเชื่อว่าการประหารชีวิต หรือการตัดสินให้ประหารชีวิต (มากกว่าหนึ่งครั้ง) ในประเทศนั้น เพียงแต่ไม่มีข้อมูลมากพอที่จะระบุ ตัวเลขขั้นต่ำที่น่าเชื่อถือได้ สำหรับการคำนวณตัวเลขรวมในระดับโลกและระดับภูมิภาค เครื่องหมาย “+” ให้นับว่าเป็น 2 รวมทั้งกรณีของประเทศจีน

การประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2567

จีน 1,000+	สหรัฐอเมริกา 25	เกาหลีใต้ +
อิหร่าน 972+	อียิปต์ 13	ซีเรีย +
ซาอุดีอาระเบีย 345+	สิงคโปร์ 9	เวียดนาม +
อิรัก 63+	คูเวต 6	
เยเมน 38+	โอมาน 3	
โซมาเลีย 34+	อัฟกานิสถาน +	

การตัดสินใจประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2567

จีน	1000+	มาเลเซีย	24	ญี่ปุ่น	3
อียิปต์	365	มอริเตเนีย	23+	เคนยา	3
อิรัก	200+	โซมาเลีย	17+	ลาว	2+
ไนจีเรีย	186+	มาลี	16+	เลบานอน	2+
บังกลาเทศ	165+	ไนเจอร์	16+	โมร็อกโก/ ซาฮาราตะวันตก	2+
เยเมน	152+	แทนซาเนีย	12+	ยูกันดา	2+
เวียดนาม	150+	ตูนิเซีย	12+	สหรัฐอาหรับ เอมิเรตส์	1+
อินเดีย	139	ลิเบีย	11+	เบลารุส	1
สาธารณรัฐ ประชาธิปไตยคองโก	125+	แอลจีเรีย	8	บอตสวานา	1
ปากีสถาน	117+	จอร์แดน	7+	ตรินิแดดและโตเบโก	1
ไทย	115	คูเวต	7+	อัฟกานิสถาน	+
อินโดนีเซีย	85+	เมียนมา	7+	อิหร่าน	+
ชูดาน	30+	กานา	6	เกาหลีเหนือ	+
สหรัฐอเมริกา	26	สิงคโปร์	5	ซาอุดีอาระเบีย	+
ศรีลังกา	25+	เอธิโอเปีย	3+	ซีเรีย	+
		ชูดานใต้	3+		

ภาคผนวก II:

ประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตและประเทศที่ยังคงบทลงโทษประหารชีวิต

ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2567

ประเทศต่างๆ เกือบ
สองในสามของโลก
ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิต
ในทางกฎหมายและในทางปฏิบัติ
ตัวเลขจนถึงวันที่
31 ธันวาคม 2567 ปรากฏดังนี้

- ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท: 113
- ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทั่วไปเท่านั้น: 9
- ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ: 23
- รวมประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางกฎหมายหรือในทางปฏิบัติ: 145
- ประเทศที่ยังคงบทลงโทษประหารชีวิต: 54

ข้อมูลต่อไปนี้เป็นรายชื่อประเทศที่แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทั่วไปเท่านั้น ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ และประเทศที่ยังคงบทลงโทษประหารชีวิต

1. ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท

ประเทศซึ่งไม่มีกฎหมายให้ลงโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาใดๆ ประกอบด้วย

แอลเบเนีย อันดอร์รา แองโกลา อาร์เจนตินา อาร์เมเนีย ออสเตรเลีย ออสเตรีย อาเซอร์ไบจาน
เบลเยียม เบนิน บรูไน โบลิเวีย บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา บัลแกเรีย บุรุนดี คาบูเวอร์ดี กัมพูชา
แคนาดา ชาด สาธารณรัฐแอฟริกากลาง โคลอมเบีย คองโก หมู่เกาะคุก คอสตาริกา โดมินิกัน
โครเอเชีย ไซปรัส สาธารณรัฐเช็ก เดนมาร์ก จิบูตี สาธารณรัฐโตมินีกัน เอกวาดอร์ เอสโตเนีย ฟิจิ
ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส กาบอง จอร์เจีย เยอรมนี กรีซ กินี กินี-บิสเซา เฮติ ฮอนดูรัส ฮังการี ไอซ์แลนด์
ไอร์แลนด์ อิตาลี คาซัคสถาน คิริบาส คอซอวอ คีร์กีซสถาน ลัตเวีย ลิกเตนสไตน์ ลิทัวเนีย
ลักเซมเบิร์ก มาดากัสการ์ มอลตา หมู่เกาะมาร์แชลล์ มอริเชียส เม็กซิโก ไมโครนีเชีย มอลโดวา
โมนาโก มองโกเลีย มอนเตเนโกร โมซัมบิก นามิเบีย นาอูรู เนปาล เนเธอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ นิการากัว

นิวเว นอร์มาซีโตเนีย นอร์เวย์ ปาเลา ปานามา ปาปัวนิวกินี ปารากวัย ฟิลิปปินส์ โปแลนด์ โปรตุเกส โรมาเนีย รวันดา ซามัว ซานมาริโน เซาตูเมและปรินซิปี เซเนกัล เซอร์เบีย เซเชลส์ เซียร์ราลีโอน สโลวาเกีย สโลวีเนีย หมู่เกาะโซโลมอน แอฟริกาใต้ สเปน ซูรินาม สวีเดน สวิตเซอร์แลนด์ ติมอร์-เลสเต โตโก ทูร์เคีย เติร์กเมนิสถาน ตูวาลู ยูเครน สหราชอาณาจักร อูรุกวัย อุซเบกิสถาน วานูอาตู นครรัฐวาติกัน เวเนซุเอลา แซมเบีย

2. ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทั่วไปเท่านั้น

ประเทศเหล่านี้เป็นประเทศซึ่งโทษประหารชีวิตมีไว้สำหรับอาชญากรรมบางประเภทเท่านั้น เช่น อาชญากรรมภายใต้ธรรมนูญทหาร หรืออาชญากรรมซึ่งเกิดขึ้นจากเงื่อนไขที่เป็นข้อยกเว้นของประเทศ¹³⁰ ประกอบด้วย

บราซิล บูร์กินาฟาโซ ชิลี เอลซัลวาดอร์ อีคิวทอเรียลกินี กัวเตมาลา อิสราเอล เปรู ซิมบับเว

3. ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ

ประเทศเหล่านี้ยังคงไว้ซึ่งโทษประหารชีวิตสำหรับอาชญากรรมทั่วไป เช่น ฆาตกรรม แต่อาจถือได้ว่าได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ เนื่องจากได้ระงับการประหารชีวิตในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาหรือมากกว่านั้น และยังเชื่อได้ว่ามีนโยบายหรือระเบียบปฏิบัติที่จะไม่ลงโทษประหารชีวิต ประกอบด้วย

แอลจีเรีย บรูไนดารุสซาลาม แคเมอรูน เอริเทรีย เอสวาตินี กานา กรีนดา เคนยา ลาว ไลบีเรีย มาลาวี มัลดีฟส์ มาลี มอริเตเนีย โมร็อกโก/ซาฮาราตะวันตก ไนเจอร์ รัสเซีย¹³¹ เกาหลีใต้ ศรีลังกา ทาจิกิสถาน แทนซาเนีย ตองกา ตูนิเซีย

4. ประเทศซึ่งยังคงบดกลองโทษประหารชีวิต

ประเทศเหล่านี้ยังคงไว้ซึ่งโทษประหารชีวิตสำหรับอาชญากรรมทั่วไป ประกอบด้วย

อัฟกานิสถาน แอนติกาและบาร์บูดา บาฮามาส บาห์เรน บังกลาเทศ บาร์เบโดส เบลารุส เบลีซ บอตสวานา จีน คอโมโรส คิวบา สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก ตอมินีกา อียิปต์ เอริเทรีย แกมเบีย กายอานา อินเดีย อินโดนีเซีย อิหร่าน อิรัก จาเมกา ญี่ปุ่น จอร์แดน คูเวต เลบานอน เลโซโท ลิเบีย มาเลเซีย เมียนมา ไนจีเรีย เกาหลีเหนือ โอมาน ปากีสถาน ปาเลสไตน์ (รัฐ) กาตาร์ เซนต์คิตส์และเนวิส เซนต์ลูเชีย เซนต์วินเซนต์และเกรนาดีนส์ ซาอุดีอาระเบีย สิงคโปร์ โซมาเลีย ซูดานใต้ ซูดาน ซีเรีย ไต้หวัน ไทย ตรินิแดดและโตเบโก ยูกันดา สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ สหรัฐอเมริกา เวียดนาม เยเมน

¹³⁰ ไม่มีข้อมูลการประหารชีวิตในประเทศเหล่านี้เกินกว่า 10 ปี

¹³¹ รัสเซียประกาศใช้ข้อตกลงชั่วคราวเพื่อพักใช้การประหารชีวิตในเดือนสิงหาคม 2539 อย่างไรก็ดี มีการประหารชีวิตระหว่างปี 2539 และปี 2542 ในสาธารณรัฐเชเชน

ภาคผนวก III: การให้สัตยาบันรับรองสนธิสัญญา ระหว่างประเทศ

ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2567

ประชาคมระหว่างประเทศรับรองสนธิสัญญาระหว่างประเทศซึ่งบับที่กำหนดให้ยกเลิกโทษประหารชีวิต
สนธิสัญญาหนึ่งฉบับครอบคลุมทั่วโลก ส่วนอีกสามฉบับครอบคลุมระดับภูมิภาค

ด้านล่างเป็นคำอธิบายสนธิสัญญาทั้งสี่ฉบับอย่างย่อ และรายชื่อรัฐภาคีและประเทศที่ลงนามแต่ยังไม่ให้สัตยาบัน จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2567 รัฐสามารถเข้าเป็นภาคีสนธิสัญญาระหว่างประเทศ
ด้วยการให้ภาคยานุวัติหรือการให้สัตยาบัน การลงนามเป็นการแสดงความจำนงที่จะเข้าเป็นภาคี
ในโอกาสต่อมาโดยการให้สัตยาบัน รัฐต่างๆ มีหน้าที่ปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศ โดยต้อง
เคารพข้อบัญญัติในสนธิสัญญาที่ได้เข้าเป็นภาคี และต้องไม่กระทำการอันขัดต่อวัตถุประสงค์และ
เป้าประสงค์ของสนธิสัญญาที่ได้ลงนามไว้

พิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ที่มีเป้าหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต (SECOND OPTIONAL PROTOCOL TO THE INTERNATIONAL COVENANT ON CIVIL AND POLITICAL RIGHTS, AIMING AT THE ABOLITION OF THE DEATH PENALTY)

พิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองที่มี
เป้าหมายยกเลิกโทษประหารชีวิตได้รับการรับรองจากสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติในปี 2532
มีผลบังคับใช้ทั่วโลก เป็นกฎบัตรที่กำหนดให้ยกเลิกโทษประหารชีวิตอย่างสิ้นเชิง แต่อนุญาตให้
รัฐภาคีสามารถใช้โทษประหารชีวิตได้ในภาวะสงคราม หรือกรณีที่มีการประกาศข้อสงวนไว้ในช่วงที่
ให้สัตยาบัน หรือให้ภาคยานุวัติต่อพิธีสาร รัฐใดๆ ที่เป็นภาคีของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิ
พลเมืองและสิทธิทางการเมืองสามารถเข้าเป็นภาคีของพิธีสารได้

รัฐภาคี ได้แก่ แอลเบเนีย อันดอร์รา แองโกลา อาร์เจนตินา อาร์เมเนีย ออสเตรเลีย ออสเตรีย อาเซอร์ไบจาน เบลเยียม เบนิน โบลิเวีย บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา บราซิล บัลแกเรีย คาบูเวอร์ดี แคนาดา ชิลี โคลอมเบีย คอสตาริกา โครเอเชีย ไซปรัส สาธารณรัฐเช็ก เดนมาร์ก จิบูตี สาธารณรัฐ โดมินิกัน เอกวาดอร์ เอลซัลวาดอร์ เอสโตเนีย ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส กาบอง แกมเบีย จอร์เจีย เยอรมนี กรีซ กินี-บิสเซา ฮอนดูรัส ฮังการี ไอซ์แลนด์ ไอร์แลนด์ อิตาลี คาซัคสถาน คีร์กีซสถาน ลัตเวีย ไลบีเรีย ลิกเตนสไตน์ ลิทัวเนีย ลักเซมเบิร์ก มาดากัสการ์ มอลตา เม็กซิโก มอลโดวา โมนาโก มองโกเลีย มอนเตเนโกร โมซัมบิก นามิเบีย เนปาล เนเธอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ นิการากัว นอร์มามาซิโดเนีย นอร์เวย์ ปาเลสไตน์ (รัฐ) ปานามา ปารากวัย ฟิลิปปินส์ โปแลนด์ โปรตุเกส โรมาเนีย รวันดา ซานมารีโน เซาตูเมและปรินซิปี เซอร์เบีย เซเชลส์ สโลวาเกีย สโลวีเนีย แอฟริกาใต้ สเปน สวีเดน สวิตเซอร์แลนด์ ทิมอร์-เลสเต โตโก ตูร์เคีย เติร์กเมนิสถาน ยูเครน สหราชอาณาจักร อุรุกวัย อุซเบกิสถาน เวเนซุเอลา แซมเบีย (รวม 92 ประเทศ)

พิธีสารอนุสัญญาอเมริกาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและการยกเลิกโทษประหารชีวิต (PROTOCOL TO THE AMERICAN CONVENTION ON HUMAN RIGHTS ON THE ABOLITION OF DEATH PENALTY)

พิธีสารอนุสัญญาอเมริกาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและการยกเลิกโทษประหารชีวิตได้รับการรับรองจาก สหประชาชาติ องค์การรัฐอเมริกัน (Organization of American States) ในปี 2533 และกำหนดให้ มีการยกเลิกโทษประหารชีวิต แต่อนุญาตให้รัฐภาคีสามารถใช้โทษประหารชีวิตได้ในภาวะสงคราม หรือกรณีที่มีการประกาศข้อสงวนไว้ในช่วงที่ให้สัตยาบันหรือให้ภาคยานุวัติต่อพิธีสาร รัฐใดๆ ที่ เป็นภาคีของอนุสัญญาอเมริกาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและการยกเลิกโทษประหารชีวิตสามารถเข้าเป็น ภาคีของพิธีสารได้

รัฐภาคี ได้แก่ อาร์เจนตินา บราซิล ชิลี คอสตาริกา สาธารณรัฐโดมินิกัน เอกวาดอร์ ฮอนดูรัส เม็กซิโก นิการากัว ปานามา ปารากวัย อุรุกวัย เวเนซุเอลา (รวม 13 ประเทศ)

พิธีสารฉบับที่ 6 ของอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปว่าด้วยการยกเลิกโทษประหารชีวิต (PROTOCOL NO.6 TO THE EUROPEAN CONVENTION ON HUMAN RIGHTS, CONCERNING THE ABOLITION OF THE DEATH PENALTY)¹³²

พิธีสารฉบับที่ 6 ของอนุสัญญาเพื่อการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานแห่งยุโรป (European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms) เกี่ยวข้องกับการยกเลิกโทษประหารชีวิต ได้รับการรับรองจากสภายุโรป (Council of Europe) ในปี 2526 กำหนดให้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตในช่วงปลอดสงคราม รัฐภาคียังอาจใช้โทษประหาร

¹³²รัสเซียได้ยุติการเป็นประเทศภาคีของสนธิสัญญาในวันที่ 16 กันยายน 2565

ชีวิตต่อไปได้สำหรับความผิดทางอาญา “ในช่วงสงครามหรือใกล้จะมีสงคราม” รัฐใดๆ ที่เป็นภาคีของอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปสามารถเข้าเป็นภาคีของพิธีสารได้

รัฐภาคี ได้แก่ แอลเบเนีย อันดอร์รา อาร์เมเนีย ออสเตรีย อาเซอร์ไบจาน เบลเยียม บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา บัลแกเรีย โครเอเชีย ไซปรัส สาธารณรัฐเช็ก เดนมาร์ก เอสโตเนีย ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส จอร์เจีย เยอรมนี กรีซ ฮังการี ไอซ์แลนด์ ไอร์แลนด์ อิตาลี ลัตเวีย ลิทัวเนีย ลักเซมเบิร์ก มอลตา มอลโดวา โมนาโก มอนเตเนโกร เนเธอร์แลนด์ นอร์มาซีโดเนีย นอร์เวย์ โปแลนด์ โปรตุเกส โรมาเนีย ซานมารีโน เซอร์เบีย สโลวาเกีย สโลวีเนีย สเปน สวีเดน สวิตเซอร์แลนด์ ตุรกี ยูเครน สหราชอาณาจักร (รวม 46 ประเทศ)

พิธีสารฉบับที่ 13 ของอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป (PROTOCOL NO. 13 TO THE EUROPEAN CONVENTION ON HUMAN RIGHTS) เกี่ยวข้องกับการยกเลิกโทษประหารชีวิตในทุกพฤติการณ์

พิธีสารฉบับที่ 13 ของอนุสัญญาเพื่อการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานแห่งยุโรป (European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms) เกี่ยวข้องกับการยกเลิกโทษประหารชีวิตในทุกพฤติการณ์ ได้รับการรับรองจากคณะมนตรียุโรป (Council of Europe) ในปี 2545 กำหนดให้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตในทุกพฤติการณ์ รวมทั้งในช่วงสงครามหรือใกล้จะมีสงคราม รัฐใดๆ ที่เป็นภาคีของอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปสามารถเข้าเป็นภาคีของพิธีสารได้

รัฐภาคี ได้แก่ แอลเบเนีย อันดอร์รา ออสเตรีย เบลเยียม บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา บัลแกเรีย โครเอเชีย ไซปรัส สาธารณรัฐเช็ก เดนมาร์ก เอสโตเนีย ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส จอร์เจีย เยอรมนี กรีซ ฮังการี ไอซ์แลนด์ ไอร์แลนด์ อิตาลี ลัตเวีย ลิทัวเนีย ลักเซมเบิร์ก มอลตา มอลโดวา โมนาโก มอนเตเนโกร เนเธอร์แลนด์ นอร์มาซีโดเนีย นอร์เวย์ โปแลนด์ โปรตุเกส โรมาเนีย ซานมารีโน เซอร์เบีย สโลวาเกีย สโลวีเนีย สเปน สวีเดน สวิตเซอร์แลนด์ ตุรกี ยูเครน สหราชอาณาจักร (รวม 45 ประเทศ)

ประเทศที่ลงนามแต่ยังไม่ให้สัตยาบัน ได้แก่ อาเซอร์ไบจาน (รวม 1 ประเทศ)

ภาคผนวก IV: ผลการออกเสียง มติคณะมนตรีสิทธิมนุษยชน แห่งสหประชาชาติที่ 79/179

17 ธันวาคม 2567

ที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติรับรองข้อมติที่สิบ เกี่ยวกับข้อตกลงชั่วคราวเพื่อพักใช้การ
ประหารชีวิต ข้อมติดังกล่าวได้รับการรับรองด้วยเสียงข้างมากจากสมาชิกสหประชาชาติ

**ประเทศที่ร่วมเป็นผู้สนับสนุนมติที่ 79/179 ของสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ (รับรองเมื่อวันที่
17 ธันวาคม 2024)**

แอลเบเนีย แอลจีเรีย อันดอร์รา อาร์เจนตินา อาร์เมเนีย ออสเตรีย ออสเตรเลีย แอลเบเนีย โบลีเวีย
บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา บราซิล บัลแกเรีย เคมโบดจ์ แคนาดา ชิลี โคลอมเบีย คอสตาริกา
โกตดิวัวร์ โครเอเชีย ไซปรัส สาธารณรัฐเช็ก เดนมาร์ก สาธารณรัฐโดมินิกัน เอกวาดอร์
เอลซัลวาดอร์ เอสโตเนีย ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส จอร์เจีย เยอรมนี กรีซ ฮอนดูรัส ฮังการี ไอซ์แลนด์
ไอร์แลนด์ อิสราเอล อิตาลี คาซัคสถาน คีร์กีซสถาน ลัตเวีย ลิทัวเนีย ลักเซมเบิร์ก
มอลตา เม็กซิโก ไมโครนีเซีย มอลโดวา โมนาโก มองโกเลีย มอนเตเนโกร เนเธอร์แลนด์ นิวซีแลนด์
มาซิโดเนียเหนือ นอร์เวย์ ปานามา ปารากวัย โปแลนด์ โปรตุเกส โรมาเนีย ซานมาริโน เซอร์เบีย
สโลวาเกีย สโลวีเนีย สเปน สวีเดน สวิตเซอร์แลนด์ ยูเครน สหราชอาณาจักร อุรุกวัย เวเนซุเอลา
(รวม 70 ประเทศ)

ประเทศที่ลงคะแนนเห็นชอบกับมติ – แอลเบเนีย แอลจีเรีย อันดอร์รา แองโกลา แอนติกาและ
บาร์บูดา อาร์เจนตินา อาร์เมเนีย ออสเตรีย ออสเตรเลีย อาเซอร์ไบจาน แอลเบเนีย เบนิน ภูฏาน
โบลีเวีย บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา บราซิล บัลแกเรีย บุรุนดี คาบองเวส แคนาดา ชิลี
โคลอมเบีย คองโก คอสตาริกา โกตดิวัวร์ โครเอเชีย ไซปรัส สาธารณรัฐเช็ก เดนมาร์ก จิบูตี
สาธารณรัฐโดมินิกัน เอกวาดอร์ เอลซัลวาดอร์ อิเควทอเรียลกินี เอริเทรีย เอสโตเนีย ฟิจิ ฟินแลนด์
ฝรั่งเศส กาบอง แกมเบีย จอร์เจีย เยอรมนี กานา กรีซ กัวเตมาลา กินี-บิสเซา เฮติ ฮอนดูรัส ฮังการี
ไอซ์แลนด์ ไอร์แลนด์ อิสราเอล อิตาลี จอร์แดน คาซัคสถาน เคนยา คิริบาส คีร์กีซสถาน ลัตเวีย

เลบานอน ไลบีเรีย ลิกเตนสไตน์ ลิทัวเนีย ลักเซมเบิร์ก มาดากัสการ์ มาลาวี มาเลเซีย มาลี มอลตา มอริเชียส เม็กซิโก ไมโครนีเชีย มอลโดวา โมนาโก มองโกเลีย มอนเตเนโกร โมร็อกโก/ซาฮารา ตะวันตก โมซัมบิก เมียนมา นามิเบีย นาอูรู เนปาล เนเธอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ นิกการากัว มาซิโดเนียเหนือ นอร์เวย์ ปาเลา ปานามา ปารากวัย เปรู ฟิลิปปินส์ โปแลนด์ โปรตุเกส โรมาเนีย รัสเซีย รวันดา ซามัว ซานมารีโน เซาตูเมและปรินซิปี เซอร์เบีย เซเชลส์ เซียร์ราลีโอน สโลวาเกีย สโลวีเนีย หมู่เกาะโซโลมอน โซมาเลีย แอฟริกาใต้ เกาหลีใต้ สเปน ศรีลังกา ซูรินาเม สวีเดน สวิตเซอร์แลนด์ ทาจิกิสถาน ติมอร์-เลสเต โตโก ตูนิเซีย ตูร์เคีย เติร์กเมนิสถาน ตูวาลู ยูเครน สหราชอาณาจักร อูรุกวัย อุซเบกิสถาน วา努อาตู แคมเบีย (รวม 130 ประเทศ)

ประเทศที่ลงคะแนนคัดค้านมติ – บาห์เรน บาร์เบโดส เบลีซ บอตสวานา บรูไนดารุสซาลาม จีน อียิปต์ เอริโอเปีย อินเดีย อิหร่าน อิรัก จาเมกา ญี่ปุ่น คูเวต ลิเบีย มัลดีฟส์ มอริเตเนีย เกาหลีเหนือ โอมาน ปากีสถาน ปาปัวนิวกินี กาตาร์ เซนต์คิตส์และเนวิส เซนต์ลูเชีย เซนต์วินเซนต์และเกรนาดีนส์ ซาอุดีอาระเบีย สิงคโปร์ ซูดาน ตองกา ตรินิแดดและโตเบโก สหรัฐอเมริกา เยเมน (รวม 32 ประเทศ)

ประเทศที่งดออกเสียง – บาฮามาส บังกลาเทศ เบลารุส บรูไน แคเมอรูน คอโมโรส คิวบา สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก เอสวาตินี กินี กายอานา อินโดนีเซีย ลาว เลโซโท ไนเจอร์ ไนจีเรีย แทนซาเนีย ไทย ยูกันดา สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ เวียดนาม ซิมบับเว (รวม 22 ประเทศ)

ประเทศที่ไม่ได้เข้าร่วมการลงคะแนนเสียง – อัฟกานิสถาน สาธารณรัฐแอฟริกากลาง โดมินิกา เกรเนดา หมู่เกาะมาร์แชลล์ เซเนกัล ซูดานใต้ ซีเรีย เวเนซุเอลา (รวม 9 ประเทศ)

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล
เป็นขบวนการระดับโลก
เพื่อสิทธิมนุษยชน
เมื่อเกิดความอยุติธรรมขึ้น
ต่อคนคนหนึ่ง
ย่อมเป็นเรื่องสำคัญของคนทุกคน

ติดต่อเรา

info@amnesty.or.th

02-513-8745

คุยกับเราได้ที่นี่

AmnestyThailand

AmnestyThailand

รายงานสถานการณ์โทษประหารชีวิต

และการประหารชีวิต

ปี 2567

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลติดตามข้อมูลการใช้โทษประหารชีวิตทั่วโลกและได้บันทึกข้อมูลการประหารชีวิตที่ทราบ 1,518 ครั้งในปี 2567 ซึ่งเพิ่มขึ้น 32% จาก 1,153 ครั้งในปี 2566 โดยมีจำนวนประเทศที่มีการประหารชีวิตน้อยที่สุดเป็นปีที่สองติดต่อกัน

จำนวนการประหารชีวิตที่ทราบในระดับโลกเพิ่มสูงขึ้นมีสาเหตุจากการเพิ่มขึ้นของจำนวนที่บันทึกได้ใน**อิหร่าน อิรัก** และ**ซาอุดีอาระเบีย** ซึ่งมีการประหารชีวิตเพิ่มขึ้นจาก 1,041 ครั้งในปี 2566 เป็น 1,380 ครั้งในปี 2567 โดยคิดเป็นประมาณ 91% ของการประหารชีวิตทั้งหมดทั่วโลกที่มีข้อมูล

เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2566 การประหารชีวิตมีจำนวนเพิ่มขึ้นใน**อียิปต์ สิงคโปร์** และ**เยเมน** ในขณะที่มีจำนวนการประหารชีวิตลดลงใน**โซมาเลีย** การใช้ความลับของรัฐและการปิดกั้นอื่นๆ ในจีน เกาหลีเหนือ และเวียดนาม รวมทั้งประเทศอื่นๆ ยังคงเป็นอุปสรรคต่อการประเมินตัวเลขที่แท้จริงของการใช้โทษประหารชีวิต

แม้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศจะระบุว่าห้ามใช้โทษประหารชีวิตกับความผิดที่ไม่ถึงขั้นเป็น “ความผิดอาญาร้ายแรง” แต่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลยังคงบันทึกข้อมูลการประหารชีวิต 637 ครั้งในความผิดที่เกี่ยวข้องยาเสพติด ซึ่งคิดเป็นมากกว่า 42% ของจำนวนที่บันทึกไว้ในปี 2567 โดยมีอย่างน้อยใน 5 ประเทศ ได้แก่ **จีน อิหร่าน อิรัก ซาอุดีอาระเบีย** และ **สิงคโปร์** ที่ยังคงดำเนินการประหารชีวิตในความผิดที่เกี่ยวข้องยาเสพติด ไม่มีการยืนยันข้อมูลเกี่ยวกับ**เวียดนาม**

อย่างไรก็ดี ความก้าวหน้าในการยกเลิกโทษประหารชีวิตยังคงปรากฏให้เห็น **แซมเบีย**เข้าร่วมพิธีสารเลือกรับฉบับที่สองของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (ICCPR) โดยมีเป้าหมายเพื่อยกเลิกโทษประหารชีวิต ในขณะที่**ซิมบับเว**ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับอาชญากรรมทั่วไป นอกจากนี้ มากกว่าสองในสามของประเทศสมาชิกสหประชาชาติทั้งหมดได้ลงคะแนนเสียงสนับสนุนมติสมัชชาใหญ่ ครั้งที่ 10 เกี่ยวกับข้อตกลงชั่วคราวเพื่อพักใช้การประหารชีวิต

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลคัดค้านโทษประหารชีวิตในทุกกรณีโดยไม่มีข้อยกเว้น

ดัชนี: ACT 50/8976/2025

เมษายน 2568

ภาษาต้นฉบับ: อังกฤษ

แปลภาษาไทย

amnesty.or.th

AMNESTY
INTERNATIONAL

